

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünyaca ünlü Kore draması SECRET GARDEN'in romanı şimdi Türkiye'de

GİZLİ BAHÇE

사랑의 정원

SECRET 1 GARDEN

Kang Yi-eul

"Tanrı kesinlikle kadın olmalı. Bu yüzden beni yarattı."

-Joo Won

"Parasız, tipsiz bir erkeği affetsem bile yumruğu yavaş bir erkeği affetmem."

-Gil Ra Im

GİZLİ BAHÇE

SECRET GARDEN

Diziyi sevdiyseniz kitaba bayılacaksınız!

Önceden fark edemediklerini, ancak ruhları yer değiştirdikten sonra fark eden iki kişinin kendi vücutlarını geri almak için girdikleri aşk kokan yarış.

"Parasız, tıpsız bir erkeği affetsem bile yumruğu yavaş bir erkeği affetmem."

İstese de gizleyemeyeceği, ucuz makyaj yapsa bile göz alıcı bir güzelliğe sahip, "Neden aksiyon dublörlüğü yapıyorsun?" diye sorulduğunda "Kaderim." diye yanıtlayıp gülümsemesiyle ışıldayan, yemek yedikten sonra kendi hesabını kendi ödeyen, kaba ve kötü biriyle karşılaştığında ona sert bir uçan tekme atan kız. Gururum incinse de, bu garip kıızı sürekli özlüyorum.

"Tanrı kısıtlılikle kadın olmalı. Bu yüzden beni yarattı."

Zaman ve duygu israfı yapmak istemeyen, anlaşmalı evliliğin en iyi romantizm olduğuna inanan, düşüncesiz, olgunlaşmamış ve şeytan fikirlerine bakılırsa, Tanrı'nın bu insanı yaratırken bir an uyukladığı kesin. Başkasının acısını umursamayan, başkasının duygularını hiç umursamayan bu adam, tatlı ama bir o kadar da tehlikeli.

Secret Garden, Onedio.com'un "İzlenmeniz Gereken 15 Kore Dizi" listesinde 1. sırada yer alıyor.

Güney Kore'nin en fazla beğenen ve sevilen dizisi. Karakterleri Gil Ra'im (He Ji Won) ve Kim Joo Won'un (Hyeon Bin) canlandırdığı zaman zaman güldürücü, zaman zaman ağlatıcı mükemmel bir dizi. İleyle tavsiye edilir!

onedio.com

t23

ISBN 978-605-9009-27-2

9 786009 900927

olimpasyayinlari.com

[facebook.com/olimpasyayinlari](https://www.facebook.com/olimpasyayinlari)

[tumblr.com/olimpasyayin](https://www.tumblr.com/olimpasyayin)

[instagram.com/olimpasyayin](https://www.instagram.com/olimpasyayin)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanfany.org>

OLIMPOS

Anlamsız güneşli bir gün,
Kalbime doğru yol alan birisi var.
Bir şansım olsun istiyorum,
Hayatıma anlam katan güzel kadın,
Sen buralara
yanlışlıkla gelmiş olmalısın ...

Alice Harikalar Diyarında Sendromu.
Bu, bir akıl hastalığı.
Bir dürbünün yanlış tarafından
bakıyormuşsun gibi,
Bir peri masalında yaşıyormuşsun gibi ...
İlginç ve acı veren bir sendrom.
Bu sendroma yakalandığıma eminim.
Yoksa neden, bu sıradan kızla yaşadığım
her an masal gibi geliyor?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OLIMPOS

Anlamsız güneşli bir gün,
Kalbime doğru yol alan birisi var.

Bir şansım olsun istiyorum,
Hayatıma anlam katan güzel kadın,
Sen buralara
yanlışlıkla gelmiş olmalısın...

Alice Harikalar Diyarında Sendromu.

Bu, bir akıl hastalığı.
Bir dürbünün yanlış tarafından
bakıyormuşsun gibi,
Bir peri masalında yaşıyormuşsun gibi ...
İlginç ve acı veren bir sendrom.
Bu sendroma yakalandığıma eminim.
Yoksa neden, bu sıradan kızla yaşadığım
her an masal gibi geliyor?

Senarist: Kim Eun-sook

1973 yılında doğan yazar, Seul Sanat Enstitüsü Yaratıcı Yazarlık Bölümü mezunudur. Dizi senaristliğine, SBS özel projesi "South of the Sun" ile başlayarak şimdiye kadar "Lovers in Paris", "Lovers of Prague" ve "Lovers"ın da yer aldığı SBS "Aşkılar" dizi serisiyle izleyicilerinin sevgisini kazanmıştır. Bunların dışında "On Air", "City Hall" gibi dizilerin senaristliğini yapmış, 2005 yılında "Lovers in Paris" ile 41. Beyaz Perde Sanat Ödüllerinde TV sektörü oyun ödülleri kazanmıştır.

Roman Yazarı Kang Yi-eul

1977 doğumlu, serbest yazar. Bir sayfalık kısa bir oyun olan "Park Danchu Bey'in Saati Yavaş İlerliyor", SBS Love FM'deki "Choi Youngah'nın Kitabı ile Oynayalım" programıyla tanınmıştır. Bugünlerde bir magazin dergisinin "Bir Sayfalık Hikâye (1pagestory.com)" bölümünde editör olarak çalışmakta olup, "Epipani" takma adı ile faaliyet göstermektedir. Sallama yeşil çayı çok severek içiyor. Kitap okumak, bisiklete binmek ya da bu ikisinin bir arada olduğu gezintilere çıkmak en büyük hobileri arasında. Hafta içi eğlenip işinin olmadığı dönemlerde tatile gidebilmek için sigortalı çalışmayı reddedip serbest olarak çalışmakta ısrar ediyor.

GİZLİ BAHÇE

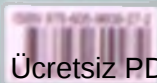
시크릿가든

SECRET1GARDEN

Kang Yi-eul

23

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GİZLİ BAHÇE-1 (Secret Garden)

Senarist: Kim Eun-sook

Yazar: Kang Yi-eul

Orijinal Adı: Secret Garden

© 2010, Mujintree

Türkçe Yayın Hakları © 2016 Olimpos Yayınları

Çeviri: Derya Son

Editörler: Seda Durdu - Simge Delikanlı

Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları

Kapak Tasarımı: Olimpos Yayınları

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-9609-27-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları KL Managemant aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sk. No:8 Davutpaşa-Topkapı/ İstanbul

Matbaa Sertifika No : 16086

Telefon : (0212) 482 11 01

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SECRET GARDEN

GİZLİ BAHÇE

1

시크릿 가든

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İçindekiler

1. KISIM

- 1- Gizli Bahçe'nin Sahipleri
- 2- Uç, Gil Ra Im!
- 3- Şans Tavşanı
- 4- Garip Duygular
- 5- Beklenmedik Bir Olay
- 6- Endişelenilen Kişi
- 7- Dünya Bir Peri Masalı Değil
- 8- Her Şey İstedığımız Gibi Olmaz

2. KISIM

- 1- Yanılgı Olmayan Yanılgı
- 2- Bir Şey Olmamışçasına Güneşli Bir Gün
- 3- Şans mı?

- 5- Tekrar Buluşma
- 6- Görüş Farklılığı
- 7- Jeju Adası'nın Mavi Siyah Gecesi
- 8- Yerel Sağanak Yağmur

3. KISIM

- 1- Yeni Bir Sabah
- 2- Bana Bir Öpücük
- 3- Saklayamam
- 4- Garip Bir Ülkede İki Kişi
- 5- O Kadının Gizli Bahçesi
- 6- Vazgeçmeyeceğim
- 7- Korkaklar

1부

GİZLİ BAHÇE’NİN SAHİPLERİ

1

Yağmur bir anda boşalacakmış gibi, siyah bulutlar alçalıp gökyüzünü kaplamıştı. Ormanı çevreleyen yoğun sis, rüzgârla ileri geri hareket ederken yavaş yavaş Water House'a doğru geldi. Tam o sırada aniden gökyüzü parladı, ışıklar saçılır saçılmaz gök gümbür gümbür gürledi. Göletin üzerinde sessizce duran Water House, bir an için tamamı ateş almışçasına parlayıp aydınlandı. Orta çağdaki büyük malikânelere benzeyen ev, hâlâ yoğun sisle kaplıydı. Sisin içinde ışık vardı ve gece gibi bir sabahtı.

Joo Won, kol düğmelerini iliklerken Water House'un ikinci katından aşağı indi. Lacivert takımı ve yelege ile birlikte, elbisesi üç parçadan oluşuyordu.

“Eski Mayalar, yağmur tanrısı Chac'a taparlar. *Chac'ın heykeli, yüzünü sol tarafa doğru çevirmiş şekilde uzak bir yere gözüne dikip bakıyor*, denir. İşte o Chac'ın bakışlarının kaldığı yer, yaz gün dönümünde güneşin battığı yerdir. Bu sebepten midir bilinmez ama bu yaz garip bir şekilde çok fazla yağmur haberi var.”

Televizyondaki hava durumu tahminleri doğru çıkmıştı. Uzaktan kumandayı alıp, tam televizyonu kapatacakken meteoroloji uzmanı Joo Won'a bakıp gülümsedi. *Bu da nesi?* Şa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şıran Joo Won, pencereden dışarı baktı. Sakin ve durgun olan orman, birden rüzgârla hışırdadı. Nereden bakarsa baksın, garip bir yazdı.

Joo Won üstü açık arabasına binip evden çıkarken taş duvarlı evin önünde bir kadınla ateşli bir şekilde öpüşen Woo Young'ı gördü. Bu, sabahın geç saatlerinde ara sıra görünen bir sahneydi. Woo Young, bir ağaca yaslanmış olan kadını kendine doğru çekip sarıldığı bu sahnede, her zaman bir film artisti kadar doğaldı.

“Dengesiz herif, bu işi yaparken yine ısırılacak...” Joo Won, bilerek gaza sert bastı.

“Ah!” Rüzgârla havalanan eteğini tutup indiren Chae Rin, sinirli bir ifade ile sordu: “Neler oluyor? Kimdi o?”

“O mu? Soy kütüğüne göre kuzenim, gerçekte ise dört buçuk derece kuzenim olup bana yetişemediğinden içi içini yiyen biri. Biraz sonra *Seni pislik herif!* diye söyleneceğin benden, yüz kat daha pislik bir adam desem?”

“Ne? Neden bahsediyorsun sen? İyi de ben neden sana...”

Woo Young, *böyle diyeceğini biliyordum*, dercesine gülümseyerek Chae Rin'in yanağını hafifçe sıktı. “Benim Chae Rin'im, ben lafı dolandırarak söyledim diye anlayamadı mı? *Bir daha görüşmeyelim, artık seni görmek istemiyorum* diyorum.”

Dili tutulan Chae Rin'in yüzü beyazladı ve titreyen bir sesle daha da kekeleyerek, “Ne? Öy-öyleyse az önceki öpücük neydi?” diye sordu.

“Hoşça kal öpücüğü. Ben, benim Chae Rin'imın hatıralarında son ana kadar tatlı bir adam olarak...”

“Seni pislik herifi”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Joo Won, fantastik ve sessiz sakin bir ortamda, izlerken kendini kaybedebileceği bale gösterilerini severdi. Özellikle, Bolsoi Bale Gösterisi'ni kaçırmadan izlemek sık sık yaptığı şeylerden biriydi. Joo Won bale gösterisini izlerken yan koltukları her zaman boş olurdu. Çünkü iki tarafın da koltuk kollarını kendisi kullanmak isteği için, her zaman üç kişilik bilet alırdı. Fakat Joo Won koltuğa oturur oturmaz biri yan koltuğa çantasını atar gibi sertçe koydu.

Joo Won, "Affedersiniz ama bu koltuğun ücreti ne kadar biliyor musunuz?" diye sordu bir koltuk ileride oturan çanta sahibine.

"Efendim? 250 bin Won⁽¹⁾ verip satın aldım. Neden?"

Joo Won, "O zaman bu kişi de mi 250 bin Won verip buraya oturuyor?" diyerek parmağıyla çantayı gösterdi.

"Pardon?"

"Hemen bu kişiyi götürün."

"Hayda! Öyleyse burası da sizin mi, bunu mu demek istiyorsunuz?" diye öfkeyle burnundan soludu kadın. Bu yüzden Joo Won, koltuk numaraları yazılı olan üç bileti onun gözüne yaklaştırıp yelpaze gibi açarak gösterdi.

"Hepsi benim yerim. Bilerek boşalttım."

"Pardon?"

Kadın şaşkın şaşkın bakarken Joo Won'un telefonu çaldı. Annesinin "Randevuya geç kalma." mesajıydı.

1: Won, Kore'nin para birimidir.

Gösteri başlamıştı. Joo Won telefonunu kapattı. Bu seferki evlilik görüşmesini yapacağı kişi, yurt dışında eğitim almış bir reklam yönetmeniydi. Babası, bakan olarak hizmet vermişti ve ailesi şu anda otel işletmeciliği yapıyordu.

Annesi sayesinde evlilik için birçok kişi ile görüşmüştü fakat Joo Won'un ideali basitti: Maddi imkânı yüksek olan aileler arasında ilk 20'ye giren birinin kızı olup; boyu 1.70 santimetre, yaşı 27'nin altında, yurt dışındaki ünlü üniversitelerden birinde okumuş biri olursa, her kim olursa olsun kabulü mümkündü. Kadın dediğin, çocuk doğurup onu iyi yetiştirebilecek, anlaşmalı bir hayat ortağıydı sadece. Ne fazlası ne eksigi değildi. Ona göre, ilk görüşte aşkmış, aşktan ölmekmiş, bu gibi duygular aptal bir kader ya da acılı hormonal bir hastalıktı sadece. Joo Won'a göre, en iyi romantizm zaman ve duygu israfına gerek olmayacak, anlaşmalı bir evlilikti. Kadınlar hakkındaki fantezisi sahnedeki kuğularla sınırlıydı.

3

Evlilik görüşmesi yapacağı yer, gösteri salonunun civarındaki bir galeriydi.

“Yoon Seul Hanım.”

Şöyle bir bakıldığında, bir hanımefendiden başka göze çarpan kimse yoktu. Uzun boylu ve zayıf olmasıyla beraber, uzun saçlı ve dışarıdan bakıldığında *masum yüzlü bir ifade takıman hiri* diye düşündürecek cinstendi. Dış görünüşü iyiydi.

Tanışan Joo Won ve Seul yavaşça galerinin içerisinde dolaştılar. İkisi için de böyle bir tanışma randevusu alışkın olmadıkları bir şey gibi görünmüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Önce Seul konuşmaya başladı.

“Édouard Manet’yi seviyorsunuz galiba? Evlilik için ilk görüşmelerini galeride gerçekleştiren bizden başka çift yoktur herhalde...”

Joo Won yavaşça resmi inceledi. “Zamanımı sadece görüşme yaparak boşa harcamak istemiyorum.”

Beklemediği bu cevap karşısında irkilen Seul, soruya soruyla cevap verdi.

“Efendim?”

“Bir insanın yürüyüş şekline bakınca karakteri ortaya çıkar: resme bakış açısından eğitim seviyesi görülür. Parfümünün kokusundansa galeriye mi yoksa gece kulübüne mi ait olduğu anlaşılır. Bir şeyler içelim mi?”

Joo Won cevabı dinlemeden aheste aheste terasa yürüdü. Seul çaktırmadan parfümünü kokladı.

“Çok mu basit acaba?”

Sakin bir teras kafesiydi. Kahve fincanları önlerinde, karşılıklı oturan ikili, uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Karşı tarafın karakterini anlamış olan Seul, kahve bardağına doğru bakışlarını çevirdi. *Ne de olsa erkek, erkektir. Kendimden emin bir şekilde kadınsılığımı biraz daha ön plana çıkarırsam kesinlikle avımı ele geçirebilirim*, diye düşünmüştü.

Fakat bugün ne olursa olsun, kadınsılığını kullanan bir kadından ziyade, hırslı ve karakteri sağlam bir kadın gibi görünmesi gerekiyordu.

Seul başını kaldırıp konuştu. “Bu görüşmeden rahatsızsanız, önceden kalkıp gitmeniz benim için sorun olmaz. İki taraf da büyüklerine bireysel olarak...”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Joo Won, Seul'ün sözünü kesti.

“Bu görüşme sizin için rahatsız edici mi?”

“Sıradan insanlara göre paramızla çok daha fazla şeyin zevkini çıkardığımız kadar, pes etmemiz gereken şeyler de mutlaka olacaktır, değil mi? Fakat aşk olmadan, sadece kuralardan oluşan bir evlilikle ilgilenmiyorum. Ayrıca ailesinin sözünü dinleyen, iyi kalpli bir kız olarak yaşamak için fazla asabi biriyim.”

“Bu yüzden anlaşmalı evlilik yapmak istemiyorsunuz yani?”

Seul, Joo Won'un soğuk cevabı karşısındaki şaşkınlığını göstermeden devam etti.

“Evet.”

“Neden?”

“Efendim?”

“Aşk, öyle mi? Aşkı önemseyen insanlar da vardır elbet. Fakat aşk denilen hormon hastalığına yakalanıp da aile soyu, eğitim seviyesi, kişilerin kapasitesi gibi şeyleri görmezden gelerek iletişim kurulamayan ve seviyelerin uyuşmadığı bir ilişkide, tüm bu sorunların öpücüklerle çözülmeye çalışılmasının doğru olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çok masumca. Görünüşünüzün aksine, beyaz atlı prensi değil de, Aptal Ondal⁽²⁾ gibi birini seçen, asabi biriyseniz ben de bu görüşünüzü reddediyorum. *Sizin tarafınızdan tıptış tıptış eve yollandım*, desek olur mu? Öyleyse bu şekilde ağız birliği yapalım.”

“Şey, ben...”

Daha sonra Joo Won, birden hatırlamış gibi, “Ah, Édouard Manet’nin sergisi önümüzdeki ay.” dedi.

Seul, *ne demek istiyor bu*, diye düşünürken afişte yazılı olan tarihi gördü. Galeride asılı olan resimler Édouard Manet’nin resimleri değildi. Joo Won, olduğu yerde kalan ve ne yapacağını bilemeyen Seul’ü geride bırakıp yavaşça terastan ayrıldı.

UÇ, GIL RA IM!

1

Gangnam'ın ortasındaki Loel Alışveriş Merkezi'nin VVIP salonunda parmağına gerçek pırlanta yüzük takıp Chanel etek giyen, başka bir deyişle "Cheongdam Mahallesi gelini"⁽³⁾ tarzında giyinmiş kızlar üçerli beşerli kümeler hâlinde oturmuş sohbet ediyorlardı.

Masalardan birini; lüks model bir bebek arabası, bir çocuk ve onun bakıcısı, çocuğun annesi gibi görünen bir kadın ve güzelliği son derece göze çarpan başka bir kadın işgal ediyordu. Bu güzel kadın Seul'dü.

"Şimdiye kadar yeni tarzımla kandıramayacağım erkek olmadı fakat o, gayet umursamaz ve havalı bir şekilde çekip gitti."

Karşı tarafta oturan Seul'ün arkadaşı konuştu, "Sonuçta tı-pış tı-pış gönderildin desene."

"Ne gönderilmesi canım, daha yeni başlıyoruz. İzle de gör."

"Acaba seninle Oska'nın arasında olanları..." Arkadaşı gizlice Seul'ün ifadesini yokladı.

"Bilmesini mi isterdin? Bilseydi buluşmaya gelir miydi sa-

3: Cheongdam, diğer adıyla "Moda Sokağı", lüks mağazalarıyla ünlü bir sokaktır. Ayrıca ünlülerin de bakım ve makyaj yaptırmak için buraya gelmesi sebebiyle "Ünlüler Sokağı" olarak da bilinir.

nyorsun? Kahveni iç.”

Seul dudaklarını büktü, arkadaşı *anladım*, der gibi başını salladı ve konuyu değiştirdi. “Nasıl oluyor da herkes bu kadar rahat ve açıkça Cheongdam Mahallesi gelini tarzında olabiliyor? Markalı ürünler giyilmeli, neden markalı ürünlerin içine gömülüp de geziyorlar ki? Aa! Onun nesi var?”

Seul “Kimin?” derken girişe baktı. Eski moda giyimli bir kız salondan içeri giriyordu. İlk bakışta şantiye işçilerine benzer bir giyinişi vardı. Salondaki herkes bakışlarını o kıza çevirdi, fakat Eski Moda Kız onların kesinlikle farkında değilmişçesine kendine güvenen, emin bir edayla masaya oturdu ve ceketini çıkarttı. Kolunun ön kısmında gangsterlerinki gibi bir ejderha dövmesi vardı.

“Ay şuna bakın, bir ejderha! Teyzesi, Bokyung’a sarıl hemen.”

Seul’ün arkadaşının sözü biter bitmez bakıcı çocuğu kucakladı. Seul hoş olmayan bir yüz ifadesiyle sıçrayarak ayağa kalktı.

Bu ani harekete şaşırان arkadaşısı, “Ne oldu? Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yakın zamanda buranın hanımefendisi olacağım, nasıl olur da buranın bir anda mahalle çarşısına dönüşmesine seyirci kalabilirim? Buranın müstakbel hanımefendisi olarak evlenmeden önce ne kadar kaliteli biri olduğumu göstermeliyim.”

Seul vücudunu dikleştirerek Eski Moda Kız’ın masasına gitti ve “Buraya bakar mısın?” dedi.

Masanın üzerine kahve fincanlarını bırakan alışveriş merkezinin çalışanı Seul’e baktı. Seul, VVIP müşterilerin içinde de VVIP müşteriydi. Heyecanlanan garson mümkün olduğun-

ca nazik bir tutum takınarak cevap verdi: “Başka bir isteğiniz mi var, efendim?”

“Salona giriş ne zamandan beri bu kadar serbestleşti? Yıllık harcamaları 100 milyon Won’u geçen VVIP müşteriler için değil mi burası? Giriş yapan herkesin kimlik kartlarını kontrol ediyor musunuz?”

“Tabii ki efendim.”

“Yalan söyleme. Benim kimliğimi de kontrol etmediniz.” Seul balta gibi keskin ve sinirli bir bakış attı.

“Özür dilerim. Şey... Sizin yüzünüzü bütün çalışanlar bildiği...”

Sonra ilgisiz bir yüz ifadesi ile kahve içmekte olan Eski Moda Kız konuştu.

“Sanırım benden bahsediyor. Anahtarı ver de... Konuyla ilgisi olmayan birini karıştırmanıza gerek yok. Zaten gitmek üzereyim. Ah Young, kahve için sağ ol. Sonra görüşürüz.”

Mağaza çalışanı, Eski Moda Kız’a anahtarı uzattı.

“Bu da ne böyle? Parayı harcayan biziz, kahveyi alakasız birileri içiyor. Senin adın ne?”

Seul, kendini görmezden gelip dışarıya çıkmakta olan Eski Moda Kız’ın ilgisiz bakışlarını gördüğü anda, sinirlerine hâkim olamayıp Ah Young’ın yakasını koparırmışçasına yaka kartını çıkarttı.

“Şuna bakın hele...”

Ah Young, Eski Moda Kız’ı tuttu. “Ra Im, işi daha fazla büyütme. Ben azar işitirim biter. Sen dur. Ben işten atılırsam olmaz.”

Ra Im, Ah Young’ın yaka kartını alıp kendini beğenmiş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şekilde salonun dışına çıkan Seul'ü öylece gönderdiği için çok öfkelenmişti, fakat Ah Young'ın durumunu düşününce elinden bir şey gelmiyordu.

"Falerya göre bu yıl bizim şansımız kötü. İnsanlarla aramızın bozulması, gereksiz yere paramızı harcamamız, dedikodu... Her gün başımıza kötü bir olay gelebilirmiş. Özellikle senin kesinlikle çok dikkat etmen gerekiyormuş."

"Sen niye azar işitiyormuşsun? Gerçekten çok sinir oldum. Neden her gün böyle özür dilemek zorunda kalıyoruz?"

Ra Im sadece ev arkadaşından anahtarı almak için gelmişti. Özellikle işlediği bir suç yoktu fakat burası Ah Young'ın bin bir zorluğa katlanarak girdiği iş yeri idi. Özür dilenecek durumu meydana getiren Ra Im'in kendisiydi. Ah Young'dan özür diledi. *Kovulacağı* endişesine kapılan Ah Young'a baktığında sinirlerine hâkim olmak zorunda kaldı.

2

Ra Im güçlükle alışveriş merkezinden çıktı. Tam o sırada Ah Young'ın yaka kartını alan kadınla, kadının beraber olduğu grup, alışveriş merkezinin önünde duruyordu. Tekrar yumruğunu sıkan Ra Im, adım adım Seul'e doğru yürüdü. Ne olursa olsun, Ah Young'ın yaka kartını geri almalıydı. Ra Im'i fark eden Seul, Şimdi ne yapacaksın? der gibi bir ifadeye büründü ki tam o sırada Seul ve Ra Im'in arasından şimşek gibi bir şey geçti.

"Ay, Anneciğim!" Bakıcı, hemen çocuğa sarıldı ve yere çöktü.

“Ay, çantam! Çantam! Hırsız var! Hırsız! Çantam gitti, ne yapacağım şimdi? Delirdin mi sen? Çantayı sıkıca tutmalıydın. Kaptırdın işte! Ne kadar pahalı bir çanta olduğunu biliyor musun?”

“Özür dilerim hanımefendi. Bokyung’un zarar görmesinden korktum.”

“Aa, neden çocuğu bahane ediyorsun? Yoksa sen de hırsızla birlikte misin? Görünüşe göre birliktesiniz. Çantamın parasını sen ödeyeceksin!”

İnsanlar etrafa toplandı. Bakıcı en sonunda ağlamaya başladı, kimse ne yapacağını bilemiyordu. Bu sırada kapkaççı, ileride kendisini bekleyen yardımcısının arabasına binip uzaklaştı.

“Bu olay, falcının bahsettiği kötü şans mı acaba?”

Ra Im bakıcının omzunu hafifçe sıktı. “Burada bekleyin.”

Tam o sırada bisikletini park eden bir öğrenci görüldü. Hırsızların arabası ani fren sesi ile durdu. O sırada trafik ışıklarına takılmıştı.

“Kısa bir süreliğine ödünç alacağım.” Öğrencinin bisikletini alıp binen Ra Im, son sürat onları kovaladı fakat hırsızların arabası sağ tarafa doğru hızlıca girdi. Ra Im dar sokağa girdi ve kestirmeden gitti. Bisikleti zıplatarak üst geçide çıktı. Tahmin ettiği gibi, hırsızlar üst geçide doğru geliyorlardı. Neyse ki etrafta başka araba yoktu. Nefesini ayarlayan Ra Im, üst geçitten aşağıya atladı. Birdenbire atlayan Ra Im’i görüp şaşırان hırsızların arabasının freni çok gürültülü bir ses çıkarttı, üç defa kadar döndükten sonra yolun kenarındaki ağaçlara çarparak durdu.

Arabadan inen adamlardan biri “Canına mı susadın, de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lirmiş olmalısın!” diye bağırdı. Ra Im, adamların savurduğu beyzbol sopası ve hızlıca gelen arabaları teğet geçerek sağa sola doğru kaçıp kendine saldıran adamları birer birer yere serdi. Çok başarılı bir hareketti.

Uzaktan polis arabasının siren sesi duyuldu. Ra Im yere serilmiş adamların arasından geçerek arabanın kapısını açtı. Hırsızların almış olduğu marka çanta, yolcu koltuğunda öylece duruyordu.

Seul, ağlamaklı bir şekilde duran bakıcıya ve polisi çağıran arkadaşına acıyarak baktı. “Şu kadarcık çanta ne kadar eder ki? Markası ne ki?”

“Sanırım buldum, çantanız bu, değil mi?” diyen Ra Im çantayı uzattı. Ürküp geriye çekilen Seul, Ra Im’e tepeden tırnağa şöyle bir baktı. “Kaybolan bir şey olup olmadığına bak.”

İyilikten maraz doğar dedikleri bu olsa gerek, diye düşündü Ra Im, kendisi yüzünden işini kaybetme ihtimali olan Ah Young’ı düşünürken birdenbire yükselen duygularını bastırdı.

“Arkadaşının çantasını bulup getirdiğim için az önce salonda olan olayı olmamış sayalım. Yaka kartını ver.”

Seul soğuk bir şekilde cevap verdi. “Yaka kartı bende değil.”

“Sende olması lazım...”

“Attım.”

“Attın mı?”

“Çöp kutusunu karıştırırsan... Ah!” Ra Im, Seul’ün yakasına yapışmıştı.

“Hangi çöp kutusu? Alışveriş merkezinde 100 milyon Won harcayan bir kadın olsun, arkadaşı sayesinde bir bardak kahve

içen aşağılık bir kadın olsun, çöp kutusunun kirli olduğunu bilir. O yüzden yaka kartını, çöpe atan kişi geri almalıdır.”

Tek başına hırsızları yakalayıp sağlam dönen, canavar gibi bir kızdı. Çöp kutusunun önüne doğru sürüklenen Seul titreyen sesiyle konuştu. Hayatında ilk defa biri ona böyle davranıyordu.

“Ta-tamam, ol-olanları unutam.”

Seul, Ah Young’ın yaka kartını çantasından çıkartıp yere attı. Ra Im soğuk bir ifadeyle Seul’e dik dik baktı. *Nasıl bir insan bu?* Seul cesur davranarak dağılan üstünü başını düzeltti. Yaygaradan titreyerek arkalarından gelen Seul’ün arkadaşı:

“Mesleğiniz ne acaba? Çantayı bulup getirdiniz ya, minnettarım. Fakat hafif çizilmiş. Ah, öyle bakmayın. Sizin hatanız diye demiyorum, ilk baştan beri merak ettim de... Bisiklete binme şekliniz çok profesyoneldi.” dedi.

3

Biri, uzun bir kılıçla gökdelenin tepesinde duruyordu. Ay ışığının yansıması, mavi kılıcın keskin yüzeyinde parıl parıl parladı. Siyah paltosu bütün vücudunu saran, soluk yüzlü Ra Im, şehrin parlak ışıkları içerisinde siyah bir kuş gibi aşağıya süzölmüştü.

Ra Im’in tavanını delip girdiği yer, çılgın bir partinin tam ortasıydı. Barın içi birdenbire karmakarışık oldu. Ra Im, aç hayvanlar gibi koşuşturan vampirlerin olduğu tarafa doğru kılıcını ustalıkla sallarken onların dolgun kanlarıyla çamurlaşan yere, vampirleri sonbahar yaprakları gibi döktü. Bar, bir anda kan rengine boyandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fakat parçalanmış cesetlere basıp ayağa kalkan, uzun saçlarını geriye doğru atan kadın, Park Chae Rin'den başkası değildi. Oska tarafından terk edilen kadın oyuncuydu.

“Kes!”

“Ah, kolum... Sevgili yönetmenim, havalı çıktım mı?”

“Sen havalı değil, güzel olmalısın. Kadın oyuncuların başka bir şeye ihtiyacı yok. Nefes kesecek kadar güzel olmak en iyisidir. Ra Im Hanım, eline sağlık. Çok havalıydın.” Yönetmen Ra Im'e doğru başparmağını kaldırdı.

“Teşekkür ederim.”

Ra Im utanmıştı ve gülerken ayakkabısının burnunu pıt pıt yere vurdu. Bu hareket Ra Im'in keyfi yerindeyken yaptığı bir alışkanlıktı. Dublörü olarak bütün gün boyunca koşturup taklalar atan Ra Im'i gören Chae Rin'in bakışları hiç de hoş değildi. Ra Im, oyuncular kadar güzel olan yüzü sayesinde, çekim yerinde hangi kadın oyuncu olursa olsun, her zaman onlar kadar parlayan bir dublördü. Chae Rin “Benimle aynı elbiseyi giydi; aynı makyajı, aynı hareketleri yaptı diye kendini başrol oyuncusu mu sanıyor? O, sadece bir dublör.” diye soğuk bir şekilde söylenerek Ra Im'in yanından geçti.

Chae Rin'in kıskançlığını acı bir gülümsemeyle karşılayan Ra Im, minibüsün durduğu bekleme yerine geri döndü. Kulaklığını kulağına taktı. Kim olursa olsun, herkesin kalbi kırıldığı zaman dinlediğinde teselli eden, ilaç gibi bir şarkısının olması kaçınılmazdır. Ra Im için Oska'nın şarkısı öyleydi. En azından Oska'nın şarkısını dinlediği zaman boyunca acısını unutuyordu. Ra Im'e göre, Oska'nın şarkılarının her derde deva olan ilaçlardan farkı yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

dublörlük okulu yönetmeni Im Jong Su idi. Kulaklığını çıkar-
tan Ra Im, Jong Su'ya yardım etti ve ekipmanı arabaya yükle-
diler.

Jong Su, "Oska'yı dinleyerek teselli oluyorsun demek?"
diye sordu.

"Efendim?" Ra Im elinde tuttuğu kulaklığa baktı. "Aa...
Şimdi anladım."

"Park Chae Rin'in sana yine bir şeyler söylediğini duy-
dum."

"Önemli değil. Ne derse desin, ilgilenmiyorum."

Dublörler birer birer arabanın yanında toplanıyorlardı.

"Evet, kafana takma. Çünkü sen ondan yüz kat daha güzel-
sin."

Boş yere kendisi yüzünden ortam bozulacak diye endişele-
nen Ra Im, etrafındakilerle sohbet etti.

"Annem beni neden bu kadar güzel doğurdu ki? Sanırım
yaşlandığımda daha güzel olacağım, her geçen yıl düşündü-
ğümden de güzel oluyorum. Şöyle bir düşünüyorum da, annem
de güzeldi, canım annem."

Bunun üzerine dublörlerden biri şakayla karışık, "Evet,
gerçekten, Ra Im'in annesi neden bu kadar güzelmiş ki? Bi-
zim Ra Im'imizi de böyle zor durumda bırakıyor." diye karşılık
verdi.

Ra Im, güzel olduğu için zarar gören dünyadaki tek kız-
dı. Taekwondo salonu işleten babası sayesinde spor salonunda
ilk yaşını kutlamış, meslek seçimi yaparken taekwondo kuşağı
seçmişti. Henüz lisedeyken taekwondo ve hapkido antrenörlük
lisansına sahipti.

Jong Su, Ra Im'in babasının öğrencisiydi. Ra Im'in babası, Ra Im'in kendo ve judo ustası olmasına yakın bir zamanda kaza geçirip ölmüştü. Ra Im, babasının ölüm haberini duyup Amerika'dan uçup gelen Jong Su'yla ilk defa cenaze töreninde karşılaşmıştı. Zaten Jong Su'nun alt sınıfında ders almış ve meslektaşı olarak dublörlük hayatına başlamıştı.

Jong Su, Ra Im'in kulaklığını kulağına geri taktı ve "Dinlemeye devam et. Hatta şarkıyı söylersen daha iyi olur. Geri kalanı çocuklar yüklerler." dedi.

Ra Im, ekipmanı taşıyıp etrafı toparlayan, en ufak hareketlerinden bile sıcaklık hissettiği meslektaşlarını seviyordu. Belki de Ra Im'in dublörlük mesleğine âşık olmasının en belirgin sebebi buydu. Garip bir şekilde gülen Ra Im, arabaya yaslanarak Oska'nın şarkısını söylerken saçları rüzgârla yavaşça uçtu. Son eşyaları da arabaya yükleyip kapıyı örten Jong Su, odaklanarak sadece Ra Im'e baktı. Vücudu da yüreği kadar güzel olduğu için, daha çekici bir kız oluyordu. Artık ailesi olmadığı için başkalarının bakması gereken bir çocuk değildi.

ŞANS TAVŞANI

1

Joo Won'un alışveriş merkezine işe gittiği bir gündü. Yönetici Park, alışkanlık olarak genel müdürün odasındaki çalışma masasına rahatça oturdu; çiçek, vazo ve çiçek tepsisi ile süslenmiş ofisin içine göz atarak söylendi.

“Erkek adamın... Odasının dekoru neden böyle?”

Giriş kapısı aniden açıldı. Yönetici Park, hızlıca oturduğu yerden kalktı. Sekreter ve birkaç personel eşliğinde içeri giren kişi, Genel Müdür Kim Joo Won'du.

“Şirketin kuruluşunun 25. yılı şerefine müşterilere verilecek hediye programı projesi.”

Yönetici Park, Joo Won'un masasına dosyayı bıraktı.

“Henüz oturmam bile.”

Joo Won, Yönetici Park'a dik dik baktı.

“Sorumlusu ben olduğum için sabırsızlanıyorum. Lütfen, anlayış gösterin.”

“Madem o kadar sabırsızlanıyorsunuz, neden imzalamadınız? Hâlâ benim imzamı taklit edemiyor musunuz?”

“Neden öyle konuşuyorsunuz müdürüm?”

Yönetici Park, diğer çalışanların önünde ne yapacağını bilemeyip utancından yerin dibine girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yerine oturan Joo Won, dosyaya baktı.

“Elinizden gelenin en iyisi bu mu? Emin misiniz? İçeriği geçen sene ile aynı... Sadece kapakta yazan tarihi değiştirmişsiniz. Program içeriği de diğer alışveriş merkezleri ile hemen hemen aynı. Çekiliş hediyesinin de 10 yıl öncesinden farklı olmayışının sebebi acaba nedir, Park Bey?”

“Efendim?”

Joo Won, çalışanları bundan başka bir fikir üretemedikleri için onlara acıdı.

“Park Bey, sıradan bir arabaya binmek istediğiniz için çekiliş programına katılmak ister misiniz? İstemezsiniz, değil mi? Size verdiğim maaşla, çok daha iyi bir arabaya bindiğiniz için buna gerek yok. Biraz daha mantıklı ve göze çarpan bir fikriniz yok mu? Ucuz ayakkabı ile buraya kadar gelip *sıradan bir arabayı bedava alacağım* diye çekiliş programına katılabilmek için 100 Won’a kadar parasını denkleştirip alışveriş yapan zavallı insanların küçük paralarıyla yapılan alışverişlerin, alışveriş merkezine destek olacağını mı düşünüyorsunuz?”

Yönetici Park ve diğer çalışanlar, bezgin bir şekilde Joo Won’un dediklerini akıllarına yazdılar.

“Ben olsam; küçük bir araba, buzdolabı ya da elektrik süpürgesi değil de, en meşhur pop yıldızının giyim modasını tercih ederdim! Çekilişte hediye olarak pop yıldızının giydiği montu, taşıdığı çantayı, taktığı saati verirdim. Neden mi? Pazar kokusu sinmiş bir cüzdanı açmaktansa, lüks ve kibirli bir cüzdanı açmak daha kolaydır. O cüzdandan, para da daha fazla çıkar. Öyle olursa sizin cüzdanınız da sürekli dolu ve kabarık olacaktır. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Joo Won, odasında diken gibi göze battı. Haftada sadece iki gün işe gelse de; Amerika'daki saygın bir üniversiteden iyi puanla mezun olmuş bir öğrenciye yaraşır bir şekilde, keskin zekâsı ile ayrıntıları atlamadan, olayın ana temasını oluşturabiliyordu. Çalışanlar dut yemiş bülbüle dönmüşlerdi. Sonrasında Yönetici Park beklenildiği gibi konuşmaya başladı.

“Öyleyse Oska'nın sözleşmesini yenilemeye ne dersiniz?”

Joo Won, Yönetici Park'a dik dik bakarak elindeki dosyayı pat diye masanın üzerine bıraktı. *Yapın* dediklerini doğru düzgün yapmayıp, sürekli alakasız konularla Joo Won'u sinirlendiriyordu.

“Ben bildiğim gibi yapacağım.”

Hallyu'nun⁽⁴⁾ parlayan yıldızı Oska, Loel Alışveriş Merkezi'nin ana modeliydi. Aynı zamanda, Joo Won için, *kendisinden uzak durduğu sürece mutlu olduğu kuzeni Woo Young*'ken, hayranları için uğrunda her şeyi verebilecekleri bir yıldızdı. Oska sayesinde Japon turist müşterileri artmıştı. Alışveriş merkezinin satışlarının sürekli olarak artış gösterdiği bir dönemdi. Fakat sözleşme süresi dolmak üzere olduğu için yeniden sözleşme yapılması gerekiyordu. Ancak Oska, sözleşme ücreti olarak çok yüksek fiyat istiyordu. Onun yüzünden şirketin 20. yıl dönümü çekiliş programında da sorun çıkmıştı. Sorun para değil, Joo Won'du. Joo Won kesinlikle Oska'nın isteğinin yerine gelmesini istemiyordu.

Yönetici Park ve diğer çalışanlar, daha fazla bir şey söyleyemeyip genel müdürün odasından çıktılar. Joo Won, Oska

4: Hallyu (한류): Kore'nin K-pop, dizi, film, yemek, elektronik gibi popüler kültür öğelerinin yabancı ülkelerde meşhur olmasıyla oluşan olgu. Diğer bir deyişle, “Kore Dalgası” ya da “Kore Akımı”.

ile yapacağı sözleşme hakkında endişelenirken masasının bir köşesine koymuş olduğu bir kitabı farkında olmadan eline aldı. Kitabın kapağında, kol saatine dikkatlice bakan takım elbiseli bir tavşanın resmi vardı.

Telefon çaldı.

“Şu anda boş boş duruyorsun değil mi?” Telefon eden Woo Young’dı.

“Boş durmadığım zaman mı var benim?”

“Bir ricam var. Şimdi Gapyeong’daki bir film setinin başrolünde Park Chae Rin diye biri var. Hemen gidip onu üç saatliğine benim için oyala.”

“Sen bir şeyler mi içtin? Kapatıyorum.”

“Hey, Kim Joo Won! Ne olursun, dediğimi yap. Şimdi gazetecilerin orada toplandığını söyledi. Kızda biraz serserilik var. Daha önce böyle şeyler yapmış olmalı. *Ayrılırsan sana gününü gösteririm*, diyor. Beraber otelde çekilmiş fotoğraflarımız varmış.”

“Tam sana uygun bir kızmış. Beraber serserilik yaparken çiğnemeniz için bir kutu sakız alayım mı? Benzer fotoğrafların sadece onda mı var sanki? Hepsini toplayıp bir albüm yap ben-ce. Bu sefer gerçekten kapatıyorum.”

“Hey, tamam! Biraz sonra sözleşmeyi al gel, sözleşmeyi yenileyeceğim. Sadece gururumu koru, lütfen.”

Kitabı masaya geri koyan Joo Won, kapaktaki resme bakıp düşündü. Şans tavşanı mı acaba? Oska’nın sözleşmeyi yenilemesi şaşılacak derecede kolay olacak gibiydi.

“Sözleşmede depozito falan olmasa da olur, değil mi? Enflasyon da kötü zaten.”

“Seni aşağılık! Gururumu koruyacaktın hani? Lütfen söyle, benim gururum ne kadar eder?”

2

Kaza daha yeni gerçekleşmişti. Aksiyonun dorukta olduğu bir sahneydi. Bu yüzden daha fazla alıştırma yapmak gerekiyordu, fakat ondan ayrılacağını söyleyen Oska yüzünden bütün isteği kaybolan Chae Rin, kılıcı içinden gelmeyerek gelişigüzel şekilde sallıyordu. Ra Im bu şekilde alıştırma yapan Chae Rin’e zar zor ayak uyduruyordu. Chae Rin, birdenbire kılıcı karşılayamadı ve dengesini kaybetti. Tam düşecekken Ra Im, Chae Rin’in tarafına atlayıp, Chae Rin’i kucaklayarak silah kutusunun üzerine düştü. Çılgılık atan kişi ise Chae Rin’di.

“Gil Ra Im Hanım, senin aklın başında mı? Başrol oyuncusunun tırnağını nasıl olur da bu hâle getirirsin?” Yönetmen sinirlenerek Ra Im’e bağırdı.

“Özür dilerim, özür dilerim.”

Ra Im, hızlıca kalkıp ceketini giydi. Çalışanlar Chae Rin’in etrafını sardılar. Bütün suçu Ra Im’e attılar, aslında Ra Im’in daha büyük bir yarası vardı. Kan, fark ettirmeden Ra Im’in ceketinin dışına çıkıyordu. Jong Su, Ra Im’in kolunu tutup yüksek sesle azarladı.

“Sen neden bu hâldesin? Kolun bu kadar çok kanıyor, acı-mıyor mu? Nasıl olur da tek kelime bile etmezsin!”

“Ben iyiyim. Çekime devam edebilirim.”

“Sen de bir film oyuncususun. Biri burada *tırnağım kırıldı* diye bağırıp çağırıyor, sen kendi vücuduna böyle mi bakıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadece Chae Rin'i koruyan yönetmen ile tartışan Jong Su, hızlı bir şekilde dublörleri geri çekmek için geldi. Ra Im, yönetmen ile Jong Su arasında gidip gelerek ikisini barıştırmaya çalıştı. Fakat tartışma büyümüştü ve Ra Im'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çekime ara verildi.

Parlak bir eşofman giymiş bir adam, setin köşesinde uyuklayan bir personele yavaşça dokunarak uyandırdı. "Pardon... Park Chae Rin kim acaba?"

Parlak eşofmanlı adam Joo Won'du.

Personel, Joo Won'un isim kartını görünce uykusu tam açılmamış bir şekilde çekim setinde etrafına bakındı ve Chae Rin ile aynı kıyafeti giymiş, saç tarzı aynı olan Ra Im'i gösterdi.

Joo Won, güçsüz bir şekilde setten ayrılmakta olan Ra Im'i engelledi.

"Woo Young, pardon Oska'yı tanıyorsunuz değil mi?"

"Efendim?"

Başını kaldıran Ra Im, Joo Won'a garipseyerek baktı. *Hal-lyu'nun parlayan yıldızı Oska'yı tanımayan var mıdır*, diye düşündü.

"Neden sordunuz?"

"Oska seninle görüşmek istiyor. Orası nerede?"

"Efendim?"

"İkinizin ilk buluştuğu otelde buluşmak istiyor. O otel nerede diyorum?"

"Ne dedin?"

Ra Im, şaşkın bir hâlde Joo Won'un üstü açık arabasına bindi. Oska'yı sadece bir kere görmüştü, o da setteydi. Os-

ka'nın oynadığı bir dizide başrol oyuncusunun dublörü olarak diziye katıldığı zamandı.

Joo Won, alay eder gibi “Çok fazla otele gittin diye hatırlamıyor musun?” diye sordu.

“Ritz Carlton Otel, 1103 numaralı oda.”

“Bin-bin yüz mü? Sen ciddi misin? Dört duvarı olsun yeter, Kilimanjaro'nun panteri⁽⁵⁾ de değilsiniz ki, neden o kadar yükseğe çıktınız?”

Joo Won, kızlardan nefret ediyordu. Özellikle sadece düzgün bir yüzü olup da eğitim seviyesi, servet, yetenek bakımından iyi olmayan özelliklerini saklamaya çalışan kızlar, Joo Won'un en nefret ettiği tarzdı. Ayrıca bu kız dürüst görünüyordu. Şık ve havalıymış gibi umursamaz bir tavırla numara bile yapmıştı. Rol yeteneği inanılmaz kuvvetliydi.

“Oska ile tanışalı ne kadar oldu?”

Joo Won ve Ra Im, yoldan rüzgâr gibi geçtiler.

“Çok uzun zaman oldu. Beni hatırlayacağını düşünmüyordum.”

“Hatırlanacak bir yüzün var. Neden öyle düşündün?”

Ra Im, dönüp Joo Won'a baktı. Joo Won, iğneli bir şekilde söylemişti. Böyle konuşmasının sebebini bilmiyordu, fakat Joo Won küçümseyen bakışlarını saklamamıştı.

3

Ra Im, Oska'yla sadece bir kez birlikte rol almıştı. O za-

⁵: *Panther of Kilimanjaro*; Ünlü bir Kore dizisi.

manlar epey popüler olan bir kadın oyuncunun dublörü olarak filmde yer almıştı. Onun karşısındaki oyuncu Oska'ydı. Oska, Hallyu Yıldızı olarak meşhur olmadan önceydi.

“Evet, burasıydı.”

1103 numaralı odaya giren Ra Im, koltuğa rahatça oturup etrafına baktı. Dublörlüğünün ilk yıllarıydı. Her şey yeni ve çok garipti. Oska gibi birini birebir görebilmek bile çok heyecan vericiydi. Her gün heyecan verici ve eğlenceli geçiyordu. İşin zor yönleri çok fazlaydı ama bu yüzden midir bilinmez, bir kere bile zorlandığını hissetmemişti.

Ra Im, Oska'yla olan anılarını hayalinde canlandırdığı anda, Parlak Eşofmanlı birdenbire ortaya çıktı.

“Su, su, lütfen...”

Nefes almakta zorluk çeken Joo Won, Ra Im'in önüne yığılıp kaldı. Garip bir adamdı. *“Sıradan bir kadınla güpegündüz otel asansörüne binecek bir adam değilim.”* diyerek inatla 11. kata kadar yürüyerek çıkmaya gerek var mıydı?

Hızlıca su şişesini tepesine diken Joo Won, “Yaklaşık bir saat boyunca benimle yalnız kalacaksın. Rahatsız olmayacak mısın?” diye sordu.

Neyse ki Ra Im'in içine kötü bir his doğmamıştı. Aslında kötü bir his oluşsa da çok önemli değildi. Ra Im, vücut yapısı bu kadar zayıf olan bir adamı tek başına da alt edebilirdi. Ra Im, rahat bir ses tonu ile cevap verdi.

“Siz rahatsız olacak mısınız? Ben mesleğim gereği neredeyse sürekli sadece erkeklerle bir aradayım.”

Ra Im'in kendine bu kadar güvenmesine inanmayan Joo Won, kurnazca “Benim tecrübem olmadığından, merak ettiğim

için soruyorum ama genelde ne kadar kazanıyorsun?” diye sordu.

“Ne?”

Zaten sıkılıyordum, iyi oldu, diye düşündü ve lafı dolandırarak devam etti: “Hani, ifade etmek biraz zor ama Oska ile böyle bir yere gelip aksiyon filmi çevirmek, başka bir deyişle bu odada yapmış olduğunuz şey karşılığında ne kadar alıyorsun?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Ra Im gözlerini kocaman açtı.

“Aa! Sen açık sözlü birine benziyorsun. Ben de merak ettiklerimi sormadan duramam, o yüzden soruyorum. Normalde ne kadar alıyorsun? Woo Young gibi bir yıldızla birlikte olunca... Burada bir şeyler çekmediniz mi? Böyle bir şey karşılığında ne kadar alıyorsun diye soruyorum.”

“Maaşımı mı soruyorsunuz?”

“Nasıl istersen öyle de. Maaş ya da başka bir şey. Ben sadece miktarı merak ediyorum.”

“Bir yıldızla buluştum diye daha fazla kazanmıyorum. Kırsal alan ya da açık alanda biraz daha fazla alıyorum.”

“A-Açık alanda?”

“Çatı katı ya da bambu ormanları gibi yerlerde. Bugünlerde çok moda. En çok arabada kazanıyorum. Arabada daha zor olduğu için.”

“Arabada elbette zordur. Dar ve sıkışıktır ama erkeklerin hoşuna gidiyordur.”

.. “Evet doğru. Erkekler hızı ve heyecanı seviyorlar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Joo Won, Ra Im ile alay ediyordu, fakat Ra Im'in hiçbir şey olmamış gibi cevap vermesine bakılırsa, sıradan biri değildi.

"Gerçekten ilginç bir kişiliğin var. Nasıl oluyor da umursamadan... En azından birazcık olsun utanmıyor musun? Filmde başrolsün hem de!"

"Ne? Başrol mü?"

Ra Im, Joo Won'un ne demek istediğini anlamaya çalışırken bir an durup rahatsız olmuş bir şekilde Joo Won'a baktı. Sonra kendi kıyafetine göz gezdiren Ra Im, o anda Joo Won'un kişileri karıştırdığını anladı.

"Baksana, benim adımın ne olduğunu biliyor musun? Hayır, hayır, Oska'nın buluşmak istediği oyuncunun adının ne olduğunu biliyor musun?"

Joo Won, emin bir şekilde cevap verdi.

"Park Chae Rin."

Joo Won'un telefonu çaldı. Arayan Oska'ydı.

"Hey, iki saat daha rica edeceğim. Çekim hâlâ bitmedi."

Ra Im, Joo Won'un telefonunu çekti aldı.

"Affedersiniz. Sanırım bu adamdan Park Chae Rin'i getirmesini istemişsiniz ama buradaki yetersiz adam yanlışlıkla beni getir..."

Joo Won telefonu geri alıp kapattı.

"Kimsin sen? Park Chae Rin değil misin? Park Chae Rin değilsen neden benimle geldin?"

"Park Chae Rin olup olmadığımı sordun mu bana? Oska'yı tanıyıp tanımadığımı sordun."

.. "Bunun ne kadar değerli bir pazarlık olduğunu biliyor mu-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sun'? Ne yapacaksın şimdi? Sorumluluğumu nasıl alacaksın diye soruyorum!"

Telefon çaldı. Çalan Ra Im'in telefonuydu. Ra Im eliyle hızlıca Joo Won'un ağzını kapattı ve telefonu açtı. Bağlantılı bir sahne daha çekmeye karar verdikleri için, yönetmeni onu hemen çekim yerine çağırıyordu.

"Gapyeong'a mı gideyim? Tamam, otuz dakikaya kadar oradayım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatan Ra Im'in gözlerinin içi parladı. Ra Im, elini Joo Won'un ağzından çekti. Joo Won sağa sola tükürdü ve gözlerini şaşkınlıkla açtı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Ayrıca Gapyeong'a nasıl yarım saatte gideceksin?"

"Park Chae Rin'le görüşmek istiyor musun? O zaman arabanın anahtarlarını ver!"

GARİP DUYGULAR

1

Yolda Joo Won'un çığlık sesleri yükseldi. Ra Im, çok fazla arabanın olduğu yolu süratli bir şekilde, hiçbir engele takılmadan, adeta uçarak geçti. Araba dublörülüğünü dört gözle bekleyen Ra Im için uzun zamandır beklediği lüks bir araba kullanma fırsatı sonunda gelmişti. Yanında oturan adamın kimin nesi olduğunu henüz bilmiyordu, fakat arabası gayet güzeldi.

“Ne oldu? *Erkekler hız sahnelerini severler*, dememiş miydin? Yakala!” Ra Im, arabaya tutunup kusmaya çalışan Joo Won’a arabanın anahtarını fırlattı.

“Benimle aynı kıyafeti giymiş olan kadını bul. Park Chae Rin o.”

Şaşkınlıkla dönüp arabanın anahtarını alan Joo Won, “Hey, böyle sözleşmemiştik. Park Chae Rin’i bulup gitmelisin!” diye bağırdı.

Joo Won, kedinin ciğere baktığı gibi Ra Im’in arkasından bakakaldı. Nereden çıktığı belli olmayan gazeteciler, hızla Joo Won’un önünden geçtiler. Joo Won, sürü hâlinde giden gazetecileri yavaşça takip etti. Gazetecilerle basın görüşmesi yapılması için ortaya kurulmuş olan masada, huzursuz bakışlarla etrafa bakan kadın, Park Chae Rin olmalıydı.

Gazetecilerin soru yağmuru hemen başladı.

“Oska ile birlikte olduğunuz doğru mu? İlişkiniz ilk nerede ve ne zaman başladı?”

“Beraber çekilmiş videolarınızın olduğu dedikoduları var ama bu doğru mu?”

“Araba almış olduğunuz doğru mu?”

“Bugün burada açıklama yapacağınızdan Oska’nın haberi var mı?”

Birdenbire Chae Rin hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Bandaja sarılmış eliyle gözyaşlarını sildi. Joo Won, ne yapacağını bilemez hâlde, aheste aheste Chae Rin’in olduğu tarafa doğru yürüdü. Herkesin bakışları Joo Won’a çevrildi.

Joo Won, elini masaya dayadı ve Chae Rin’in dibine kadar girerek, “Bütün gün seni aradığımı biliyor musun?” diye sordu. Chae Rin, Joo Won’un çıkartıp gösterdiği isim kartına baktı. Loel Alışveriş Merkezi’nin genel müdürüydü.

“Be-beni mi? Neden?”

Joo Won, bakışlarını başka bir yere çevirerek konuştu:

“*Senin hayranınım* desem bana inanır mısın?”

“Gerçekten mi?”

“Zarif ve akıllı birisin, değil mi?”

“Efendim?”

“Dahası skandalın falan da yok.”

Chae Rin, yarasına basılmış gibi bir ifadeyle gazetecilere ve Joo Won’a sırasıyla baktı.

“Söyleyeceklerim var ama kameraların olmaması iyi olur.” diye ekledi Joo Won. Hemen Chae Rin’i gazetecilerin önünden uzaklaştırdı. Sonra setin arka tarafına götürerek alışveriş merkezinin reklamında oynamasını teklif etti. “Henüz kesinleşmiş

bir konu değil, fakat senin bir hayranın olarak çalışanlarıma seni şiddetle tavsiye etmek istiyorum.” diyerek yalan söyledi.

“Ne kadarlık bir reklam?” Chae Rin’in gözleri bir anda parladı. Joo Won, birden yükselen sinirini bastırdı. *Oska’nın birlikte olduğu kızların hepsi aynı*, diye düşünürken aklından geçen her şeyi düşünmeden söylüyordu. Bir yandan da *bu kadını burada tutabilmek için daha ne söylemeliyim*, diye endişeleniyordu.

Fakat tam o sırada, içinde eşyaların olduğu büyük bir kutunun üzerindeki kâğıt gözüne çarptı. Joo Won çaktırmadan kâğıdı aldı ve Chae Rin’e uzattı.

“Lütfen, imzalar mısınız?”

Bu, istemeyerek de olsa yerine getirdiği son ricaydı.

2

Chae Rin’in imzaladığı kâğıdı buruşturarak çöpe atan Joo Won, hemen Oska’ya telefon etti. Yaptıklarının karşılığı tek bir sözleşmeyle kalmamalıydı.

“Neler oldu? Gazeteciler gitti mi? Chae Rin çok yaygara çıkarttı mı? Ağzını kapattın mı?”

“Gürültü yapma! Tamam mı?”

“Neden?”

Uzakta Ra Im göründü. Telefonu Oska’nın yüzüne kapatan Joo Won, yönünü çekim alanına doğru değiştirdi. Erkekler için bile yapması zor gibi görünen bir aksiyon sahnesiydi. Joo Won, kanı çekilmiş gibi öylece donakaldı. Rolüne yoğunlaşmış Ra Im’in hareketlerini dikkatlice izledi. Ra Im, her taraftan saldı-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ran kılıçlardan kurtularak coşkuyla kılıcını savuruyordu. Joo Won'un şimdiye kadar gördüğü kızlardan tamamen farklıydı. *Ben bu kıızı tamamen yanlış anlamışım*, diye düşündü. Herhangi bir işi böyle eğlenerek ve azimle yapan birini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Değişik bir duyguydu.

Çekim epey uzun sürmüştü. Joo Won, kolunu sıkıca tutarak gelen Ra Im'e, "Erkek oyuncuların dublörülüğünü yaptın mı?" diye sordu.

Kim olduğuna bakan Ra Im yüzünü buruşturarak, "Kadın dublörüm ben." diye cevap verdi.

"İstedığın gibi söyle tabii. Çok tuhaf bir işin var. Zeki değil misin? Neden fiziğinle iş yapıyorsun?"

Ra Im *çok komikmiş*, der gibi alaycı bir tavırla yandan gülerrek Joo Won'un bacağına tekmeledi. Joo Won, bacağına tutarak tek ayaküstünde zıpladı.

"Hey! Gerçekten merak ettiğim için soruyorum, neden hemen şiddet uyguluyorsun? Ben birini eğitimsiz olduğu için hor görececek bir insan değilim."

"Aferin sana. Aslında kollarım ayaklarımdan daha hızlıdır. Bugün kolum yaralandığı için şanslısın."

Ra Im kaşlarını çatarak geriye döndü.

"Dur orada! Hemen benden özür..." Joo Won o sırada bir şerit hâlinde yere düşen koyu kırmızı kan damlalarını gördü.

"Gerçekten yaralandın mı?"

"Sessiz olamaz mısın?"

Ra Im, işaret parmağını dudağının üzerine koydu. Jong Su, yarasının ciddi olduğunu öğrenirse dublörlükten atılabilirdi. Durumunu öğrenmemeleri gerekiyordu. Fakat Joo Won

sertçe Ra Im'in ceketini tutup indirdi. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre Ra Im'in yarasına bakakaldı. Sadece bakışları ile yarayı tedavi edermişçesine, insanın içini ısıtacak şekilde bakıyordu. Ra Im, *Şimdiye kadar benim için endişelenip bana böyle bakan biri olmuş muydu acaba? Keşke zaman dursa...* diye içinden geçirdi.

“Sen delirdin mi? Bu hâlde şimdiye kadar bekledin mi?” Yarası tahmininden büyüktü. Joo Won, Ra Im'in alınına elini koyarak baktı. Ateş gibi yanıyordu. “Aptal mısın sen? Kafanın çalışmadığı belli.”

“Çek ellerini.” Ra Im, Joo Won'un ellerini itekledi.

“Bu böyle olmaz. Hastaneye gidelim.” Joo Won, Ra Im'i elinden tutup arabaya doğru sürükledi.

“Ben iyiyim diyorum sana!” Fakat sonuç olarak Ra Im yenilmişçesine Joo Won'a doğru gitti. Birikmiş yorgunluğu bir anda bütün vücudunu sarmıştı. İlk defa birine güvenip dayanmak istedi. Alışkın olmadığı bir lüks, alışkın olduğu bir rahatsızlıktı hissettikleri.

3

Arabadan inen Ra Im, sendeleyerek hastanenin giriş kapısına doğru yürüdü. Burası, Joo Won'un doktoru Ji-Hyun'un çalıştığı hastaneydi. Joo Won çok hızlı bir şekilde arabayı park edip koştu ve Ra Im'i tuttu.

“Yanlış anlama diye söylüyorum. Bunu seni düşündüğüm için yapmıyorum. Bu toplum liderlerinin etik davranışdır. Bir tür iyiliktir, iyilik! İlacı eczaneden, tedaviyi doktordan, alışveriş alışveriş merkezinden... Ben böyle yetiştirildim. O yüzden

titremekten ölsen bile sabret. Yoksa seni götürür eve bırakırım.”

Cevap vermeyen Ra Im’in yüzü kireç gibi bembeyazdı. Joo Won, Ra Im’i bir anda kucağına aldı. Düşündüğünden hafıftı. Ra Im’in durumu çok kötü olduğundan mıdır, niyeyse hiç direnmedi. Acil servis yakındı.

Haberi alan Ji-Hyun gelip sessizce Joo Won’a “Bu kız kim? Hiç senin tarzın değil.” diye sordu.

Tedavisini olan Ra Im, serum takılır takılmaz uyuyakalmıştı.

“Bilmiyorum. Bugün ilk defa karşılaştık.”

“Yani kim olduğunu bilmediğin, daha yeni tanıştığın biri için dâhiliye doktoru değil de psikiyatrist mi çağırdın?”

Joo Won, refakatçi koltuğuna rastgele bırakılmış olan Ra Im’in ceketini katlayıp düzgünce yerleştirirken afallayarak, “Benim doktorum değil misin? Psikolojimi bozacak kadar kötü bir olay değil mi bu?” diye cevap verdi.

Telefon çaldı. Ra Im’in telefonuydu. Joo Won ceketin cebinden telefonu çıkarttı. Arayan kişi “PATRONUM”du.

“Alo.”

“Gil Ra Im’in telefonu, değil mi?”

Ra Im, çocuklar gibi mışıl mışıl uyuyordu. “*Gil Ra Im* mi?” Alışılmadık bir isimdi.

“Alo?”

“Demek adı Gil Ra Im, yaşı kaç? O kadar genç gözüküyor.”

“Sen de kimsin?”

“Kim olduğumu söylesem tanıyacak mısın?”

Ji-Hyun telefonu çekip aldı. “Alo. Burası hastane. Refakatçi...”

Geri dönüp yerine oturan Joo Won, Ra Im’in yüzüne öylece bakakaldı. Ra Im kötü bir rüya görüyor olmalıydı ki kaşlarını çatmıştı. Joo Won, parmağı ile Ra Im’in alnındaki kırıxıklığı dikkatlice açtı. Böyle biraz daha güzeldi. Hasta yatağındaki Ra Im’i yavaş yavaş inceleyen Joo Won’un gözüne Ra Im’in çorapları takıldı.

Çorapların üzerinde Oska’nın resmi vardı. Joo Won, Ra Im’in hasta olduğunu bir an için unutup kaba bir şekilde çorapları çıkartıp çöp kutusuna attı. Burada bari Oska’nın yüzünü görmek istemiyordu.

Joo Won, tuvalete gidip geldiğinde Ra Im birinden azar işitiyordu. Uzun boylu, dehşet saçan bir adamdı.

“Sen ne biçim birisin! Yaran bu kadar ciddiye *hastaneye gitmem gerekiyor* diyemiyor musun?”

“Sabah iyiydim...”

“*Sabah iyiydim, dün iyiydim*, diyerek kollarını bacaklarını kaybeden seonbea’lerini⁶ görmedin mi? Eğer böyle davranmaya devam edersen işi bırak. Ne demeye tekrar sete dönüyorsun? Hiç gururun yok mu?”

“Özür dilerim.”

Rahatsızlık duyan Joo Won, konuşmanın arasına girdi. “Lütfen sesinizi alçaltın. Burası bir hastane.”

6: Seonbea: Kore’de sosyal yaşamda okul, iş yeri, askerlik vb. yerlerde sizden bir gün bile olsa önce oraya başlamış kişiler için söylenen saygı belirten bir kelimedir. Yaş olarak büyük olan kişiler için de kullanılmaktadır. “Tecrübeli büyük” anlamına gelmektedir.

Jong Su ve Ra Im aynı anda Joo Won'a baktılar.

"Az önce telefonu açan sendin, değil mi?"

"Telefon eden de sendin!"

Ra Im hemen yataktan kalktı. Araya girmesi gerektiğini düşündü. "Her şeyi ben açıklaya..."

Dengesini kaybederek sarsılan Ra Im'i tutan Joo Won'du. Jong Su'nun yüz ifadesi sertleşti. Ra Im, Joo Won'un elini itekledi.

"Sadece Oska'nın ayak işlerini yapan biri. Önemsemeyin. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Joo Won, Ra Im'in sözünü kesti. "Bana bak, yaşı belirsiz Gil Ra Im Hanım! Ben önemsenmeyecek biri değilim. Hâlâ bilmiyorsun ama..."

"Tedavim bitti. Artık gidebiliriz."

Ra Im sendeleyerek güçlkle ayakkabısını giydi. Joo Won "Daha ayakkabını bile giyemiyorsun, nereye..." diyerek Ra Im'i tutmaya yeltendi ama birden Jong Su, Ra Im'i kaldırıp omuzuna aldı. Şaşırان Joo Won garipseyerek elini indirdi ve vahşi hayvana benzeyen bir adam tarafından götürülen Ra Im'e baktı. Neden olduğunu bilmiyordu, fakat biraz hoşlanmıştı Ra Im'den. Kendini garip hissetti.

BEKLENMEDİK BİR OLAY

1

Oska Entertainment'in kurucusu olan Dong Kyu, lüks bir otelin birinci katındaki salonda, tanıdığı bir yapımcı aracılığı ile güçlkle ulaştığı video klip yönetmenini bekliyordu.

Birkaç hafta önce Dong Kyu, çalışma odasından çıkmakta olan Oska'yı yakalayıp ciddi bir şekilde konuşmuştu: "Önce biraz para harcayıp bomba gibi bir klip çekelim. Gücümüzü kaybetmediğimizi göstermeliyiz. Gençlikleri ve kaslı vücutlarıyla sürekli mantar gibi türeyen yeni idollerin arasından sıvırmek eskiden olduğundan daha zor. Sen de her zaman idol olarak kalamazsın ya!"

"Başrolde ben oynayacağım, değil mi?" Oska, yorgun bir yüz ifadesi ile göletin kenarındaki kayaya rahat bir şekilde oturdu. Doğal olarak, Oska'nın da bin bir zorlukla oluşturduğu baklava dilimi karın kasları vardı. Fakat karnı kaslarının tam olarak altı dilim olduğu süre, o gün içerisinde birkaç dakikadan fazla sürmemişti. O zamana kadar sahip oldukları ile rahatça yaşamıştı. Belki de şu anda doldurdıkları yedinci albüm, insanların beğenisini kazanırken işi bırakması için son fırsattı. Oska da böyle düşünüyordu.

"Bir sorun var." dedi Dong Kyu, Oska'ya bakarak.

“Senaryo tamamlandı, yurt dışı çekimi için yardım da alıyoruz. sorun ne? Yeteri kadar paramız da var.”

“Sorun, senin rol yeteneğinin yetersiz olması ve klibini çekmek isteyen tek bir yapımcının bile olmaması.”

“Benim rol yeteneğim neden yetersizmiş? Neden yapımcı yok? Ne sebeple?” Oska sinirli bir şekilde ayağa kalktı.

“Neden mi? Elini kalbine bir koy! Yıldız olman, *Hollywood* yıldızına tokat atan terbiyesiz olarak tanınmanla başladı. *Ne ekersen onu biçersin* sözü boşuna söylenmiş bir söz değil.”

Dong Kyu, sonuna kadar geri adım atmadı. Oska tabii ki biliyordu. O zamanlar böyle bir şey yapmıştı. Ama artık öyle bir şey yapmak için gücü de, isteği de yoktu. Öyle olsa bile, kendini ele vermek istemiyordu. Gerçeği kabullenmekten nefret ediyordu.

“İyi de, öyle olsa bile profesyonelleri ikna edemedin mi? Parayla kandır. Para ile yaptıramayacağın iş yoktur. Neden? Çünkü ben kabul ettirene kadar uğraşacağım.”

Fakat gerçek sorun, beklenmedik bir yerden ortaya çıktı. Dong Kyu, lüks otelin aşırıya kaçan salonunda etrafına bakınıyordu ki, karşısında oturan kadının yüzünü gördüğü gibi yerinden fırladı. “Senin burada ne işin var?”

“Yapımcı Park, benim yetenekli bir yönetmen olduğumu söylemedi mi? O kadar şaşırdığınız için utanıyorum. Reklam çekmeyi seviyorum fakat kendimi farklı alanlarda biraz daha geliştirmek istiyorum. Bu klibi çekmeme izin verin!”

Dong Kyu’nun konuştuğu kadın, Yoon Seul’dü. Oska Choi Woo Young’ın ilk aşkı. Dong Kyu’nun hatırladığı doğruysa, cam yanan taraf Oska olmuştu.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Sen nasılsın bilmiyorum ama Woo Young hâlâ...”

“Biliyorum. Woo Young’ı kontrol edebilen tek kişi benim. Klibi çekmeyi kabul eden bir yönetmen bulamadığınızı duydum. Ayrıca yönetmen olsa bile, Woo Young’la kim başa çıkabilir ki? Altıncı albümü de yarıda bırakmadı mı? Bu işi bana bırakın. Woo Young benim sözümü dinler.”

Seul, alttan girip üstten çıkarak Dong Kyu’yu ikna etti.

“Woo Young’ı tekrar baştan çıkartmak gibi bir niyetim yok. Ateş daha fazla büyümeden söndürülmeli. Senaryoya bakmışken birkaç hikâye yazdım. Burada...”

Dong Kyu, senaryo dosyasına şöyle bir baktı.

“Bu şekilde davranmanın sebebi ne?”

“Woo Young’ın yüreğinde âşık olduğu bir kadın olarak kalmak istemiyorum. Yakında bir aile olacağız.”

“Ne? Aile mi?”

2

Joo Won, Water House’tan Gizli Bahçe’ye çıktı ve göletin etrafında dolaşırken annesinden gelen telefonu açtı. Onu sürekli takip etmeye başlayan Ra Im’in hayali, o anda kayboldu. Yanında biri yürüyormuş gibi hissedip o tarafa baktığında Ra Im hiçbir şey söylemeden öylece yanında yürüyordu. Birkaç gündür beraber oldukları için, yalnız olmadığına sevindi.

“Evlilik görüşmesi mi? Aa... Tamam, tabii ki gideceğim.”

Moon Boon-Hong Hanımefendi, her zaman olduğu gibi, son derece abartılı bir ses tonuyla, Joo Won’un görüşeceği kızı

tavsiye eden kişinin unvanı ve mal varlığı hakkında uzun uzun konuştu.

“Yarın saat yedide mi? Tamam. Nerede mi? Neresi olacak, her zamanki mekânda.”

Telefonu kapatan Joo Won, uzun zamandan sonra gökyüzüne baktı. Garip bir şekilde çok güzel bir geceydi. Bahçede açan çiçekler, nedendir bilinmez, daha güzel kokuyordu. Dünya eskisine göre biraz daha farklı görünüyordu.

Yol boyunca farların ışığı parlıyordu. Joo Won, taş duvarlı evi geçerek yol boyunca yürüdü. O sırada Oska'nın arabası görüldü.

“Hey, Kim Joo Won!” Oska, arabasını park edip adeta fırlayarak Joo Won'u yakaladı.

“Telefonu birdenbire kapatıp bir de tekrar aradıgımda niye açmıyorsun? O arada telefonu sattın mı? Park Chae Rin ne oldu?”

Oska'yı itekleyen Joo Won sinirli bir şekilde cevap verdi:

“Sırf boyun uzun görünsün diye mi o kafayı taşıyorsun? Park Chae Rin gerçekten sorun çıkartsaydı, sen mi teselli edecektin? Saçma sapan konuşmasına izin mi verseydim?”

“Halledeceğini biliyordum. Şeytanın tekisin sen.”

“Şeytan mı? Evet, ben şeytanım. O yüzden diyorum ki, bir program daha düzenlemen gerekiyor. Afişlere resmin asılacak kadar iyi durumda değilsin. O yüzden, *Oska ile Romantik Bir Tatil!* Nasıl? Nefes kesecek bir fikir, değil mi? Bütün gün düşündüm.”

Tatil mevsimi yakındı. Tatil paralarını toplamak için iyi bir

fırsattı. İnsanların gelmesini sağlayacak, iştah açıcı bir yem gerekiyordu.

“Ölmek mi istiyorsun?”

Oska saldırdığında Joo Won geri adım atarak konuştu. “İstersen basın açıklaması yapmak için yeniden bir şey ayarlayabilirim. Park Chae Rin’i de çağırırım. Alışveriş merkezi reklamında oynamasını teklif ettiğimde telefon numarasını ben sormadan verdi.”

“Hey!”

O anda Joo Won’un aklına, Gil Ra Im’in telefon numarasını öğrenme fikri geldi. Sinirinden sağa sola koşturan Oska’yı görmezden gelip yol boyunca yürüyen Joo Won, Chae Rin’in verdiği numarayı aradı. Chae Rin telefon sinyali düşmeden önce telefonu açtı.

“Aa! Joo Won Bey!”

“Birinin telefon numarasını soracağım.”

“Pardon? Aa, menajerimin numarası mı?”

“Hayır, hayır. Seninle aynı kıyafeti giymiş olan kızın numarası.”

“Kim dediniz?”

“Hani var ya; erkek gibi davranan, yere baktığında havallı görünen, başını kaldırdığında gözleri ıslı ıslı parlayan, saçları uzun. Bir kere görünce akılda kalıp unutulması kolay olmayan kız. Senin kadın dublöründen bahsediyorum, numarasını bilmiyor musun?”

“Bu sebeple mi telefon ettiniz?”

“Başka ne için telefon ettiğimi sandın? İnternette bulamadım, peşine adam takıp öğrenmeye çalışmak da kabalık olurdu

En hızlı yol sen gözüktün. Peki, tamam, şöyle yapalım: Senin de görüşmek istediğin fakat nerede olduğunu bilmediğin biri varsa ben de sana onu söylerim. Mesela, telefonlarını açmayan Oska gibi!”

Joo Won, farkında olmadan bahçenin en sonuna kadar yürümüştü. Ra Im’ın telefon numarasını öğrenen Joo Won, defalarca tereddüt ettikten sonra güçlükle telefonu eline alıp Ra Im’ın numarasını çevirdi.

Ra Im telefonu çok geç açtı. “Alo, kimsiniz?”

“Gil Ra Im Hanım.”

“Evet benim.”

“Sesimi hatırlamadın mı? Kolay unutulacak bir sesim yoktur aslında...”

“Kimsiniz?”

“Geçen sefer otele beraber gitmiştik. Başkalarını çok umursayan biri olmasam da, seni hastaneye götürmüştüm.”

“Aa! Sen misin? Beni neden aradın? Şimdi biraz meşgulüm. Yarın stajyerlik mülakatı var.”

“Buluşalım.”

“Benimle mi buluşmak istiyorsun? Neden?”

“Neden diye sormadan, sadece buluşsan olmaz mı?”

“Hayır, olmaz.”

Telefon pat diye kapandı.

“Alo, alo?” Ra Im’e tekrar telefon etti fakat telefonu kapalıydı.

“Ne yapacağı hiç tahmin edilemiyor bu kızın!”

Joo Won, boylu boyunca serilmiş çimenlerin ortasında çığ-

lık atarak tepindi. Yanında duran Ra Im'in hayali, tepinen Joo Won'u sessizce izledi. Ay ışığının çok parlak olduğu bir geceydi.

3

Ertesi sabah, Joo Won eşofmanlarını giyip üstü açık arabasına bindi. Dublörlük okuluna gitme niyetindeydi. Ra Im ile buluşmak için başka çaresi yoktu. İzei gibi onu takip edemedi. Dublörlük okulunun önüne vardığında aday öğrenciler uzun bir kuyrukta dizilmiş bekliyorlardı. Arabadan inen Joo Won, arka arkaya dizilmiş öğrencileri geçerek aralarından güçlükle mülakat salonunun içine baktı.

Ra Im, birkaç kişi ile birlikte oturmuş dublörlük okulu adaylarını mülakattan geçiriyordu. Birkaç gündür hayalet gibi Joo Won'un burnunun dibinden ayrılmayan Ra Im'den farklı olarak, şu anda karşısında duran Ra Im; nefes alıp veren, gülen, ses çıkartan gerçek bir insandı. Artık hayal değil, gerçektir. Joo Won, sırada bekleyen bütün aday öğrencilerin mülakatları bitene kadar mülakat salonunun dışında, sanki kafasında kayıt yapıyormuşçasına, Ra Im'in bütün hareketlerini gözledi.

“Evet, sıradaki. Sen!”

Ra Im'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Aday öğrencilere ve belgelere bakan Jong Su, başını yana çevirdi.

“Başvuru formunuz yok.”

Joo Won kollarını bağlayıp cevap verdi. “Nezaketimden. Görünce şok olabilirdiniz.”

“Başvurusu olmayan birinin burada ne işi var!”

O sırada birbirini tanıyan Jong Su ve Joo Won'un bakışları, şiddetli bir şekilde çakıştı.

"Yanımızda oturan kadın yüzünden. Buluşmak istedim, reddettiği için ben de mecbur buraya geldim. Kolun iyi mi? Tedavin bitti mi?"

Ra Im, Jong Su'nun gözünün içine bakıp tereddüt ederek konuşmaya başladı.

"Mülakata girmeyecekseniz..."

"Mülakata gireceğim. Ne yapmam gerek? Biraz önce izledim de oyuncular birilerini taklit ediyorlardı. Ben de taklit yapsam olur mu?"

Odadakiler ona mülakat soruları sormaya başladı:

"İyi olduğun ne var?"

Joo Won bir an düşündü. "Hım... Para kazanmada iyiyimdir."

Mülakatı izleyen dublörler "Vay vay vay!" diye bağıldılar.

"Çok para kazanmak iyidir fakat şu anda gözümüzle göremeyeceğimiz bir şey yerine kanıtlayabileceğin bir şey göster."

Joo Won cüzdanını çıkartıp gösterdi: "Çok param var."

"Çok komik. Öyleyse uzmanlığın ne?"

"İyi para harcarım."

Bağırışlar yükseldi: "Geçtin, geçtin!"

"Harika! Geçtin! Birincilikle geçtin! Bu herifte biraz çatlaklık olsa gerek!"

Joo Won omuz silkti. Tepkisiz tutumunu bozan Jong Su da bıyık altından güldü. Joo Won yüzünden ciddileşen ortam, Joo Won sayesinde yumuşamıştı. Oturduğu yeri tekmeleyerek kal-

kan Ra Im, kimsenin olmadığı bir yere Joo Won'u sürükleyerek götürdü.

“İşimiz sana komik mi geliyor? Bir yıldızla biraz tanışıklığın var diye bizim gibi insanlar gülünç mü geliyor? Çok mu paran var? İyi mi para kazanıyorsun? Sen değil, Oska kazanıyor o parayı!”

“Ben çalışmasam da çok param var. Benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum ama...”

“Seni işsiz!”

“İşsiz mi? İşsiz olmak benim hayalim. Çalışmak istemeyip boş boş dolansam da kafamın içi sürekli çalışıyor ve ağzımı her açtığımda iyi bir fikir...”

Ra Im gözlerini öfkeyle açtı.

“Hey! Neden sürekli konuyu değiştiriyorsun? Çok sinir bozucusun. İş yerime kadar gelip beni rezil etmenin sebebi ne?”

“Şuna bak! Nasıl olur da bir kadın böyle çirkin sözleri ağzına alabilir? Neren rezil oldu? *Neden iş yerime gelip beni utandırıyor*sun, diyebilirsin. Bir de, beni iyi tanımadığın için böyle davranıyor olmalısın ama ben öyle bağırıp çağırılacak biri değilim.”

“Eğleniyor olmalısın! Buraya neden geldiğini söylemeyecek misin?”

“Biraz önce söyledim ya, senin yüzünden geldim.”

“O yüzden soruyorum ya, neden benim yüzümden geldin?”

“Kafamı karıştıran kısım da bu. Söylesem bile, kesin bana deli dersin. Şimdilik sadece hastane masraflarını almaya geldim diyelim.”

“Ne?”

Joo Won, Ra Im'in üstündeki hırkayı çekip indirdi. Sonra doktorun tedavisinin iyi gelip gelmediğini, yaranın iltihap toplayıp toplamadığını yakından inceledi. Yüzünü yakınlaştırmış olan Joo Won'dan hafif hoş bir koku geldi. Alakasız bir erkeğe omzunu açıp göstermek de Ra Im'in kontrol altına alabileceği bir durumdu fakat öyle olsa bile, nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

"Kolundaki dikiş! Hastane ücretini ben verdim. Sen yönetmenin midir nedir, onun sesini duyduğun zaman peşine takılıp gitmedin mi? *Teşekkür ederim* demeyi bırak, tek bir söz bile etmeden çekip gittin."

Ra Im, kaşlarını çatıp "Ne kadar?" diye sordu.

Joo Won, Ra Im'e baktı. "Çekim olmadığında genellikle burada mısın? Buraya geldiğimde seni görebilir miyim?"

"Para almak istemiyorsun herhalde? Ne kadar dedim sana!"

"Bu yüzden sürekli seni düşünüp duruyorum demek ki. Geçen sefer de böyleydi, şimdi de böyle, Gil Ra Im Hanım. Seni böyle tuhaf bir kadın yapan şey, sinirlendiğinde daha da güzel görünmen."

Gil Ra Im'in yüzü kızardı.

"Ne, ne dedin?"

"İz kalmış. Miss Korea olamayacaksın. İz kalmaması için geçen sefer gittiğimiz hastaneye git. Giderken mutlaka beni ara, tamam mı? Numaramı dün kaydettin, değil mi? Şimdilik gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Joo Won, cevabı dinlemeden arkasını dönüp yavaş yavaş koridorun diğer tarafına doğru yürüdü. Uzaklaşan Joo Won'un arkasından bakakalan Ra Im, elini kalbinin üstüne koydu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Bu beklenmedik bir durumdu.

ENDİŞELENİLEN KİŞİ

1

Evlilik görüşmesi için gelen Joo Won, galerideki resimleri inceleyen Seul'e "Neler olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Geçen sefer yürüyüş tarzımdan parfüm zevkime kadar beni incelediğine göre, bu sefer direkt olarak yerimize oturabiliriz."

Joo Won ve Seul dışarıdaki terasa çıktılar ve geçen seferki yerlerine oturdular. Joo Won, nezaket gereği Seul'ün sandalyesini geriye çekti. Seul böyle bir hareketi hiç beklemiyordu, şaşırarak Joo Won'a baktı. Sonra doğrularak oturdu ve nemli gözlerle Joo Won'a dik dik baktı.

"Geçen sefer babamın tarafıydı, bu sefer annemin tarafını kullanarak buluştum. Çünkü seninle tekrar görüşmek istedim."

"Sürekli başıma gelen bir durum olduğu için seni anlayabiliyorum fakat boşuna uğraşmışsın. Ben yine de zamanı ve duyguları ziyan etmeye gerek olmayan bir anlaşmalı evliliğin, en iyi romantizm olduğunu..."

"Biliyorum. Bu yüzden defalarca düşündüm ve sonuç olarak yine de kaderde olan aşka inanıyorum. Anlaşmalı evlilik kesinlikle bana göre değil. Fakat biraz düşündükten sonra zaten kaderimdeki kişiyle tanıştığımı fark ettim. Bu kişi sensin!"

Seul gerçeği itiraf eder gibi konuştu fakat Joo Won o gerçeği umursamıyormuş gibi ilgisiz bir bakışla karşılık verdi.

“Yoon Seul Hanım, özür dilerim ama biraz daha düşünmeye ne dersin? Ben de aniden karşılaştığım bu talihsiz kaderime cesurca karşı koyayım. Bana bir kez daha müsaade.”

Seul, “Hiç ilk bakışta âşık olmadın mı?” diyerek Joo Won’u durdurdu. “Olmuş olmalısın. O yüzden neden böyle yaptığımı da biliyor olmalısın.”

“Zeki görünmesen de, erkekler tarafından kandırılacak birine benzemiyorsun. Eğer bir erkek gelip sana ilk bakışta âşık olduğunu söylerse, ona yumruk at. Bu, sadece seninle yatmak istediği için *hoşa zaman kaybetmeyelim* şeklinde düşündüğündendir.”

Joo Won acımasızca geri döndü. Seul alt dudağını yavaşça ısırdı. Baktıkça Joo Won’dan daha çok hoşlanıyordu. Oska’dan daha farklı bir çekiciliği vardı. Bugün de Joo Won’un arkasından bakıyordu fakat ilk bakışta âşık olduğunu utanarak itiraf eden Oska gözünün önüne gelmişti. Bazen ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin olmayacak şeyler de vardı.

2

Water House’a geri dönen Joo Won, göletin karşısındaki köprüye oturup oltayı aşağıya salladı. Bir kız yüzünden kafası ilk kez karışıyordu. Ayrıca bir işaret bile vermeden sessizce ortaya çıkan Ra Im’in hayali, Joo Won’un başka bir şey düşünmesine fırsat vermiyordu. Başka bir işe dikkatini çevirmek istediği her an, ortaya çıkıyordu.

Sakinliği bozan şey, telefonun zil sesiydi. *Belki de arayan Ra Im’dir* diye kalbi hızla çarparak telefona baktı.

Arayan Joo Won'un annesiydi. "Ne zamana kadar evlilik görüşmesi yapacaksın? Evlenmeyecek misin?"

"Ne zaman *evlenmeyeceğim* dedim? Kader hakkında zırvalayan bir kadın değil; iyi bir anne, iyi bir eş olacak birini bul yeter."

"Yüzü de güzel olsun demedin mi?"

"Yüzü mü? Bir de soruyor musun? Tabii ki güzel olmalı. Uzun saçlı, çok fazla gülmeyen, kolay sinirlenen, gözleri biraz hüznünlü olan, kılıç yarası olduğu için Miss Korea olamayacak biri..."

"Delirdin mi sen?"

"Delirdim mi? Anne, korkarak soruyorum ama ben delirmiş olsam bile bana bırakacağın mirası yine de... Alo? Anne! Anne!"

Kapanan telefonu elinde döndürerek arama kaydına baktı. *Kolu iyileşmiş midir? Şimdi ne yapıyordur?* Ra Im'in her şeyini ayrıntılı olarak merak ediyordu. Ra Im'e karşı hissettiklerini, başka kızlar için hiç hissetmemişti. Başını kaldırıp yana baktığında, orada olmasına şaşırmadığı Ra Im'in hayali, bacaklarını öne arkaya doğru sallayarak ona bakıyordu.

"Aa! Lütfen, benden uzak dur."

Joo Won, Ra Im'in hayalinin olduğu tarafa doğru elini sallarken tepetaklak geriye düştü. Kalçasının yere vurması ve olmasının suya düşmesi hemen hemen aynı andaydı.

Joo Won, boylu boyunca uzanarak yıldızların asılı olduğu gökyüzünü seyretti. İlk defa bir kızın kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Nasıl olursa olsun, tekrar Ra Im ile buluşması gerekiyordu.

Joo Won, bu dünyada en çok toplantılarda sıkılıp yoruluyordu. Genelde, yönetim ekibi gündemi sunuyordu ve genel müdür olan Joo Won'un görüşlerini soruyorlardı. Toplantılar bu şekilde geçtiği için çok yoruluyordu. *Gündem* denilse de, neredeyse asla yeni bir konu olmuyordu. Joo Won, en mükemmel alışveriş merkezi olarak kabul görebilmek için çok daha fazla çalışılması gerektiğini ne kadar vurgularsa vurgulasın, çalışanlar hiç gayret göstermiyorlardı. Gündemi her gördüğünde Joo Won'un cevabı hep aynıydı: "Elinizden gelenin en iyisi bu mu? Emin misiniz?"

Ne kadar iyi bir planlama olursa olsun, üç kere kusur bulunmuşsa çalışanlar birinin söylemesine gerek kalmadan kendi kendilerine mesai yapıyorlardı ve hafta sonu da çalışıyorlardı.

"Buyurun, diğer gündem."

Joo Won, telefonunu elinde döndürürken başka bir düşünceye dalmıştı. Elbette, çalışanların söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı.

"VVIP salonunda ne olmuş?" Joo Won, uykusundan uyanmış gibi başını kaldırdı. Ürküp şaşırان Sekreter Kim, bahane aramış gibi mırıldandı.

"A! Şey... Aslında önemli bir şey değil. Sorumlu personel, yetkisi olmayan birini içeri almış."

"O sorumlu personelle sevgili misin?"

"Hayır."

"O zaman neden bariz bir olay yüzünden zamanımı boşa harcıyorsun? Bugünlerde fazla bağırmadım diye aklınız bir karış havada herhalde! Kov onu. Sırada ne var?"

Joo Won, tekrar oturdu. Canının sıkıldığı yüzünden okunuyordu. Halkla ilişkiler müdürü hemen projeyi gösterdi.

“Tatil programı... Ana teması... Çekiliş programı olarak... Konu Romantik Adam Oska... Üç gün dört gece, romantik bir tatil... Yer Tayland ya da Filipinler...”

Joo Won, söylenenleri dinlemiyordu bile. Aniden aklına bir fikir geldi. Duraksamadan halkla ilişkiler müdürünün sözünü kesti. “Elinizden gelenin en iyisi bu mu? Emin misiniz?”

“Şey... Evet, elimizden gelen bu. Sizin istediğiniz gibi...” Halkla ilişkiler müdürü soğuk terler döküyordu.

“Öyleyse, en iyisi budur. Uygulamaya koyun. Evet, toplantı bitmiştir, gidebilirsiniz. Halkla ilişkiler müdürü kalsın.”

“Ben mi?”

Joo Won bütün çalışanların çıkmasını bekledi ve konuşmaya başladı.

“Şey... Bizim alışveriş merkezimiz de bir dizi ya da filme sponsor olsun istiyorum ama...”

“Efendim? Geçen toplantıda çok karışık diyerek bu tarz işlerden nefret ettiğinizi söylememiş miydiniz?”

“Bu yüzden biraz önce ben şey diyerek utandığımı belli ettim. Hissetmediniz mi?”

Heyecanlanan halkla ilişkiler müdürü, yüksek sesle cevap verdi.

“His-hissettim, en derinine kadar hissettim.”

“Güzel, yalnız *Paris’te Aşk* gibi ağlamaklı duygusal bir şeyler değil de, kılıçların böyle sağa sola uçtuğu aksiyon filmleri vardır ya hani? Çok fazla dublör kullanılması gereken bir aksiyon filmine sponsor olsak, iyi olur diye düşünüyorum.”

Ra Im, antrenman salonunda Jong Su ile birlikte idman yapıyordu fakat işine eskisi gibi iyi yoğunlaşamıyordu. Gelen saldırıları birkaç kere ucu ucuna engelleyebilmişti. Sopası birkaç kez havada asılı kalmıştı.

Gil Ra Im Hanım. Seni böyle tuhaf bir kadın yapan şey, sinirlendiğinde daha da güzel görünmen.

“Aa!” Sonunda Jong Su’nun saldırısına karşılık veremeyip, yere düştü ve oturup kaldı. Jong Su “Bana bak serseri, aklını başına toplamayacak mısın? Antrenmanın başından beri aklın bir karış havada!” diye bağırdı.

Ra Im, hemen ayağa kalktı ve hazır ol pozisyonunda başını öne eğdi. Kolunda bir ağrı hissetti.

“Kolun yüzünden mi böylesin?”

“Hayır.”

“Madem kolun yüzünden değil, o zaman ne bu hâlin? Bu şekilde çekim yapabilecek misin?”

“Efendim?”

Jong Su biraz yumuşamıştı.

“*Bu şekilde çekim yapabilecek misin* diyorum. Öğleden sonra Loel Alışveriş Merkezi’nde çekim var, hazırlan. Kablo aksiyonu çekeceğiz.”

Ra Im’in yüzü güldü.

“Teşekkür ederim!”

“Teşekkürü biraz sonra Park Chae Rin’e edersin. Yönetmeni ikna etmiş. Benden de gelip özür diledi.”

Ra Im, Park Chae Rin ile tartıştığı için *setten atılırım* diye endişeleniyordu. Park Chae Rin ile karşılaşmak istemiyordu ama yine de şansı iyi gitmişti.

Ra Im, oldukça hafıflemiş bir hâlde antrenmanına devam etti. Ra Im'in saldırısına karşılık veremeyip vücuduna sopayı yiyen seonbea, "O adam bugün gelmedi. Çok para kazanan adam. Onu sevmiştim, kıvrak zekâlıydı. Haberleşmediniz mi?" diye sordu.

Ra Im'in sopası havayı yarıdı.

"Aa, gerçekten! Antrenman esnasında..."

"Yoksa dün dışarı çıkarıp dövdün mü?"

Ra Im'in birden sesi yükseldi. "Ben gangster miyim? En başından beri bu işle alakası olmayan biriydi."

"Doğru, sadece sana ilgisi vardı."

"Öyle bir şey yok."

"Aşırı sert tepki göstermenin olumlu cevap olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ra Im acımasızca sopasını sallayarak seonbea'sini yere düşürdü. Seonbea'si, Ra Im'in saldırısını güçlükle karşılayarak hemen geri çekildi. "Tamam, tamam!"

Yine de duyguları karışmıştı. Dikkati dağılmıştı ve sürekli tehlikeli pozisyonlar meydana geliyordu. Bir kaza çıkabilirdi. Etrafına bakındı.

Çekim olmadığında genellikle burada mısın? Buraya geldimde seni görebilir miyim?

Geldi mi acaba? Farkında olmadan pencereye bakması garibine gitmişti. Ra Im, kadın dublör olarak kendini yetiştirip en iyisini yapmak istiyordu. Bu kadar ufak bir his için kendini

bırakamazdı. Soyunma odasında üstünü değiştirdi. Kolundaki yarayı görür görmez tekrar o adamın sesini duydu:

İz kalmış. Miss Korea olamayacaksın.

Yüzü kızardı. “Ne biçim biri bu adam? Kalbim neden tekrar hızlı atmaya başladı?” Ra Im’e kadın olduğunu hatırlatan biriydi sadece. Öyle birinin ilgisiyle mutlu mu olmalı, üzölmeli mi bir türlü karar veremiyordu. Ra Im “Gil Ra Im, kendine gel!” diye yüksek sesle bağırdı ve yumruğu ile kilitli dolaba vurdu.

DÜNYA BİR PERİ MASALI DEĞİL

1

Ra Im, çekim hazırlıkları için hareketlenen alışveriş merkezinin bir köşesinde ısınma hareketleri yapıyordu.

“Yönetmeni, *Gil Ra Im'den başkasını istemiyorum* diyerek ikna ettim. Bana minnettarsın, değil mi?”

Konuşan Chae Rin'di. Ra Im, zorla gülümseyerek karşılık verdi. Özür de dilemek istemiyordu, teşekkür etmek de. Anlayışsız olmasıyla meşhur biri olduğu için, *nasıl oldu da özür diledi* diye düşünmüştü.

Chae Rin “Kim Joo Won’u nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Efendim? Kim Joo Won kim?”

“Onunla tanışmadın mı?”

“Tanıdığım biri mi?”

“Hım... Bu işte bir gariplik var. Tanımıyorsan önemli değil. Bugün senden iyi bir çalışma bekliyorum. Şuradan atlama sahnesi olduğunu biliyorsun, değil mi? Senaryoya bakmana gerek bile yok. Aklıma gelmişken, yönetmenimizin kablolar-
dan nefret ettiğini biliyor musun? Neyse, kolay gelsin.”

Chae Rin’in gösterdiği yer, üçüncü katın korkuluklarıydı. Birinci katın zeminine kalın minderler serilmişti. Ra Im, çekim

yerinin diğer tarafına kalçasını sağa sola sallayarak giden Chae Rin'e baktı.

Yönetmen hoparlörle Ra Im'e seslendi: "Gil Ra Im Hanım, hazır mısınız? Kablosuz çalışacağımız için dikkat edin." Adamın sesi, Ra Im'in dikkatini dağıtan bir sorundu. Üçüncü kata çıkan Ra Im, yanaklarını hafifçe tokatladı. *Kendini topla, Gil Ra Im.*

Yönetmen "Hazır, başla!" diye bağırdı.

Ra Im, minderlerin üzerine *pat* diye düştü. İzleyenler için anlıktı fakat Ra Im için çok uzun bir süreydi.

"Çok kötü! Gil Ra Im Hanım, inerken duruşun neden bu kadar belirsiz ve karışık? Fantastik bir hava olsun, öfke ile yanıyor gibi olduğunu bütün vücudunla hissettir. Anladın mı? Tekrar yapıyoruz!"

Ra Im, başını eğerek vücudunu yerden kaldırdı. O adamın Ra Im'i kötü etkilediği bir gerçektir. Yönetmen son derece şikâyetçiydi. Yaralanan kolu da onu endişelendiriyordu. Ra Im kolunu tutup, tekrar atlamak için hazırlandı. Beğenmiyormuş gibi alaycı bir tavırla gülen Chae Rin ile göz göze geldi.

"30 dakika sonra burayı boşaltmamız gerekiyor. Neden gereksiz yere zamanımızı harcıyorsun? Burada çekim yapabilmek için ne kadar çok uğraştım, biliyor musun? Normalde milyarlar versen de kesinlikle kiralayamayacağın bir yer burası."

Seyirciler yavaş yavaş çoğaldı.

"Özür dilerim. Tekrar yapacağım."

Ra Im soğuk terler dökerek tekrar yukarı çıktı. Tam o sırada alelacele merdivenlerden inen yönetmen yardımcısı, zar zor nefes alarak "Zamanı düşünmeyip rahatça çekim yapmamızı söylediler." dedi.

“Öyle mi? Neden fikir değiştirdiler acaba?”

“Patronun özel emriymiş. Aşağıya gelip bizzat izleyeceğini söylemiş. İşte şurada! Geliyor.”

Ra Im rahatlamışçasına bir nefes aldı. Çalışanların hepsi aynı anda bakışlarını tek bir tarafa çevirdiler. Tanınmış bir yüzdü. *Acaba...* Ra Im’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Alışveriş merkezinin genel müdürü, o adamdan başkası değildi.

2

Yönetmen, Ra Im’i itekleyerek Joo Won’a selam verdi. “Çekimi bizzat ziyaret ettiğiniz için onur duyduk.”

“En başından beri izliyorum, o kadar sinirlendim ki öylece bekleyemedim.” Joo Won’un bakışları Ra Im’e döndü. Ra Im o kadar şaşırılmıştı ki kendini kontrol altına almaya çalışırken sinirden başı çatlayacak gibi olmuştu. Bu iş artık çığırından çıkmıştı.

“Çekimlerde böyle şeyler olması normal. Her neyse, alanda rahatça çekim yapabilmemizi sağladığınız için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Bilmiyorsanız ben öğreteyim.” Joo Won, sessizce yerinde duran Ra Im’in kolunu tuttu.

“Gil Ra Im Hanım’a bağırmayı artık bırakın. Az önce de onu ittiniz. Ona böyle davranmamalısınız. Benim için bu kişi; Kim Tae-Hee, Jeon Do-Yeon⁽⁷⁾ gibidir. Ben Gil Ra Im Hanım’ın tutkulu bir hayranıyım.”

Ra Im, kolunu tutmakta olan Joo Won’a anlamsızca baktı. Böyle bir durumda nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu.

7: Ünlü Koreli kadın oyuncular.

“Rahatsız olmayacaksınız size yemek ısmarlamak istiyorum. olur mu?” Joo Won, Ra Im’e bakıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle çalışanların fikrini sordu.

Yönetmen, “Bizim için büyük zevk!” diyerek diğerlerini temsilen cevap verdi.

“Teşekkür ederim. O zaman siz yemek yerken bu kişiyi ben biraz ödünç alacağım. Gil Ra Im Hanım, yemeği benimle yiyin. Sekreter Kim, beyefendilere yemekhaneyi gösterin.”

Ra Im, isteksizce Joo Won’u takip etti ve yürüyen merdivenlere bindi. Alışveriş merkezinin çalışanlarının meraklı bakışlarını bütün vücudu ile hissederek 9. kata kadar çıktı.

3

Kırmızı halı serili koridorda yürürken Ah Young’dan telefon geldi. Joo Won, rahat bir gülümsemeye bürünerek “Aç.” dedi. Ra Im telefonu açar açmaz, Ah Young bugün birdenbire şirketten kovulduğunu söyledi.

“Senin geldiğin gün salonda bize sataşan havalı ve şımarık bir kadın vardı ya, o kadın patronun ofisine telefon etmiş olmalı. Ben neden böyle berbat bir dünyada yaşamak zorundayım ki? Tabii ki VVIP önemli fakat benim açıklamamı dinlemeden nasıl olur da beni hemen kovabilirler? Şirketin patronu kesinlikle pislik herifin teki!”

“Senin suçun yok ki, hepsi benim yüzümden.”

“Niye senin yüzündenmiş? Hepsi o çatlak kadın yüzünden. Ne olursa olsun, ben kesinlikle intikamımı alacağım. Beni sakın durdurma. Şirketin internet sitesine bizim patronun normal

bir erkek olmadığını yazacağım. Görünüşünden hemen anlaşıyor zaten. Ayrıca kadınlardan da nefret ediyormuş.”

Ra Im dönüp Joo Won’a baktı. Joo Won yalandan öksürüyormuş gibi yapıp, Ra Im’in telefonunu çekip aldı. Toplantıda sekreter Kim’in önemsiz bir olaymış gibi ağzında gevelediği olayı hatırladı.

“Ben o pislik ve normal bir erkek olmayan kişiyim.”

“Efendim?”

“Az önce siz böyle dediniz ya. *Pislik ve normal bir erkek değil*. Sesiniz çok yüksek çıktığı için yan taraftan çok rahat duyuldu.”

“Ne?”

“Kurallara uymadığın için suçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki biliyorum.”

“Güzel. Öyleyse arkadaşına benim nasıl biri olduğumu tekrar söylemeni istiyorum. Seni işe tekrar alacağım.”

“Ne? Siz gerçekten benim patronum musunuz? Özür dilerim, özür dilerim.”

“Verdiğim sözü tutmaktan nefret ettiğim için normalde çok söz veren biri değilimdir. Çok anlayışsız biriyimdir, o yüzden bana inan.”

“Ne dediniz? Gerçekten çok özür dilerim. Az önce aklım başımda değildi... O zaman şöyle düzeltme yapsam olur mu: Soylu bir yüz ifadesiyle, durdurulamaz bir zarafet ve insanın içini titreten, seksi bir güzellik! Böyle iyi mi?”

“Senin gibi bir elemanı hangi şapşal kovdu?”

Joo Won, rahatlamış bir şekilde kendine bakmakta olan Ra

Im'e telefonunu geri verdi. İşine geri döndüğü için çok sevilen Ah Young ile telefon görüşmesi biten Ra Im, genel müdür odasının önünde durdu. Joo Won, odanın kapısını açar açmaz çiçek ve mumlarla süslenmiş yemek masası göründü. Masaya şöyle bir bakıldığında sadece ikisinin yemesi için bile çok fazla yemek hazırlanmıştı.

Joo Won dönüp "İçeri girmeyip orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar da kolay..." Ra Im'in bakışları çok sertti. "Gerçekten buranın genel müdürü müsün?"

"Doğruyu söylemek gerekirse şaşırdın, değil mi? Beni işsiz sanıyordun, oysaki tahmininden çok daha iyi bir yerdeyim."

Ra Im başını salladı.

"O hareket ne? Bu kadar kolay kabullenirsen bir centilmen olarak çok mahcup hissederim."

"Sinirlendiğimde güzel olduğumu söylemiştin. Bu yüzden artık sinirlenmeyeceğim."

"Ne?"

"Yani bir daha böyle bir şey yapma. Tamam mı? Ayrıca dublörlük okuluna da gelme. Orası senin gibilerin sıkıldıkları zaman eğlenmeye gidecekleri bir yer değil."

Şaşıran Joo Won, kalkıp gitmeye çalışan Ra Im'i durdurdu.

"Birdenbire ne oldu sana? Ben bu durumu anlayamıyorum. Anlamamı sağla."

Ra Im, Joo Won'a baktı. Cebinden dört tane 10 bin Won'luk kâğıt para çıkartıp Joo Won'un eline sıkıştırdı.

"Yirmi bini hastane ücreti, diğer yirmi bin de yemek parası. Biraz önceki yemeğin bu paradan çok daha pahalı bir yemek

olduğunu biliyorum ama ağzımı bile sürmediğim için bununla ödeşelim. Artık birbirimizle bir alakamız kalmadı, değil mi?”

“Çok ileri gidiyorsun. Benim yapmak istediğim tek şey, seni sürekli özür dilerim demenden birazcık olsun kurtarmaktı.”

Joo Won haksızlığa uğramıştı. Acıyan kolunu tutarak sürekli atlayan Ra Im’i görmekten nefret etmiş, hatası yokken bile sürekli özür dilerim diyen Ra Im’e de kızmıştı. Joo Won hayatında ilk defa bir kızı odasına davet etmiş, onun için yemek masası hazırlatmıştı. Bu kadar hazırlık sadece Ra Im ile baş başa kalmak içindi. Ra Im, bu duyguları anlamadığı için Joo Won çok üzölmüşüü. Ra Im için yapabileceklerini ona göstermek istemişti sadece! Bu, bu kadar büyük bir hata mıydı?

“Özür dilemenin nesi yanlış? Ben gün boyunca yüzlerce kez özür dileyebilirim. Özür dilemem için imkânımın olmasından memnun olup bütün gün boyunca özür dileyebilirim. Ben böyle yaşıyorum. Bana gerekli olan, bir alışveriş merkezinin toy patronunun cömertliği değil. Bu, sana son uyarım. Bir daha benim karşıma çıkma.”

Ra Im, aheste aheste asansöre doğru gitti. Asansörün kapısı açılır açılmaz Ra Im’i tutmak isteyen Joo Won, kaşlarını çatı, ezilip büzölerek geri çekildi. Midesi ağrıyormuş gibi rahatsızlık duyan Joo Won, duvara sırtını yaslayıp durdu ve asansörün içinde kaybolan Ra Im’e baktı. Ra Im’in verdiği 40 bin Won, Joo Won’un elinde öylece duruyordu.

4

Asansörün önünde güçsüz bir şekilde durup kendine bakan

Joo Won'u görmezden gelip yüz çevirerek alışveriş merkezinin dışına çıkan Ra Im, birdenbire nereye gideceğini bilemedi. Dublörlük okulunda çoktan yer yerinden oynamış olmalıydı. Şimdiye kadar en çok zorlandığı çekim olmuştı. Doğru düzgün yemek yiyememişti, üstelik enerjisi de yerlerdeydi. Her şeye rağmen, bugün olanları Jong Su'ya rapor etmesi gerektiği için dublörlük okuluna giden Ra Im, kapının önünde üzgün yüz ifadesini tamamen silip antrenman salonuna girdi. Her zamankinden daha canlı selam verdi.

"Geciktiğim için özür dilerim."

Herkes bakışlarını Ra Im'e odakladı. Üst sınıf arkadaşlarından biri Çok geciktin! der gibi saati gösterdi. "Yemeği afiyetle yedin mi?" diye soranlar da vardı, "Gil Ra Im, hadi yine iyisin!" diyenler de... Ra Im, umursamaz bir ifadeyle "Özür dilerim." cümlesini sürekli tekrarlayarak ofise girdi.

Senaryoyu okuyan Jong Su, hızla Ra Im'e döndü. Jong Su'nun yanındaki en kıdemli seonbae, nazıkçe olanları açıkladı.

"Çok büyük bir başarı, değil mi? Geçen gün çok para kazanıyorum diyen adam vardı ya, Loel Alışveriş Merkezi'nin genel müdürüymüş."

Jong Su, "Genel müdürü mü?" diye emin olmak için sordu.

Kafasını sallayan Jung-Hwan, yaygara çıkararak Ra Im'e doğru gitti. "Gil Ra Im, sen Kim Joo Won'un oranın genel müdürü olduğunu gerçekten bilmiyor muydun? Gil Ra Im'e piyango çıkmış. Ne şans ama! Gil Ra Im, artık dublör olmayı bırakacak mısın?"

Jong Su, her zamanki gibi ifadesini bozmadan, sessizce

senaryoya göz attı. Jong Su'nun gözünün içine bakan Ra Im, yüksek sesle Jung-Hwan'a cevap verdi. "Neden bırakacakmı-şım? O kişiyle hiçbir alakam yok!"

Jong Su'ya sırtını döndüğü anda omzuna taktığı çantanın sapı koptu.

"Çantam bile sorunlu!"

Jung-Hwan, "Sen buraya ilk geldiğinde de o çantayı kullanıyordun, değil mi? Yeni bir çanta al. Ne kadar tutar ki sanki? Çok para kazanan o adamın alışveriş merkezine gidip bir tane çanta alsan olmaz mı?" dedi.

Ra Im, "Seonbae!" diye isyan etti. "Ben önce çıkıyorum." Düşen çantasını yerden aldı. Jong Su, ofisten çıkan Ra Im'in arkasından canı sıkkın bir şekilde bakakaldı.

HER ŞEY İSTEDİĞİMİZ GİBİ OLMAZ

1

“Hey! Benim telefonlarımı neden açmıyorsun?”

Oska, ayaklarını sertçe yere vura vura Joo Won’un Water House’una girdi. Her zamanki gibi bağıırıyordu. Joo Won, yumuşak bir koltuğa gömülmüş Chopin Etüdleri’ni dinliyordu. Heyecan verici bir piyano enstrümantalidi.

“Kim Joo Won! Seni kaç kere aradım, biliyor musun?”

“Ben nereden bileyim, beni arayan sensin, senin bilmen gerekiyor.”

Joo Won’un bakışları, üzerinde dört tane 10 bin Won’luk kâğıt paranın olduğu masaya odaklanmıştı. Kumandayı alan Oska, müzik setini kapattı. Joo Won, burnundan soluyan Oska’dan kumandayı hızla çekip aldı.

“Chopin’e hiç saygın yok mu? Müzisyen olmana rağmen...”

Henüz sözleşme bile imzalamadan, önceden haber verilmeden “Oska ile Romantik Tatil!” programının başlatılmasına çok sinirlendiği için çıkıp gelmişti.

Joo Won, Oska’nın söylediklerini yalandan dinliyormuş gibi yapıp tekrar müzik setini açtı. “Çok popülersin. Sayende

alışveriş merkezimizin müşterilerinin ne kadar uluslararası olduğunu biliyor musun? Kendimi Itaewon'da⁽⁸⁾ sandım.”

“Benim böyle bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?”

“Yapmayacağını söyleyeceksin.”

“Aferin, çok iyi biliyorsun. Yapmayacağım. Ölsem de yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağımı söylüyorum!” Oska, Joo Won'u tehdit edercesine işaret parmağını kaldırdı.

“Merak etme, eninde sonunda yapacaksın. Şimdi kaybol, yorgunum.”

Gözlerini kapatan Joo Won, koltuğa biraz daha gömülerek tekrar müziğin içine daldı.

“Aaaaaa!” Oska kükrer gibi bağırdı ve Water House'dan fırlayarak dışarı çıktı. Taş duvarlı evin çalışma odasına gitti. Kapıyı açar açmaz bu sefer de Dong Kyu'nun azarı ile karşılaştı.

“Şuna bak, bu ne böyle?” diyerek elindeki kâğıdı salladı.

Sinirleri bir anda yatışan Oska, ne yapacağını bilemeyen bir ifade ile Dong Kyu ve yöneticisine baktı.

“Ne? Neden bahsediyorsun? *Oska ile Romantik...*”

“Delirdin mi sen? Ne bu?” Dong Kyu, *Oska ile Romantik Tatil!* yazılı olan posterini Oska'nın görebileceği şekilde açıp gösterdi.

“Evet, öyle oldu işte...” Oska başını kaşıyarak konuşmaya devam etti. “Yani, bu video klibi çektikten hemen sonraki hafta olacak. Klip çekimlerini bir hafta erteleyelim ki tarihleri çakışsın.”

8: Itaewon: Güney Kore'nin başkenti Seul'ün Yongsan-gu bölgesinde bulunan, genel olarak oradaki yabancıların oturduğu semttir.

“Ölmek mi istiyorsun sen? Çekimi nasıl erteleyelim? Yönetmen çoktan Tayland’a gitti. Senin arkanı toplayayım derken ben senden önce yaşlanıp öleceğim! Beyaz saçlarımın çoğaldığını görmüyor musun?”

“Yönetmen buldun mu? Hâlâ benimle çalışmak isteyen yönetmenler olduğuna göre, o kadar da lanet biri değilmişim demek ki. Ayrıca hyeong,⁹⁾ normalde sen benden büyüsun!”

“Seni serseri!”

Oska ve Dong Kyu, çocuklar gibi birbirlerini kovalayarak çalışma odasının içerisinde koşturdular. O sırada dizüstü bilgisayar ile haberlere bakan yönetici, Oska ve Dong Kyu’yu ciddi bir yüz ifadesi ile yanına çağırdı.

“Ne var? Yine biriyle çıktığımı mı yazmışlar?” Oska soluk soluğa koşarak bilgisayarı çevirip baktı. “Oska, Gençleri Eğitmeyi Hedefliyor!” başlıklı bir haberdı.

Kısa bir süre önce röportaj verirken biraz abartmış gibiydi.

Dong Kyu, Oska’nın kafasına vuracakken durdu.

“Bunu bir muhabire mi söyledin? Kafanı süs olsun diye mi taşıyorsun? Biraz düşünerek konuş. Niye ağzına gelen her şeyi söylüyorsun?”

“Hazır yeri gelmişken, ben de birini yetiştirsem olmaz mı? Yetiştirdiğim kişinin yayına çıkıp *Patronum Oska...* diyerek benim hakkımda konuşmasını istiyorum.” Oska’nın bakışları ciddileşmişti.

“Sen önce kendini geliştir. Sen kimsin ki birini yetiştiresin! Pleybek yapıp *boğazım ağrıyor* diye yalan söylemek de bir yere kadar!”

9: Hyeong (형) Erkeklerin ağabeyleri için kullandıkları kelime.

“Gerçekten yetenekliyim demek ki. Sürekli yeteneğim azalıyor ama bir yandan da Çin’i silip süpürdüm; Tayvan’da, Tayland’da klip çektim, Japonya’ya kadar ünüm duyuldu. Bütün bunları yapmak kolay mı sanıyorsun?”

“Unut gitsin. Hobi olarak şarkı söyleyen biriyle ne konuşabilirsin ki?”

Dong Kyu, derin bir nefes aldı ve istifa eder gibi bir tavırla çalışma odasından çıktı. Fakat Oska çok ciddiye. En azından, sadece ağzına geldiği gibi öylesine konuşmuş değildi. Kendisinin müziğe yeteneği olmadığı gerçeğini en başından beri çok iyi biliyordu. Yine de sabrederek buraya kadar gelmişti ve artık elindeki fırsatı başkasına verme vakti gelmişti.

2

Alışveriş merkezinin dış duvarına asılı olan kocaman afiş, rüzgârla sallanıyordu. Üzerinde, Oska’nın fotoğrafı olan *Oska ile Romantik Tatil* posteriydi. Jong Su, alışveriş merkezinin önünde dikilip bir süre afişe baktı.

Joo Won, genel müdür odasında masada rahatça oturmuş, kendinden geçmiş bir hâlde Ra Im’i düşünüyordu. Çok sıkıcı bir toplantının hemen sonrasıydı.

Joo Won, “Yanlış anlama. Benimle evlenmek isteyip sıraya giren; eğitim düzeyi, ailesi, görünüşü iyi olan kadınların resimlerini bile biriktirsem koca bir apartman olur fakat senin ailen, eğitim düzeyin, yeteneğin ya da yaşın bakımından bir tane bile iyi özelliğin yok. Eğer varsa parmağını kaldır.” diye, tek başına olduğu zamanlarda kuşkusuz ortaya çıkan Ra Im’in hayaline doğru mırıldandı.

“Sen kesinlikle benim tarzım değilsin. Her şeyden önce, zeki değilsin. Yaşın da büyük görünüyor. *Dünya bir peri masalına benziyor*, demene bakılırsa zengin bir ailen de yok. Canın istediğinde telefonu *pat* diye kapatıyorsun, senin yanına geldiğimde sinirleniyorsun, yemek ısmarlamak istediğimde çok daha fazla sinirleniyorsun. Peki, neden senden nefret edemiyorum?”

Telefon çaldı. Telefondaki ses, *misafiriniz var, dublörlük okulu yetkilisiymiş*, diye ilettili.

Ra Im değildir herhalde. Yine de belki Ra Im'dir, diye ümit ederek kollarını bağlayıp giriş kapısına doğru gözlerini dikip baktı. İçeri giren kişiye, vahşi bir hayvana benzeyen dublör- lük okulu yönetmeniydi. Önce Jong Su selam verdi.

“Takım elbise, eşofmandan çok daha fazla yakışıyor.”

Joo Won masada rahatça oturmuş pozisyonda cevap verdi: “Öyle olsa bile, eşofman yakışmıyor anlamına gelmez. Buraya neden geldiniz?”

“Sanırım beni gördüğüne memnun olmadın.”

“Birbirimizi gördüğümüze memnun olacak kadar yakın mıyız?”

“Hiçe sayıp kaba davranacak kadar da bir düşmanlığımız olduğunu sanmıyorum. Başvuru belgen olmadan seçmelere geldiğin hâlde seni sınavdan geçirdim.”

“Geçmişi unutmayan birisin sanırım.”

Bu kadar atışma yeterli, diye düşünen Jong Su, koltuğa doğru bakıp kısa bir süre duraksadı.

“Misafirleri burada ayakta mı bekletiyorsunuz?”

“Birazdan gitmeyecek misin?”

“Üzgünüm ama konuşacaklarım var.”

Joo Won, masanın üzerinden kalktı ve ayakta dikildi. “Önce oturalım. Çay içer misin? Her yerde kafe var. Burada içmene gerek yok, değil mi?”

Jong Su, büyük adımlarla yürüdü. “Geçmişi unutmayan birisin sanırım.”

Joo Won, Jong Su’nun uzun boyundan korkmuş bir şekilde cevap verdi: “Bende yok yok!”

“Kısa kesmemi ima ettiğine göre, sadede geleceğim. Ekibi-me yemek ısmarladığını duydum. Teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. Nezaket gereği, teşekkür ederim fakat umarım bir daha böyle bir şey yaşanmaz.”

“Bir kere yemek ısmarladım diye daha kaç kere azarlanmam gerek? Dublörlere iyi davranınca genelde hep sinirleniyorlar mı? Yoksa yönetmenleri mi böyle öğretiyor?”

“Dublörlük okuluna sürekli gelmeye devam edecek misin?”

“Gelmemem için bir sebep yok.”

“Öğrencilerim çok serttir!”

“Ben de yumuşak sayılmam. Karın kâslarını da var. Ayrıca bu masum kursiyere karşı gücünüzü kötüye kullanmayın. Aslında, gücü kötüye kullanmak konusunda, ben daha üstün değil miyim?”

“O kadar da masum değilsin, Kim Joo Won Bey. Farkında mısın bilmiyorum ama Gil Ra Im çok yetenekli biri. Kendi yolunda çok iyi ilerliyor. Onu rahatsız etme.”

Jong Su ve Joo Won konuşmadan birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan, Joo Won’du. “Tamam. Rahatsız etmek yerine

ona yardım etsem olmaz mı?" diye sert bir şekilde cevap verdi. İkisi de bunun ne demek olduğunu çok iyi tahmin edebiliyorlardı.

Joo Won'un Ra Im hakkında neler düşündüğünü tartan Jong Su, asık bir suratla genel müdür odasından çıktı. Joo Won, yapmaya karar verdiği herhangi bir şey için engel tanımayacak biriydi. Hata yaparsa, Ra Im çok fazla incinebilirdi. Asansöre bindi, tam gideceği katın düğmesine basacakken birden dükkânlardan birinin tabelasında "ÇANTA" yazısı gözüne çarptı. Jung-Hwan'ın söyledikleri aklına geldi. *Sen buraya ilk geldiğinde de o çantayı kullanıyordun, değil mi?* Jong Su, çanta dükkânının olduğu kata bastı.

3

Yüksek model bir araba, taş duvarlı evin yakınlarında durdu. Dong Kyu, çalışma odasında Oska'nın kıyafet fikirlerinin olduğu tabloyu kontrol ediyordu. Tamamı camdan olan duvardan dikkatlice dışarı baktı, Yoon Seul oraya doğru geliyordu.

Dışarıya koşarak çıkan Dong Kyu, Seul'ün girişini engellerek "Buraya neden geldin?" diye sordu.

"Woo Young'ı görmek için gelmedim. Kim Joo Won'u görmeye geldim."

"Kim dedin? Joo Won mu?"

Seul fark ettirmeden konuyu değiştirdi. "Evet. Bu arada geçen sefer verdiğim senaryoya baktınız mı? Nasıldı?"

"Bakmadım. Bakmayacağım da. Başka bir yönetmenle anlaştık."

“Sizinle çalışmak isteyen bir yönetmen buldunuz yani?”

Dong Kyu, “İlgin için sağ ol. Umarım bir daha bu konu yüzünden karşılaşmayız.” diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

“Metne bakmış olsaydınız bu kadar sinirlenmezdim ama yazık oldu. Sonra tekrar görüşürüz.”

Dong Kyu, Water House tarafına doğru gitmekte olan Seul’ü, rahatsız olmuş bir şekilde izledi. *Acaba ne işler çeviriyor?* Ona göre, insanları parmağında oynatan bir kadındı, eskiden de öyleydi. *Oska da, Joo Won da Seul’e bulaşmaz umarım,* diye düşündü.

Seul, Water House’un etrafında ağır ağır dolaştı. Bu ev, sert zemine sabitlenemiyor ve suyun üzerinde hareket ediyordu. Bu açıdan da biraz Joo Won’un kişiliğine benziyordu.

Yaklaşan arabanın motor sesi duyuldu, gelen Joo Won’dü. Seul, kıyafetini düzelterek arkasını döndüğü anda arabadan inen Joo Won ile göz göze geldi.

Seul, utangaç bir tavırla “Şaşırmadınız mı?” diye sordu.

Joo Won, şaşırmış gibi “Ay, çok korktum!” diyerek dalga geçti.

“Ah, şaşırtıcı ama tatlı bir yönünüz de var.”

“Evet.”

“İşte, bu yüzden kötü biri olarak biliniyorsunuz.”

Giriş kapısını açan Joo Won, normalde kötü biriymiş gibi davranarak kaşlarını çattı. “Gerçekten kötü biri olarak mı tanıyorum?”

“Haberiniz yok mu? Geçmişiniz, görünüşünüz, komik kişiliğinizle o kadar mükemmelsiniz ki, rakiplerinize yetersizlik hissi veriyor olmalısınız. O yüzden herkes...”

“Eyyvah! Şimdi ne yapacağım? Gidip hepsinden tek tek özür de dileyemem... Sen neden buradasın?”

“İş için yönetmen Choi’yi görmeye geldim. Bana sizin evinizin burada olduğunu söyledi. Burada yaşadığınızı öğrenince *selam vermeden gitmek* olmaz diye düşündüm. Bugün meşgul müsünüz?”

“İşim yok, boşum.”

Seul, ağzı kulaklarına vararak güldü. “Harika, çok iyi. Ben de bugün uzun zamandan sonra boşum.”

“Öyle mi? O zaman size iyi eğlenceler.”

Water House’dan içeri giren Joo Won, hiç tereddüt etmeden, *pat* diye kapıyı kapattı. Her zamanki Kim Joo Won’dur. Seul, kapanan kapıya dik dik bakıp döndü. Kesinlikle Joo Won ile evlenme niyetinde değildi. Yine de Oska’yı üzmemek istiyordu. Her ne kadar Oska’dan intikam almak istese de, onun etrafında olmaktan hiç memnun değildi.

Joo Won, araba anahtarlarını ve gelen postayı masanın üzerine fırlattı. İkinci kata çıkmak için merdivene yöneldiğinde, masanın üstünde duran Ra Im’in verdiği 40 bin Won gözüne çarptı. Düşünmemeye çalıştıkça daha fazla aklına geliyordu. Alışveriş merkezindeki çekimden sonra zorla yüreğini susturmaya çalışıyordu. Onu takip edip duran Ra Im’in hayali artık konuşmaya bile başlamıştı. Yakalandığı aşk hastalığı bu derece şiddetli ise durumu vahimdi. Ra Im’i görmek isteyen yüreğine “Sabret!” demek de bir yere kadardı. Uzunca bir süre düşündükten sonra, doktoru Ji-Hyun’a telefon etti.

“Koluna dikiş atılan kızı hatırlıyorsun, değil mi? Ejderha dövmesi olan. Tedavi masrafını ben ödemiştin hani. Hemen faturasını kes!”

2부

YANILGI OLMAYAN YANILGI

1

Ra Im, dolabındaki havlu ve düdüğü çıkartıp boynuna astı. Soyunma odasına birinin girdiğini hissetti. O gün çekim olmayacaktı. Ra Im'e düşen görev, kursiyerlere ısınma hareketlerini yaptırmaktı.

“Tembellik yapıp kaytarmak mı istiyorsun?”

Ra Im, saç tokasıyla saçını yukardan toplamaya çalışırken arkasına döndü ve “Saat kaç sanı... Ay ödüm patladı!”

Joo Won, hayalet gibi kapının önünde ayakta dikiliyordu. “Şirin görünmeye mi çalışıyorsun? Neden şaşırdın? Hayalet mi gördün?”

Ra Im'in saç, lastiğe dolaştı. Ne yapacağını bilmediğini fark ettirmemeliydi ama aksi gibi saç bile söz dinlemiyordu. Saçını toplamaktan vazgeçti ve hesap sorarcasına: “Söylediklerimi şaka mı sandın? *Bir daha karşıma çıkma* dememiş miydim?” dedi.

“Bu kadar abartılı tepki verme. Paramı almaya geldim. Çok parası olanlar paraya daha düşkün olurlar, sözünü duymuşsunur.”

Joo Won, tedavi masraflarının faturasını Ra Im'in gözüne sokar gibi salladı.

“Hastane masrafı 45 bin Won tutmuş. Ismarladığım yemek-ten bir lokma bile yemediğin için yemek parasını almayacağım. Ben böyle konularda hassas biriyimdir. Kişiliğim bıçak gibi keskindir. Geçen sefer bana 40 bin Won vermiştin. O yüzden 5 bin Won daha vereceksin. ”

Ra Im’in şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Joo Won’a dik dik baktı. Geçen sefer alışveriş merkezinden ayrıldığında rahatsızlık hissetmemişti. Bu kadarcık bir şey için buraya kadar gelmesi, Joo Won hakkındaki olumlu hislerini de silip atmıştı. *Parasını verip hemen göndereyim*, diye düşündü ama çantasından cüzdanını çıkartıp baktığında sadece 3 bin Won’u olduğunu gördü.

“Kalan 2 bin Won’u sonra vereceğim.” Ra Im biraz çekine-rek üç kâğıt parçasını Joo Won’a uzattı.

“Sonra, ne zaman?”

“Eve dönünce.”

“Ben o kadar çok boş vakti olan biri değilim. Şimdi ver, şimdi! *2 milyon Won* ya da *200 bin Won* ver mi diyorum sana? Sadece 2 bin Won istedim, hemen ver paramı!”

Joo Won, yaramaz çocuklar gibi mızırdandı.

“Gel de al o zaman!” Cüzdanını yerine koyan Ra Im, çantasını dolaba fırlattı ve *pat* diye kapağını çarptı.

“Nereye kaçıyorsun? Borcunu öde de git!”

Ra Im’in dolabı, paslanmış menteşe sesiyle birlikte açıldı. Ra Im’in arkasından gitmeyi düşünen Joo Won, açık kalan dolabı görünce vazgeçti.

“Dolabını kapatmadan gitti.”

Dolabın içine şöyle bir göz gezdirecekti ki, dolabın kapa-

ğına yapıştırılmış olan Ra Im'in küçüklük fotoğrafı gözüne çarptı. Sarı bir Bruce Lee eşofmanı giymiş Ra Im ve Ra Im'in babasının komik bir pozuydu.

“Görünüşe göre Ra Im'in uyguladığı şiddetin tarihi baya eskiymiş.”

Joo Won, hemen telefonunun kamerasıyla resmin fotoğrafını çekti. Sonra memnun bir yüz ifadesiyle kaydettiği fotoğrafı kontrol etti.

Dolaba, çekim listesinin yazılı olduğu program yapıştırılmıştı. Yavaş yavaş dolabın içerisini incelerken dolabın alt tarafına yapıştırılmış başka bir resim daha gördü. “Bu da ne?” Oska ve bir kadın oyuncunun çok samimi bir fotoğrafıydı. Ancak kadın oyuncunun yüzüne, başka bir fotoğraftan kesilmiş olan Ra Im'in yüzü yapıştırılmıştı.

Neden başkası değil de Oska'ydı? Joo Won, fotoğrafı alıp parçalarmışçasına yırtıp buruşturarak çöpe fırlattı.

Dolap ıvır zıvır bir sürü eşya ile doluydu.

“Ne kadar dağınık! Makyaj malzemesi olarak sadece numune mi kullanıyor? Bandaj, yakı, çekim senaryosu... Bu dolabın sahibinin bir kadın olduğuna kim inanır? Şundan başka çantası yok mu ki? Spor ayakkabısı da çok eski... Balonlu naylonu neden saklıyor acaba? Bu, Çin restoranı kuponu mu? İki kere daha siyah soslu makarna yerse, tatlı-ekşi tavuğu bedava yiyebilecekmiş. Bu ne be?”

İçine sabun doldurulmuş bir çorap asılıydı. Şimdiye kadar birçok kadın tanımıştı ama böylesini ilk defa görüyordu. Kimseyle karşılaştırılmazdı bile.

“Bu dünyayı nasıl anlayabilirim? Acaba ben neden bütün gün böyle bir kadını düşünüyorum?”

Antrenmanda sıra mekik çekmeye gelmişti. Joo Won, sıranın en sonuna geçip hiç tereddüt etmeden mindere uzandı. Düdük sesi durdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Ben de sizinle beraber yapacağım.” Joo Won mekik çekme pozisyonuna geçti.

“Ne kadar sinir bozucu bir adam!” Ra Im, rahatsızlığını belli etmek için kafasını sağa sola sallayarak tekrar düdüğünü çaldı.

“Hey, benim eşim yok. Neden ayrımcılık yapıyorsun? Biri de benim ayaklarımdan tutmalı. Herkese eşit davranmalısın. Eğer beni görmek istemiyorsan, 2 bin Won’umu hemen ver!”

Kursiyerler, kaçamak bakışlarla ikisini izlerken bir yandan da mekik çekmeye devam ediyorlardı. Joo Won ile eşleşebilecek biri yoktu. Ra Im, mecbur kaldı ve dizlerinin üzerine çökerek Joo Won’un bacaklarını tuttu. Joo Won’un bacakları uzun ve sertti. Ra Im hiçbir şey olmamış gibi sadece Joo Won’un bacaklarına bakarak işine yoğunlaşmaya çalıştı fakat elleri sürekli terliyordu. Joo Won, saçma sapan hareketlerle vücudunu yerden kaldırmış gibi yapıp tekrar kendini yere bırakıyordu.

Heyecanlanan Ra Im, “Doğru düzgün yapamaz mısın?” diye kasten daha yüksek sesle bağırdı.

“Doğru düzgün yaparsam pişman olursun.”

Joo Won, cümlesi biter bitmez vücudunu tamamen yerden kaldırdı. Burnu ve kırmızı dudakları, sanki degecekmiş gibi Ra Im’in burnunun dibine kadar geldi, sonra yavaşça geri çekil-

di. Ra Im, kalp atışlarının hızlanmasına engel olamıyordu. Joo Won'un bacaklarını daha da sıkı tuttu. Joo Won, vücudunu her kaldırışında uzun bacakları Ra Im'e değiyordu. Joo Won ne zaman gücünü bacaklarına verse, aniden Ra Im'in içini gıdıklayan bir his geliyor ve hızla akıp gidiyordu. Bilinci bulandı.

"Gil Ra Im Hanım, kaç yaşından beri bu kadar güzelsin? Geçen yıldan beri mi?"

Joo Won'un nefesi, Ra Im'in burnunun ucunu kaşındırdı. Bir anda kendine gelen Ra Im, hemen kalkıp Joo Won'un bacağına tekme attı.

"Ah!" Joo Won, bacağına tutarak sağa sola yuvarlandı. "Sadece şaka yapıyordum!"

"10 dakika mola!" Ra Im, sebilin önüne gidip soğuk suyu kana kana içti. Kimse kızaran yüzünü görmesin diye eline dök-tüğü suyla yüzünü yıkadı.

Topallayarak Ra Im'in arkasından giden Joo Won, Ra Im'i kendine çevirdi. Ra Im, Joo Won'u sertçe itekleyerek karşılık verdi.

"Şu anda gerçekten çok sinirliyim."

"Ben mutlu mu görünüyorum? Ben de sinirden burnumdan soluyorum."

"Sen düdüklü tencere misin. çaydanlık mı? Yine aynısını yapıyorsun. Neden sürekli kötü laflar söylüyorsun? Üstüne basa basa göstermene gerek yok, benim için yeterince otoriter birisin zaten."

"Evet, öyleyim. Bilmiyor muydun? Benim gibi biriyle yol-da bile karşılaşmamalısın. Neden etrafımda dolanıyorsun? Neden önüme çıkıp duruyorsun? Bunu neden yapıyorsun? Yoksa benden hoşlanıyor musun?"

Bir an sessizlik oldu.

Ra Im, Joo Won'un gözlerinin içine bakarak bağırdı: "*Ben-den hoşlanıyor musun* dedim?"

Bir an şaşırان Joo Won, gözlerini daha büyük açarak saldı-rır gibi cevap verdi: "O kadar delirmiş birine mi benziyorum? Ya da bir tahtam eksikmiş gibi mi görünüyorum? Benim gibi bir adamın senin gibi birinden hoşlandığını gördün mü? Sence, böyle bir şey mantıklı mı?"

"O zaman neden peşimdesin?"

"Ben de bilmiyorum. Sürekli aklıma geliyorsun. Ayrıca sürekli beni takip eden sensin! Nereye gidersem gideyim benim yanımdasın. Seni görmesem bile sanki hep seninleyim. Ne yapayım? En azından böyle bari göreyim dedim. Ne kadar çaresizim biliyor musun? Bana ne yaptın? Ne kadar tuhaf bir kadınsın!"

Joo Won'un sert bakışları Ra Im'e odaklanmıştı. Geri çekilmek için artık çok geçti. Nutku tutulan Ra Im, aptallaştı ve öylece Joo Won'a bakakaldı.

"Artık buraya gelmeyeceğim. 2 bin Won'u unut gitsin." di-yen Joo Won, sinirli bir yüz ifadesiyle sırtını döndü.

Büyük bir çocuğun arkadan görünüşü gibiydi. Sanki Ra Im'in yüreğinden bir şey *pat* diye düşüp kaybolmuştu.

3

Oska dizlerinin üstüne çöküp yere kapandı, kısa bir nefes aldı. Aşırı hızlı ritme uyum sağlayabilmek için yaşlıydı.

"Biraz dinlenelim. Jong Heon hâlâ gelmedi mi?"

“Geldim.”

Yönetmen Jong Heon, yorgunluktan dağılmış dansçıların arasından geçerek Oska’ya doğru gitti.

“Ne yaptın?”

“Han Tae-sun’u mu soruyorsun?”

“Adı Han Tae-sun mu? Cheongdam-dong Barı’ndaki oydu. değil mi? Buluştunuz mu?”

Cheongdam-dong Barı, Oska’nın kızları ayartmak için arada sırada gittiği lüks ve canlı müzik yapılan bir mekândı.

“Onunla dün buluştuk ama...”

Oska, bacaklarını uzatarak oturdu. “Ne var? Sözleşmeyi hemen imzalamak mı istiyor? Çok yüksek bir fiyat mı istedi?”

“Hayır, öyle değil. İlk önce ona kartımı verdim. Ne olduysa ondan sonra oldu. *Oska’nın ofisinden geliyorum. Oska seninle buluşmak istiyor*, dedim. Normalde insanlar, *Gerçekten mi?* diye tepki verirler ama bu adam *Oska da kim?* diye sordu.”

“Ne? Beni tanımıyor mu? Kuzey Koreli mi yoksa?”

“Seul Korecesi konuşuyordu.”

Dansçılar karınlarını tutarak yüksek sesle güldüler.

Oska birden ayağa kalkarak elini uzattı. “Telefonunu ver bana. O serserinin numarası ne?”

Beni rahatsız etmeyin, dedi. Sanatçı ya da o tarz kişilerle ilgilenmiyormuş.

Jong Heon, numarayı çevirip telefonu Oska’ya verdi.

“*Sanatçı ya da o tarz mı?* Hallyu yıldızı Oska, sanatçı ya da o tarz kişiler sınıfına mı...”

Telefondan beklenmedik derecede etkileyici bir ses duyul

du. "Efendim?" Oska, telefonu açan kişinin sıradan biri olmadığını hissetti.

"Sen Han Tae-sun musun?"

"Kimsiniz?"

"Kim olacak, ben Oska'yım."

"Oska'ysan ne olmuş? Senin menajerin midir nedir, gelip benimle görüşmek istediğini söyledi. Benimle görüşmek istiyorsan önce bana şarkını gönder. İşler böyle yürür."

"Şimdi değerinizi yükseltmek için böyle yapıyorsunuz; fakat..."

"Korece bilmiyor musun? Ben senden para mı istedim? Sadece şarkını gönder dedim. Beni parayla kandırmaya çalışma. Kendine güvenemiyorsan, kaybol!"

Telefonun kapanma sesi ile birlikte etraflı sessizlik sardı.

"Alo? Alo? Serseriye bak! Uzun zamandır ilk defa benden de terbiyesiz birini görüyorum."

Oska, hızlıca tekrar arama tuşuna bastı, fakat karşı tarafın telefonu çoktan kapanmıştı.

"Hey, Han Tae-sun şimdi nerede?" Oska öfkeli bir şekilde uçar gibi paltosunu aldı.

"Hyeong, böyle davranmak zorunda mısın? Çok utanç vericisin!"

"Haklısın, bu şekilde davranmamalıyım. Hemen arabayı getir."

BİR ŞEY OLMAMIŞÇASINA GÜNEŞLİ BİR GÜN

1

Ra Im, marketin önündeki banka oturdu ve başını kaldırıp ağaçlara baktı. Yüreği, ağaç yaprakları gibi titriyordu. Keşke görmek istemeseydi. O zaman görmezdi, olur biterdi. Görmek istediği zaman da rahatça göremediği için duyguları daha da karmaşık oluyor gibiydi.

Ra Im'in telefonu çaldı. *Belki o arıyordur*, diye numaraya baktı. Tanımadığı bir numaraydı.

“Alo?”

“Loel Alışveriş Merkezi'nin tanıtım ofisinden arıyorum. Çekilişte elektrikli süpürge kazandınız. Adresiniz olmadığı için telefon ettim.”

“Loel Alışveriş Merkezi mi? Çekiliş mi?”

Ra Im, başını bir tarafa doğru eğdi. Bir kere bile çekiliş kuponu almamıştı. Çekiliş uygulamasına benzer bir programa katılmışlığı da yoktu. Aniden, *Acaba bu Joo Won'un işi mi?* diye şüphelendi. Bu adamın her türlü davranışta bulunabileceğini düşünüyordu.

“Alışveriş merkezine bizzat gidip alabilir miyim?”

“Tabii ki. Tanıtım ofisine gelip alabilirsiniz.”

Ra Im, eve gidip uygun bir kıyafet giyip çıktı. Güçsüz bir

şekilde arkasını dönüp giden Joo Won'un görüntüsü birkaç gündür sürekli gözünün önüne geliyor, ona kendini kötü hissettiriyordu. Tabii, alışveriş merkezine gittiğinde Joo Won'u görmese de olurdu. Sadece elektrik süpürgesini almaya gittiğini varsaydı. Fakat alışveriş merkezine vardığında, asansörün gelmesini bekleyemeyip yürüyen merdivenlere yöneldiği için Joo Won ile karşılaştı.

2

Yürüyen merdivenlere doğru giden Ra Im'i gören Joo Won, durup bekledi. "Neden buradasın?" diye soğuk bir ses tonu ile sordu.

"İşim var."

"İş mi? Neden yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum? Dürüstçe beni görmeye geldiğini..."

Joo Won'u dikkate almayan Ra Im, arkada bekleyen Sekreter Kim'e sordu.

"Tanıtım ofisi kaçınıcı katta? Çekiliş hediyesini almak için geldim de..."

Joo Won, hayal kırıklığına uğramış bakışlarla Ra Im'e baktı. "Çekiliş mi?"

"İşim olduğu için geldim dedim ya! Buradan alışveriş yapmışlığım yok. Çekiliş uygulamasına benzer bir programa katılmışlığım da yok ama *elektrik süpürgesi kazandınız*, diye haber geldi. Böyle bir olayın olması mümkün değil. Acaba sen mi..."

"Gil Ra Im Hanım, o kadar boş bir insanmışım gibi mi görünüyorum? Sana süpürge şirketi değil de, sadece bir tane elektrik süpüresi mi verecektim? Hah, ben gerçekten delirmiş

olmalıyım. Alışveriş merkezine olsa olsa elektrik süpürgesi almaya gelen bir kadınsın! Gerçekten elektrik süpürgesi almaya mı geldin?”

Ra Im’in yüz ifadesi yavaş yavaş sertleşti. “Ne dedin sen?”

“Ne maksatla sordun?”

“Neden böyle yapıyorsun? Keşke böyle yapmasan da ben de kibarca defolup gidebilsem! Ama bunu yapmama izin vermiyorsun. Buraya gelmeden önce ben de çok düşündüm. *Bu adama tekmeyi basmalı mıyım, yoksa kırgınlığımı anlatan yaralı gözlerime bakıp beni böyle mi hatırlasa?* İki durum için de senin adına üzüldüm. Ortama kapılıp bana âşık olup olmadığını bilmiyorum ya da niyetinin bir iki kere gönül eğlendirip vazgeçmek olup olmadığını... Her neyse; mükemmel bir ailenin, mükemmel oğlu olarak bana karşı olan samimi davranışlarında az da olsa içten olduğunu biliyorum. Zaten bizimkisi gelip geçici bir şey! Nasıl biri olduğunu en başından bilseydim, ne kadar eğlenip ne zaman uzaklaşmam gerektiğini de bilirdim en azından. Senin gibi normal bir adamı delirttiğim için özür dilerim. Alışveriş merkezine olsa olsa süpürge almaya gelen biriyim ben. Bu yüzden değersiz bir kadınla boşa zaman harcamayıp elektrik süpürgesini...”

Joo Won, birdenbire sesini yükseltti: “Şu lanet olası süpürgenin lafını etmeyi bırak artık! Bu alışveriş merkezinde film çekmeniz için yer bile verdim. Senin için hayatımda ilk defa ellerimle yemek masası hazırladım! Uğrunda bütün bunları yaptığım kadının kucağında çekiliş hediyesi olan bir elektrikli süpürge kutusuyla buradan çıkarkenki hâlini elemanlarımın görmesine müsaade edemem. Anladın mı? Bir de ne dedin, *bir iki kere eğlenip defolup gitmek* mi? Sen kimsin ki?”

“Sen kendini ne sanıyorsun? Neyine güveniyorsun bu kadar?”

“Göstereyim mi? Gel benimle.”

Joo Won, Ra Im’i oradaki en lüks mağazaya doğru sürükleyerek götürdü. Şaşıran elemanları yanından kovduktan sonra, birkaç milyon Won’luk elbise, ayakkabı, çanta gibi eline ne geçerse Ra Im’e doğru fırlattı.

“Al hepsini.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ne yaptığımı anlamıyorsun, değil mi? Anlamadan ne diye konuşuyorsun peki? Seninle eğlenmek mi? National Geographic’te çıkan evler gibi bir evde yaşayıp yaşamadığını bile bilmediğim bir kızla neden vakit geçireyim? Kimi kandırmaya çalışıyorsun sen? Kendi kendine hayallere kapılıp sonra kendi kendine geri çekiliyorsun. Benimle eğlenmeye degecek biri olduğunu mu düşünüyorsun? Yüz ifaden neden değişti? Benimle eğlenip vakit geçirmek isteyen kadınlar, böyle pahalı hediyeler aldıklarında yüz ifadeleri seninki gibi olmuyor. Buradaki en pahalı, en güzel çantayı seçip alıyorlar ve buradan mutlu ayrılıyorlar. Bunun gibi çantaları değil!” Joo Won, Ra Im’in çantasını kaparak ona gösterdi. Çantanın kopmuş sapını bağlamak için kullandığı iğneler görünüyordu.

“Benimle eğlenmek istiyorsan, standartlarını yüksek tutmak zorundasın. Bunu bilmiyor muydun?”

Ra Im dudağını daha sert ısırıldı.

“Neden dudağını ısırıyorsun? Aa... Sen o kadınlardan değildin, değil mi? Nasıl yapsak ki? Benim gibi bir adamdan bahsetmek gerekirse; biraz sıkı ve zor biri olmak benim hobim,

pis olmaksız uzmanlığım! Lüks ve pahalı ürünleri önüne bıraktığımda gözleri hemen fal taşı gibi açılan bir kadın, yetersiz görünüyor. Anladın mı? *Kıyafet olsun, çanta olsun, sana bir şey verdiğim zaman kabul edip al* diyorum!”

“İstediğin gibi davransam bile, dengin olmayan biriyle ne yapacaksın?”

“Seninle hiçbir şey yapmayacağım. Sana ne kadar uzak bir insan olduğumu görmeni sağlıyorum. Anladın mı? Dediğin gibi, sana defalara samimiyet ve içtenlikle davrandım. Benim gibi bir insan sana böyle davrandıysa, en azından basit süpürge almak için buraya gelmemeliydin. Öyle değil mi?”

Çantaları tutup fırlatan Joo Won, aklı başından gitmişçesine Ra Im’i itekleyip mağazadan çıktı. Gerçekten çok yanlış bir davranıştı. İstemeyerek yaptığı bir şeydi ama zaten durum geri döndürülemez bir hâl almıştı. Belki de buraya kadar gelmişken bitirmek en iyisiydi. Evet, kesinlikle burada bitirmeliydi. Elemanlar yere atılmış lüks eşyalara dik dik baktılar. Ra Im, güçsüz bir şekilde mağazadan dışarıya çıktı. *Biz birbirimize ne kadar uzak insanlarız böyle?* Kafasını kaldırarak dışarıdan alışveriş merkezine baktı. Ne olursa olsun, gökyüzünün altındaydı. Alt tarafı dokuz katlı bir binaydı. Yürüyerek bile çıkılabilirdi. Asıl sorun yüreği idi.

3

Ji-Hyun, yatakta uzanmış olan Joo Won’un göz hareketlerini ışık kalemiyle kontrol etti.

“Bugünlerde seni strese sokan bir şeyler mi var? Arkadaşın olarak değil, doktorun olarak soruyorum.”

“Woo Young’ın yüzünden, ne olacak. Her zaman iş çıkarıyor.”

“Bahane olarak hep Woo Young’ı göstereceksin, değil mi? Durumunu tam olarak bilirsem...”

Joo Won arkasını dönüp yattı. “Uykum var. Başka bir şey yoksa git.”

“Bir süre işe gitme. İlaçların dozunu artırmamak en iyisi.”

“Bir dakika.”

Çantasını toparlayan Ji-Hyun başını çevirdi.

“Beni yanlış anlama. Sadece kitap okurken denk gelip merak ettim. Aşk hastalığının belirtileri nelerdir?”

“Yoksa sen?”

“Neyse, boş ver. Hadi git.”

Ji-Hyun’u gönderen Joo Won, sersemlemiş bir hâlde yatakta biraz oturduktan sonra Water House’un dışına çıktı.

Güzel bir gün, açık bir havaydı. Hava sıcaklığı da, rüzgâr da tam kıvamındaydı. Joo Won, kır çiçekleriyle süslü tepeyi yavaş yavaş tırmandı. Adını bilmediği bir kır çiçeğini koparttı. Kasvetli bir yüzle çiçeğin yapraklarını birer birer kopararak çiçek falı baktı.

“Bana küfrediyor, etmiyor, ediyor, etmiyor... Ediyor! Neden? Hatalı olan o! Gerçekten çok tuhaf bir kadın.”

Yaprakları koparılmış çiçeğin sapını fırlattı. Sekreter Kim, tepenin aşağısından Joo Won’a seslendi. Joo Won, sekreterin olduğu tarafa doğru yürüdü. Joo Won’un fırlattığı çiçek sapı rüzgârla birlikte havalandı. Çiçeğin bir yaprağının daha olduğunu fark edememişti.

Sekreter Kim, "Yoon Bey, kızı Seul Hanım ile aranızdaki değerli ilişkiyi tebrik etmek için bu hediyeği gönderdi." dedi.

"Değerliymiş! Böyle bir şeyi nasıl kabul edersin?"

"Şey... Geri çevirmesi zor bir hediyeği."

"Neymiş o?"

Sekreter Kim'in gösterdiği tarafa doğru bakışlarını çevirdi. İki tane geyik, köpek kulübesinin önünde sessizce geziniyordu. Joo Won kaşlarını çatı.

"Hediye demek için biraz fazla çevre dostu değil mi bunlar?"

"Bakan Yoon'un eskiden Tarım, Orman, Balıkçılık ve Gıda Bakanı olduğu için."

"Bunları cidden neden gönderdi? Yakalayıp yemem için mi?"

"Müdürüm, boyunları uzun olduğu için zaten çok üzgün görünüyorlar."

"Demek ki bunları eski Tarım, Orman, Balıkçılık ve Gıda Bakanı gönderdi. Bunların tarım ve ormanla ilgisi yok, balıkçılıkla da. Olsa olsa gıda olurlar. Sağlıklı gıda."

"Asillik ve soyluluk timsali olan geyiklerin, sizin için en uygun hediye olduğundan şüphe duymadığımı iletmemi istedi."

"Şüphe etmeliydi."

Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan annesiydi. Aile yemeğine erken gelmesini söylemek için aramıştı.

Telefonu kapatan Joo Won, Sekreter Kim'e işaret etti.

"Şunları geri gönder. Evden kaçan köpeği de bulup geri getir."

Aynı zamanda Joo Won'un dedesi olan Şirket Başkanı Moon, her defasında aile yemeğinden hemen sonra vasiyetnamesini yenileyerek, çalışmayı bırakmış olmasına rağmen hâlâ her şeye gücünün yettiğini herkese göstermek istiyordu. Ayrıca bu yaşında bile, *zenginlerin yapması gereken işler* haricinde, internette en çok aranan şeylerin en üst sırasında yer alıyordu.

Joo Won, Water House'a geri döndü ve çalışma odasından bir kitap seçip aldı. "Hiçbir Şey Olmamışçasına Güneşli Bir Gün" başlıklı bir şiir kitabıydı. Sallanan sandalyeye oturup kitabı açtı. Sadece birkaç satır okuyup cebinden cep telefonunu çıkarttı. Önceden çektiği, sarı Bruce Lee eşofmanlı Ra Im'in fotoğrafına uzun uzun baktı. Sallanan sandalyeden kalkıp şiir kitabını tekrar kitaplıktaki yerine koydu. Pencerenin önünde dikilerek bahçedeki ağaçlara baktı. Ağaçların yaprakları rüzgârdan sallanıyorlardı. Rüzgâr olup uçmak istedi. Esip geçerek ağaçların yapraklarını savurmak istedi.

ŞANS MI?

1

Jong Heon ile birlikte, Cheongdam-dong Barı'ndan başlayarak Han Tae-sun'u aramaya giden Oska'nın sabrı, birkaç gündür ona dair hiçbir iz bulamadığı için taşmak üzereydi. Cheongdam-dong Barı'nda sadece, normalde sürekli burada takıldığını ama nereye gittiğini bilmediklerini söylediler. Dizüstü bilgisayarından sürekli internetten araştırma yapan Jong Heon, Han Tae-sun'un Japonya'da olduğu bilgisine ulaştı.

Dong Kyu hyeong, yönetmeni zar zor ikna ederek programı belirlemişti ve klip çekimine çok az kalmıştı. *Önce klibi çekelim* diyen Jong Heon'u, biraz da tehditle, Tokyo'ya kadar götürdüler. Ancak Han Tae-sun'un izini orada da bulamadılar. Oska, Dong Kyu hyeong'a mahcup olmuştu. Yine de Han Tae-sun'u bulmak, klip çekmekten daha önemli bir iş olabilirdi. Kafasına göre rahatça dolaşamadığından, otel odasında eli kolu bağlı oturuyor ve sıkıntıdan çatlayacak gibi oluyordu.

"Twitter'a fotoğraf yüklendi!"

Oska, Jong Heon'un bilgisayarının önüne koştu. Fotoğraf-taki geminin ön kısmını gösterdi. Geminin adı Korece yazıyordu. Jong Heon, şüpheli bakışlarla Oska'ya baktı. Oska, "Ne söyleyeceğini biliyorum. O yüzden hiç ağzını açma. Buranın neresi olduğunu hemen bul!" diye çıktı.

Han Tae-sun'u bulmak için dolaştıkları yedinci gündü. Japonya'dan Kore'ye dönüp fotoğraftaki rıhtımı buldukları yer Seongsanpo'ydu. Oska, telefonunda kayıtlı olan resimle rıhtımın görüntüsünü karşılaştırdı.

"Burası doğru yer."

"Hey, hyeong, şuradaki Han Tae-sun değil mi?"

Gemiden inen balık dolu kasaları taşıyan adamlara baktı. İçlerinden biri Han Tae-sun'du.

"Han Tae-sun!" Oska, kaşlarını çatarak Han Tae-sun'a doğru gitti. Tae-sun, Oska ve Jong Heon'a sırayla baktı ve *laftan anlamıyorlar* der gibi başını salladı. "Bu kadar yolu benim için mi geldin?"

"Evet. Seni görmeye geldim. Seni bulup ölesiye dövmek için."

Tae-sun ifadesiz bir şekilde, "Meşgulüm, kaybol!" diye cevap verdi.

"Hey, Han Tae-sun. Biraz mantıklı düşün de kimin daha meşgul olduğunu anla. Ben bir Hallyu yıldızıyım!"

"Bana bak Bay Hallyu Yıldızı. Yedinci albümün senin için önemli değil mi? Bu işten atılmanın eşiğindesin. Neden vaktini burada harcıyorsun?"

"Şuna bak. Beni tanımadığını söylüyordun ama belli ki hakımda bilmediğin yok. Tamam, açıkça konuşalım. Ne kadar istiyorsun? Ne kadar verirsem bu işi yapacaksın? Açık çek yazayım mı?"

"Öyle bir niyetim yok, olsa da seninle yapmam. Müziğinin berhat olduğunu söylemiştim."

Yüzü kızaran Oska'nın ifadesi ciddileşti.

“Hangi kısmı kötü? Ses mi, melodi mi, akort mu? Yoksa canlı performans mı? Tam olarak söyle.”

“Sesi Amerikalılardan alıp biraz değiştirmişsin, *para kazanacağım* diye yaptığın melodi... Akort mu? Elektronik enstrüman kullanmana rağmen akordu var mı? Ayrıca, canlı yayını gösteri öncesinde yapılan kayıtlardan pleybek yapıyorsun. Öyle değil mi?”

“Öy-öyle değil!”

Tae-sun, Oska'nın omzuna elini koydu.

“Buraya kadar gelip bu kadar çaba harcadıysan, biraz dürüst olmalısın.”

Oska, Tae-sun'un yakasına yapıştı. *Oska'nın kim olduğunu bilmiyorum*, diyen birinin cahilliğine katlanamazdı. “Ajansının kartını aldım diye kendini bir şey sandın herhalde!”

“Bu uyarıları gidip sanatçı adaylarına yap.” diyen Tae-sun, Oska'nın elini silkeleyip arkasını döndü. Şaşırp kalan Oska, Tae-sun'u giysisinden yakaladı.

“Buraya kadar geldiysem en azından benim diyeceklerimi dinlemelisin.”

Tae-sun, dalga geçercesine güldü.

“Beni eğitmek istiyorsun da sen birini eğitebilecek kadar yetenekli biri değilsin. Sen kendi başına parlamak isteyen birisin. Sırf dikkatleri üstüne çekebilesin diye, senin nedimen olamam. Anladın mı?”

Asıl amacı ortaya çıkarılan Oska, utanmış ve ne yapacağını bilemez bir şekilde Tae-sun'a baktı. Tae-sun'un bakışları, yaşı genç birine yakışmayan, boş bir bakıştı. Tae-sun yavaş yavaş gemiye bindi.

Bir adım geri çekilen Jong Heon, “Tae-sun tam bir kâhin.” diyerek Oska’nın arkasından konuştu.

“Tae-sun’un benim anti-fan kulübüme üye olup olmadığını araştır.”

3

Ra Im güçsüz bir şekilde ofisin kapısını açtı. Jong Su, Jung-Hwan, seonbae ve hubae’leri⁽¹⁰⁾ oturmuş çekim metnine bakıyorlardı.

Ra Im, Jong Su ve Jung-Hwan’ın arasından kafasını uzatarak canlı bir ses tonuyla “Aa! Arabalı sahne dublörlüğü mü?” dedi. Kısa bir anlığına Ra Im’e dönüp bakan Jong Su, içerideki Jung-Hwan ve Byeong-Yeon’a bakarak işaret etti.

“Arabayı devirecek kişi Jung-Hwan, arabayı kovalama sahnesini de Byeong-Yeon yapacak.”

Ra Im, “Konusu ne? Kadın oyuncu da var mı?” diye sordu.

Jong Su ağzını bile açmayınca Byeong-Yeon, “Seonbae’nin şans yine yüzüne güldü. Bu, Oska’nın video klibiymiş, tamamı Jeju Adası’nda çekilecek!” diye cevap verdi.

“Oska mı? Gerçekten mi? Ne zaman?”

Jong Su, Ra Im’i görmezden gelip konuştu:

“Program yoğun olduğu için çıkmadan önce malzemelerin kontrolünü tamamlayın. Ayrıca Gil Ra Im bu çekime katılmayacak.”

10: Hubae: Kore’de sosyal yaşamda okul, iş yeri, askerlik vb. yerlerde sizden bir gün bile sonra oraya başlamış kişiler için söylenen saygı belirten bir kelimedir. Yaş olarak küçük olan kişiler içinde kullanılmaktadır. Tecrübesiz küçük kişiler için de kullanılır.

“Ne? Neden?” Ra Im, anlam veremeyerek Jong Su’ya dik dik baktı.

Jong Su, “Araba dublörlüğünde her şeyden önce tecrübe önemli. Senin tecrüben yok.” diye soğuk bir cevap verdi.

“En baştan beri tecrübeli olan nerede görülmüş? Bu fırsatı kaçırsam bir daha böyle bir fırsatın ne zaman geleceğini nereden bilelim? Gerçekten çok çalıştım. Yapabilirim!”

Ra Im, göz ucuyla Jung-Hwan’dan yardım istedi. Ra Im’in bakışlarını gören Jung-Hwan biraz çekinerek Jong Su’yu teşvik etti.

“Yine peruk mu takacağım? Ra Im’i neden götürmüyorsunuz?”

“Tehlikeli olduğu için olmaz.”

Jong Su, sessizce metne baktı. Elemanlar da daha fazla yorum yapmadılar. Jong Su, uzlaşması zor biriydi. İnsanlara sözünü geçirebiliyordu ama bu inatçılığı normal değildi. İkna etmekten vazgeçen Ra Im, elemanları takip ederek çıktı ve çekim hazırlıkları için yardım etti. Kulaklığını kulağına takıp Oska’nın şarkılarını dinleyerek sinirlerini yatıştırmaktan başka çaresi yoktu.

Moralinin bozulduğu ve bitkin düştüğü günler bitmek bilmiyordu. Bir bakıma şansı iyi gitmemişti ama şanssızım da diyemiyordu. Başka bir açıdan bakınca da şanslıydı aslında. Yine de, nedendir bilinmez, eskiye kıyasla enerjisini toplayamıyordu.

Ah Young, elindeki yeni çantayı “Bunu al.” diyerek uzattı. Yemek masasında oturmuş boş boş yemeğin içine bakmakta olan Ra Im, başını kaldırarak kafası karışmış bir şekilde çantayı aldı.

“Pahalı bir çanta değil. Kendime alırken sana da aldım. Sezon bitince stokları düzenliyorlar ya. Kadınların hayatı, kullandıkları çantanın kalitesine göre değişir.”

Düşündüğünden çok daha pahalı bir çantaya benziyordu. Öyle olsa bile, zaten yeni bir çanta almayı düşünüyordu. Beklenmedik bir hediye olmuştu.

“Bu kadar pahalı bir çantayı ne demeye... Her neyse, teşekkür ederim.”

Ra Im'den “Teşekkür ederim.” kelimesini duyan Ah Young'ın içi ısındı. Aslında bu çantayı, Jong Su almış, Ah Young'dan Ra Im'e vermesini rica etmişti. Tabii ki bunu Ra Im'e söylemeyecekti.

Ah Young, endişeli bir şekilde, “Ne oldu? Hoşuna gitmedi mi? Ya da başka bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Hayır, hayır çok sevdim. Sadece... Bugün araba dublör-lüğünde oynama fırsatını kaçırdım. O yüzden olsa gerek. Bu günlerde nedense her gün başıma kötü bir olay geliyor. Çok özür dilerim. İyi bir olay olduğunda bile hiç iyi değilmiş gibi hissediyorum. Uçak bileti alacak param olsa...”

“Falcı, şanssız yılınız demişti ya. Ben sana özellikle *dikkat et* demedim mi?”

Ra Im'in telefonu çaldı. “Gerçekten öyle galiba. Bir dakika.”

Loel Alışveriş Merkezi'nin numarasıydı. Ra Im, tereddüt ederek telefonu açtı. Tanıtım ofisiydi.

SÖZDE BÜYÜ GİBİ

1

Güneşi engellemek için açılan kumaş, rüzgârda sallandı. Çiçeklerle süslenmiş masanın üzerinde en lüks çay bardakları, bir çaydanlık ve gümüş kaşıklar vardı. Üç farklı tabakta çörekler, cupcakeler, kekler ve bir sürü atıştırmalık vardı. Joo Won'un öğleden sonraları kesinlikle atlamadığı İngiliz tarzı öğle çay saatiydi.

Joo Won, "Ciddi bir sorun yoktur umarım." diyerek telefonu açtı. Okuduğu kitabı masaya koydu. Dong Kyu, *Oska ile Romantik Tatil* programının ertelenmesini istiyordu. "Bizim programımızın yapılacağı yer de Jeju Adası, o yüzden sorun yok."

"Tarihleri çakışıyor. Çıldıracağım! Yeni albümün eli kulağında ama yeni yönetmen, yeni elemanlar ve çekim yeri için bütün programı yeniden ayarlamalıyım. Gerçekten çok özür dilerim ama önce video klibi çekelim."

"Olmaz. Programımızı değiştiremeyiz!"

"İşte bu yüzden sizden rica ediyorum. Sizin programı sadece on gün erteleyelim."

"Kazanan kişi bu durumdan şikâyetçi olup dava açabilir. "Gece Yarısının Televizyon Sanatçıları" programı da var. Bılı-

yorsunuz, değil mi? Canlı yayın olduğu için, sorun çıkartırsak başa çıkmak zor olabilir.”

“Yalvarayım mı? Sana yalvarayım mı?”

“Kazanan kişiye tarihi değiştirip değiştiremeyeceğimizi sorarız, *olmaz* derse de para verip tazminat öderiz, ne yapalım! Yayının programını ayarlamak... Aa! Oska'nın ajansına dava hazırlıklarını yap. Bugün 21:00 haberlerini de mutlaka izleyin. Dava açıp haberlerde çıkmasını sağlayacağım.”

“Başkan Kim! Hayır, Joo Won...”

Dong Kyu'nun haykırıışlarını acımasızca kestirip atan Joo Won, *belki ulaşabilirim* düşüncesiyle Oska'nın numarasını çevirdi. Tahmin ettiği gibi, telefonu kapalıydı.

Bütün sorunlar her zaman Oska'dan kaynaklanıyordu. Kendi mezarını kendi kazıyordu. Bu sayede de diğer sorunlar kolayca çözülmüştü işte.

2

Telefon çaldı. Joo Won “Sonunda.” diyerek, sakince telefonu açtı. Arayan Oska'ydı.

“Ölmek mi istiyorsun?”

“Beni öldürecek misin? İstedğini yap! Ama önce beni kurtar. Karakoldayım.”

Tam Oska'ya yakışır bir durumdu.

“Ne işin var karakolda?”

“Dün iş için biriyle görüştüm.”

“Ne işi? Yine bir kadın mı? İş neymiş?”

“Ne? İşte, anlatıyorum ya! Aslında *ikisi de* diyebiliriz.”

Oska’nın Tae-sun’la görüştüğü günün gecesi, inatçı Tae-sun’un sahneye çıktığı şarap restoranına gitmesi bir bahaneydi. Sahneden inen Tae-sun’a, “Şarkı söylemeye devam et. Başka biriyle de iş yapma! Hoşça kal!” diye çok havalı bir konuşma yaptıktan sonra, sadece blöften ibaret olan yalnızlığını düşünerek şarabı yudumladığı sırada bir kadın laf attı: “İkimiz de yalnız olduğumuza göre, hafif bir şeyler içelim mi?”

Kadının yüzüne bakıp memnun olan Oska, hemen teklifi kabul etti.

“Ağır bir şeyler içsek nasıl olur?”

Joo Won, “Ne yaptınız da karakolluk oldun?” diye sordu.

“Beni bir dinle, daha bitmedi! *Başka bir yerde biraz daha içsek iyi olur*, diye düşündüm. Bu yüzden tam çıkıyorduk ki önümüzü kalıplı, iri yarı birkaç adam kesti. Ben imza isteyecekler sandım. Kimseye kolay kolay imza vermediğimi bilirsin. Bu yüzden korkusuzca onları geçip gidecekken yolumdan çekilmediler. Tam o sırada içlerinde en tehlikeli görünen adam üstündeki giysiyi çıkarttı.”

“Bu yüzden kavga mı ettiniz?”

“Ya, dinlesene beni! Bu yüzden ben kendime güvenir bir şekilde konuştum. *Sırtınızı mı imzalayayım?* Ben öyle deyince biri dedi ki: İmzanı gönül rahatlığı ile vücudundan vazgeçtiğini yazan sözleşmeye atar mısın? Sonra kim olduklarını öğrendim. “Gümüş Palaska Çetesi”nin üyeleriymiş. Bu adamlar birini bir kere yakaladıkları zaman kesinlikle bırakmıyorlarmış. Sen biliyor muydun? *Gümüş palaska* öyle bir balıkmış çünkü.”

“Ne yaptın peki?”

“Aa! Gerçekten ama bir sus da beni dinle! Birisi şikâyet etmiş sanırım, olayın özeti böyle. Bu adamlar, beni patronlarının sevgilisini taciz etmekle suçluyorlar. Sen de biliyorsun zaten, bir kadınla yattıysam yatmışımdır, ama kimseyi taciz edecek biri değilim.”

“Biliyorum tabii. Bu olay gazetecilere duyurulursa kesinlikle iyi olmayacağını da, senin fasulyeli pilavı⁽¹⁾ sevmediğini de... Dahası, alışveriş merkezinin programında aksaklık çıkarttığın gerçeğini de iyi biliyorum. Ama sen de iyi biliyorsun ki, seni oradan karşılıksız olarak çıkartmam.”

“Gerçekten böyle mi davranacaksın?”

“Böyle davranmayayım mı? O zaman, benim için ne yapabileceğini düşündün mü?”

“Benim fikrimi hiç sordun mu? Lafı dolandırmadan direkt söyle, seni adi herif!”

“Şimdi değil, sonra. Bekle!”

Telefonu kapatan Joo Won sıcak suyla duş alıp ütülenmiş takım elbisesini giydi. Ji-Hyun’un tavsiye ettiği gibi sürekli evde durduğu için, vücudunun her yeri ağrıyordu. Üstü açık arabasını çalıştırdığında hafif ve hoş bir motor sesi çıktı. Bir haftadan sonra ilk defa dışarı çıkıyordu.

3

Joo Won, ofisine varır varmaz Sekreter Kim onunla görüşmek istedi. Dong Kyu ile telefon görüşmesi yapmış, durumu ona iletmek istemişti.

11: Kore hapishanelerinde fasulyeli pilav verilir.

“Çekilişi kazanan kişi ile görüştünüz mü?”

Sekreter Kim, lafı ağzında geveledi. “Evet, fakat şey... Çekilişi kazanan, karnı burnunda bir kadın. *Doğum yaptıktan sonra kilo verip öyle gitsem olmaz mı?* diye sorduğu için kendinize iyi bakın dedim.”

“Peki ya ikinci olan kişi?”

“Evet, görüştük. O da kır saçlı, 67 yaşında bir dede. *Acaba Oska’yı tanıyor musunuz?* dediğimde, *Ne, kalsiyum ilacı mı?* diye sordu. Birinci olan talihliye, tatil bileti yerine doğum seti göndermeye karar verdik. İkinci olan amcaya da önceden belirlediğimiz ikincilik ödülünü gönderdik.”

“Peki ya üçüncü?”

“Evet, bu yüzden üçüncü talihliye telefon ettik, seve seve kabul etti. *Hemen şimdi gönderirseniz istediğiniz her şeyi yaparım,* diye çok hevesli bir şekilde konuştu. Şey... Üçüncü olan o kişi...”

Sekreter Kim, Joo Won’un gözlerine baktı.

Odada adeta büyümlü rüzgârlar esti. Joo Won, öfkeli bir şekilde zıplayarak, “Olmaz! Başkasını gönderin. Dördüncü olanı gönderin, dördüncü!” diye cevap verdi.

“Aa... Az önce yola çıktı ama.”

“Ne? Program haftaya değil mi?”

“Gil Ra Im Hanım’ın dublör ekibi Oska’nın video klibine katılacak. Çekimler yarın başlayacağı için bugün yola çıktılar. Çakışan programa da anlayış gösterdi ve sanatçı programı çekimine de izin verdi. Biz de pek çok açıdan anlayış gördüğümüz için...”

“Yani şimdi sen, Oska ve Gil Ra Im’e benim paramı verip onları tatile gönderdiğini mi söylüyorsun?”

Joo Won, olduğu yere pat diye oturdu kaldı. *Tekrarlanan tesadüf, tesadüf olmaktan çıkar* derler, değil mi? Duvarda asılı olan resme gözü takıldı. Yanında kocaman bir kestane ağacı olan köy evinin karanlık ve ürpertici bir manzarasıydı. Daha önce görmediğı bir resimdi. Bakan Yoon'un, geyiklerin yerine gönderdiği hediye idi.

Joo Won yerinden kalkıp resmin önüne gitti.

“Sekreter Kim, az önce bu böyle miydi? Bu evin ışıkları yanıyordu sanki.”

“Efendim?”

“Kesinlikle ışıklar yanıyordu.”

Sekreter Kim, resme dikkatlice baktı. Tablonun ismi *Siyah Ev*'di. “Öyle mi? Ben mi yanlış gördüm? İnsanın keyfini kaçırıyor bu resim. Her neyse, geri gönderin. Benim hediye almaktan nefret ettiğimi söyleyin. Direkt Gimpo Havaalanı'na gideceğim, Jeju Adası'na giden uçak biletini ayırttırın.”

Joo Won alelacele ofisinden çıktı. “Tamam müdürüm!” Sekreter Kim, sık adımlarla Joo Won'u takip etti. Genel müdürün odasının kapısı kapandığı anda, resmin içindeki siyah evin ışıkları tekrar yandı.

TEKRAR BULUŞMA

1

Otelin lobisinde, Yoon Seul'ün komuta ettiği çekim ekibinin malzemeleri, aksesuarları ve kişisel eşyaları dağ gibi yığılmıştı. Normalde başka bir otelde yer ayırılmıştı, ancak daha sonra Oska'nın kaldığı otelde ana kamp kararlaştırılmıştı.

Seul, üzgün bir ifade ile konuştu.

“Zahmet verdiğim için özür dilerim. Hepimiz bir arada olursak programı ayarlamak rahat olacağı için...”

Jong Su, “Oska şu anda otelde mi?” diye sordu.

“Belki de. Çekim yapacağımız yeri bulduktan sonra barda görüşelim. Yarın zorlu bir yürüyüş olacağı için bugün bir araya gelmemizin şerefine bir şeyler içelim değil mi?”

Yönetmen yardımcısı herkesin oda anahtarlarını dağıttı. Anahtarını alan, diğerlerine selam verip asansöre bindi. Sona kalan elemanlar da asansöre bindiği sırada, siyah bir şapka takmış olan salaş giyimli Ra Im, otele girdi. Bir kolonun arkasına gizlenerek lobiye göz attı. Neyse ki Jong Su'nun grubu ortalıkta görünmüyordu. Ferahlamış şekilde derin bir nefes alıp tam içeri girecekken, biri Ra Im'in omzuna dokunup “Aa, sen!” dedi. İrkilen Ra Im, arkasına döndü.

“Aa...”

Oska'yı gören Ra Im'in yüzü havuç gibi kızardı. Ra Im için Oska, rüyalarındaki sevgiliden farksızdı.

"Sen Gil Ra Im'sin, değil mi? Dublörlük yapan..."

"Evet. Merhaba!"

Daha önce sadece bir filmde beraber oynamışlardı, ama adını bile hatırlıyordu! Bu, Ra Im için çok etkileyiciydi. Ra Im utanarak güldü ve spor ayakkabısının ucunu yere pıt pıt vurdu. Oska, çok samimi bakışlarla Ra Im'le muhabbet etti.

"Yine çok havalısın! Hem vahşi görünüyorsun hem de bir şeyler... Haha! Çekimin mi var?"

"Hayır, şey... Ben çekiliş kazandım da... *Oska ile Romantik Tatil* çekilişini!"

Oska'nın gözleri kocaman açıldı.

"Gerçekten mi? Sen mi? Hahaha! Aa... Bunu yapmamalıyım."

"Neden?"

"Ben kader gibi şeylere çok inanırım. İstemesek bile bizi kader birleştiriyor, değil mi?"

Ra Im, utanarak başını kaşıdı.

"Böyle memnuniyetle karşıladığınız için teşekkür ederim."

"Sadece memnuniyetle karşılayacağımı mı zannediyorsun? Sana yemek de ısmarlayacağım. Aslında romantik tatilin galibinin otele vardığı haberini alıp dışarı çıkmıştım. Buradaki şarap restoranında rezervasyon da yaptırdım. *İlk defa karşılaştan insanlar birdenbire kameran önüne çıkarsa garip olur*, diye düşündüm. O yüzden çekimden önce birbirimize alışmak için... Haha! Gidelim. Ben az önce karakoldan çıktım da... Hem teselli yemeği hem de tebrik yemeği olur. Anlaştık mı?"

Oska, restorana giden yolda Ra Im'e eşlik etti. İnsanlar, *Oska değil mi o? Oska gerçekten!* diye fısıldaşarak onları izlediler. Utanan Ra Im, şapkasını iyice önüne indirerek Oska'yı takip etti. Restorana girecekleri anda restoranın yöneticisi koşarak geldi ve Ra Im'i engelledi.

"Affedersiniz. Bütün masalar ayrıldı."

Restoran tamamen boştu. Şaşırtıcı bir olaydı.

Arkalarından tanıdık bir ses duyuldu: "10 dakika geç kaldınız."

"Yoksa bütün masaları ayırtan uğursuz adam..."

Oska, gözleriyle sesin sahibini işaret etti. Restoranın yöneticisi gülen yüzüyle başını *evet* anlamında salladı. Masaları ayırtan kişi Joo Won'du.

2

"Unuttun mu? Sen bir restoranda yer ayırtsan ben o restorani satın alırım. Neden ayakta bekliyorsunuz? Gelin oturun." Joo Won omuz silkti.

"Nesin sen? Burada olduğumu nereden biliyordun da çıkıp geldin?"

"Bana borcu olan bir suçlunun nerede olduğunu bilmeliyim, ama gittiğim her yerde hep bu kadını görüyorum."

Joo Won ve Ra Im tek bir kelime bile etmeden birbirlerine dik dik baktılar.

Oska, Ra Im'in elini tutup morali bozulan Joo Won'un yüz ifadesini tartarak konuştu: "Ben davet ettim. Benim misafirim."

“Misafirin gözlerini benden alamıyor sanki.”

Oska şüpheli bakışlarla ikisinin yüzlerine baktı. “Bence gözlerini alamıyor değil, gözlerini dikmiş sinirle seni gözetliyor.”

“Ben de onu diyorum. Sinirlendiğinde daha güzel görüldüğünü söylemiştim.”

Ra Im konuşmaya başladı:

“Pislik herif!”

“İşte tanıdığım kadın!”

“Masamızı değiştirelim.”

Ra Im rahatsız olmuş bir ifade ile yan masaya oturdu. Oska ikisinin arasında ayakta dikilirken şaşırarak sırasıyla Ra Im ve Joo Won’a baktı.

“Bu ortam da neyin nesi? İkiniz önceden tanışıyor musunuz? Bu iş gerçekten eğlenceli bir hâl alıyor. Merak ettiğim için soruyorum, sizin tam olarak nasıl bir ilişkiniz var?”

Joo Won , “Dünya üzerinde yaklaşık 230 tane ülke var ve ben 5 tane dil biliyorum. Buna rağmen, nasıl bir ilişkimiz olduğunu tanımlayacak bir kelime bulamıyorum.” diye cevap verdi.

Bunun üzerine ilgilenmiyormuşçasına yemek listesine bakan Ra Im, Oska’ya dönüp, “Saçma sapan konuşuyor. Burada en lezzetli yemek hangisi?” dedi.

3

Ra Im, Joo Won ve Oska tertemiz bir örtüyle örtülmüş yuvarlak masaya, mesafelerini bir üçgenin köşeleri gibi ayarlayarak oturdular ve yemek yemeye başladılar.

Joo Won, sessizce Ra Im ve Oska'ya baktı. Gerginleşmeye başlayan ortamda ara sıra bıçak ve çatalın birbirine sürtünmesiyle oluşan sesler çıkıyordu. O rahatsız edici fırtına öncesi sessizlik yoktu.

Joo Won, sessizliği bozup Oska'ya saldırıda bulundu. "Hyeong, bir yere kilitliken daha güzel görünüyorsun! Jeju Adası'nın fasulyeli pilavını beğendin herhalde."

"Dürüstçe söyle. Beni bilerek geç çıkarttın oradan, değil mi? Ra Im Hanım, sadece ikimiz şerefe yapalım. Önümüze serilmiş olan Jeju Adası'nın mavi gökyüzü ve geceden daha siyah güzel gözlerinin şerefine..."

Oska, Ra Im'e doğru şarap bardağını kaldırdı ve ona kattı. Joo Won, boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Ra Im, ona duyurmaya çalışır gibi yüksek sesle, "Benim gözlerimin güzelliği, karşımda oturan sanki gökten düşmüş bir yıldızdan dolayı olmasın?" dedi.

Oska, Ra Im'in sözlerini duyduktan sonra Ra Im'i korumaya devam etti.

"Eyyvah, yakalandım! Gözlerini kamaştırıyorsam söyle. Senin için arkamı dönüp otururum. Hahaha."

"Hayır, gözlerimin kör olmasını tercih ederim. Aslında üç yıldır hayranınızım. Size oppa⁽¹²⁾ diyebilir miyim?"

Joo Won içmekte olduğu suyu püskürttü.

"Tabii ki! Elbette diyebilirsin. Sen, beni iyi tanımadığından biliyorsun ama ben çok kolay bir adamım."

"Ben de çok zor biri sayılmam."

12: Oppa kelimesinin sözlük anlamı "ağabey"dir. Fakat Kore kültüründe sadece ağabey değil, kızların kendinden yaşça büyük erkeklerle, sevgililerle ve da kocalarına hitap etme şeklindedir.

Arka arkaya tekrarlayan sözlü saldırı sonucunda oturduğu yerde öylece kalan Joo Won, yorgun bir ifade ile başını sağa sola salladı. O sırada sahneden müzik sesi geldi. Önceden anlaşılmış gibi hepsi aynı anda sahneye baktı. Sahnedeki Tae-sun'du.

“Şişt!” Oska parmağını dudaklarının üstüne koydu. Tae-sun'un tatlı bir sesi vardı. Soğuk restoranı sıcacık yapan, birine karşı duyulan nefreti de silip götürecek gibi bir şarkıydı.

Joo Won şarkıyı dinleyen Ra Im'i sessizce izledi. Nefret edebilecek, aynı zamanda da sevebilecek, garip bir kızdı. Ra Im'in kalbine girmek için ne yapması gerekiyordu?

Ra Im, o anda Joo Won'un içinden söylediklerini duymuşçasına ona baktı. Birden yüzünün rengi değişen Joo Won, bir şey yokmuş gibi Ra Im'e baktı. Ra Im ilgisiz bir şekilde başını çevirdi. *Yanılıyor muyum?* Duyguları zirveye çıkmıştı. Şarkı bitmek üzereydi.

“Ra Im Hanım, bir dakika.” Yerinden kalkan Oska, dengesini kaybedip yalpalayarak sahneye doğru yürümeye başladı. Joo Won ve Ra Im, şaşkın bakışlarla Oska'nın arkasından baktılar. Restoran soğuk bir sessizliğe büründü. Şarkıyı bitiren Tae-sun, sahneden iniyordu. Oska, bekleme odasına giden Tae-sun'un peşinden gidip seslendi: “Sen mi şikâyet ettin?”

Ne kadar düşünürse düşünsün, onu Tae-sun'dan başka şikâyet edecek kimse yoktu. Çekişmenin gerçekleştiği yer restoranın girişiydi ve etrafta kimse yoktu. Şayet öyle ise, birileri görmüş bile olsa, şikâyet edilecek kadar ciddi bir durum değildi. Tam tersine, sadece şikâyet edildiği için durum daha da karmaşık bir hâl almıştı.

Tae-sun, ifadesiz bir yüzle cevap verdi: “Korkunç adam-

lardı! Ben olmasaydım seni dövmekten öldüreceklerdi. Böyle durumlarda polisten yardım almak için vergi ödüyoruz.”

“Ben senden daha fazla vergi ödüyorum. Biraz para verip olayı sessizce bitirebilirdim, işi neden daha fazla büyüttün? İnternette haber çıksaydı işler iyice sarpa sarardı.”

“Biraz para verip bitirir miydin? Parası olanlar için yaşam ne kadar kolay! Bu yüzden mi bunu yaptın? Masaların hepsini ayırtıp sadece üçünüz küstahça oturdunuz. Tokyo Stadyumu’nda konser veren Hallyu yıldızı, başka birinin sahnesi ile dalga geçer mi? Hubea yetiştirmek, öyle mi? Başka birinin sahnesiyle dalga geçen biri, kime, ne öğretebilir?”

Oska arkasını dönüp giden Tae-sun’un bileğini tuttu.

“Hey! Bırak da ben de biraz konuşayım. Bir tek senin mi ağzın var? İyi dinle. Masaları ayırttıran ben değilim. Ayrıca senin sahnenle hiç dalga geçmedim. Sadece sen değil, kimsenin sahnesi ile dalga geçmişliğim yok. Çünkü herkes benden daha iyi.”

Tae-sun’un bakışları değişti.

Oska, “Buraya gelirken gösterdiğim çabayı, dürüstlükte de göstermemi söylemiştin.” diye ekledi.

“Peki, anladım. O yüzden güzelce söylüyorum: Elimi bırak.”

“O zaman neden kötüce söylemiyorsun? Biraz para verip hallederim nasıl olsa!”

Tae-sun bıyık altından güldü. “Ben erkeklerden hoşlanıyorum.”

“Ne?”

“Eş cinselim diyorum.”

Oska, şaşırtıcı bir şekilde güldü ve direkt Tae-sun'a baktı. Tae-sun'un yüz ifadesinden ciddi olduğu anlaşıyordu.

“Pe-peki. Bizim mesleğimizde böyle kişiler çok var. Kişisel tercih meselesi, değil mi? Ne var yani bunda?”

Tae-sun, kararlı bir şekilde hâlâ bileğini tutan Oska'ya bir adım daha yaklaştı.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Tekrar düşüneceğim, tekrar.”

Oska, bunun üzerine Tae-sun'un bileğini bırakıp bir adım geri gitti. Kendini garip hissetmişti. Rahatsızlık duyduğu bir his değildi. Tam tersine, bir şeyleri çözdüğü hissine kapılmıştı.

GÖRÜŞ FARKLILIĞI

1

Joo Won, Ra Im'in hareketlerine biraz kızmıştı. Neymiş? *Gözlerimin kör olmasını tercih ederim. Sana oppa desem olur mu?* Aslına bakılacak olursa, Ra Im'i görebilmek için Jeju Adası'na kadar gelmişti. Bu şekilde ihmal edileceğini düşünmemişti.

“Bana her zaman dik dik bakıyorsun, Choi Woo Young'ın yanında neden 17 yaşında genç bir kız gibi davranıyorsun?”

“Çünkü oppa bana kendimi genç bir kız gibi hissettiriyor. Başkaları gibi beni fakir görüp dışlanmış bir komşu muamelesi yapmıyor.”

“O oppa'nın yurt dışında da senin gibi bir sürü hayranı var.”

“Ama önemli olan oppa'nın şu anda benim yanımda olması.”

“Delireceğim. Gazete okumuyor musun? Senin sevgili oppa'n var ya, tam bir çapkın. Onun yüzünden ilgilenmek zorunda kaldığım kadınlar bile...”

“Öyleyse neden önce şu kadınla ilgilenmiyorsun? Deminden beri sürekli sana bakıyor.”

Ra Im, restoranın girişindeki Yoon Seul'ü gösterdi. Joo Won, iğrenç bir böcek görmüş gibi yüzünü buruşturdu.

“Aa, ne tesadüf. Az önce sahilde yürüyüş yaparken seni düşünüyordum, nasıl oldu la böyle sihirli bir şekilde karşılaşılabildik?”

Gerçekten iğrenç bir kadın. “Jeju Adası’na neden geldin?”

“İş için geldim. Geziye çıkmıştık. Böyle tesadüfen karşılaşıacağımızı bilseydim, ikinci buluşmamızı ayarlamasam da olurdu.”

Ra Im, yüksek sesle bir kahkaha atacaktı ama zorla kendini tuttu. Sihir ve kader rastgele olan şeylermiş gibi konuşuyordu. Ra Im’e yandan bakan Joo Won, Seul’ün tarafına doğru soğuk bir ses tonu ile cevap verdi.

“Hiç başlamamalıydık.”

Seul, o anda Ra Im’i yeni görmüş gibi dönüp Ra Im’e baktı.

“Bakıyorum da yalnız değilsin.”

Joo Won sakince, “Evet. Ömrümde gördüğüm, birlikte yemek yemesi en zor kadın.” diye cevap verdi.

Seul bir an durup, “Affedersiniz ama hangi ailenin kızıısınız?” diye sordu.

Joo Won tarafından görmezden gelinen Seul, bu kadının nasıl biri olduğunu ve Joo Won’u nasıl bu kadar çaresiz bıraktığını çok merak etmişti.

Ra Im sinirlenmeden önce Seul’ü göndermesi gerektiğini düşünen Joo Won, hemen araya girdi. “Madem özür dilenecek bir hareket yaptığını biliyorsun, gitsen iyi olur. Huylu bir kadın olduğu için yanımdan gidiverecek diye korkuyorum.” Ra Im hızlı bir şekilde ayağa kalkıp, İyi ki seninle karşılaştım, der gibi Seul’e baktı.

“Sen beni tanımadın mı?”

“Efendim?”

Seul, rahatsız olmuş bir yüz ifadesi ile başını yana yatırdı.

“Evet, evet o sensin! Bir yerden çok tanıdık geliyordun ama hatırlayamamıştım. Arkadaşının çantasını bulup getirmiştim ya!”

2

“Sanırım beni biriyle karıştırıyorsunuz.”

Seul, sakın görünmeye çalışarak konuştu. Tabii ki o gün olanları çok net bir şekilde hatırlıyordu. Ayrıca alışveriş merkezinin önünde yakasından tutulup çöp kutusuna kadar sürüklenerek götürüldüğünü de çok iyi hatırladı.

“Tüh, ne yapsak ki? Dünya sandığımdan daha küçükmüş. İstemediğin ot burnunun dibinde bitirmiş sözünü duymadın mı hiç? Senin yüzünden arkadaşım beş yıldır sadık bir şekilde çalıştığı şirketten bir sabah ansızın kovulacaktı neredeyse. Me-sele çözülmüşken çeneni tutmalıydın. Ne kadar bencilsin. Parası çok olanlar hep böyle mi? Bu şekilde yaşadığın için mutlumusun? İyi mi?”

Bu birdenbire gerçekleşen yüzleşmeye en çok şaşırان Joo Won olmuştu. VVIP salonunda çıkan olay hakkında kendisi de bilgi sahibi olduğu için söyleyecekleri vardı.

“Yeter artık. Halka açık bir yerde ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Joo Won, Ra Im’in özür dilemesini istedi. Neden özür dilemesi gerektiğini soran Ra Im’e sakın bir şekilde cevap verdi.

“VVIP salonuna giriş yapan insanlar, alışveriş merkezin-

den yılda 100 milyon Won'dan fazla harcama yaparak o salona girmeye hak kazanıyorlar, fakat senin yüzünden o gün orada olan misafirlerin bu yetkileri ihmal edildi."

Ra Im, şaşkın bir suratla Joo Won'a baktı. Seul şikâyet edermişçesine araya girdi.

"İşin buralara kadar geleceğini bilseydim, sabrederdim. Haksızlığa karşı gözümü yumup bir şey olmamış gibi yapamadığım için benim terbiyem bozuluyor."

Seul'ün sözü biter bitmez Joo Won, Seul'ün de özür dilemesini istedi. Joo Won'un *her iki taraf için de adil olacağım* der gibi bir tavrı vardı.

"Her neyse, *meseleyi hallettik* dediyseniz, peşini bırakmaydınız. Söz, sözdür!"

Seul burundan soluyordu. "Ben öyle bir söz vermedim."

"Gil Ra Im, arkadaşının çantasını bulup getirmedi mi?"

"Sonuçta benim çantam değildi."

Ra Im, Seul'e dik dik baktı ve yumruklarını sıktı.

"Hâlâ akıllanmadın demek! Gel buraya!"

Tam o sırada biri arkalarından "Siz ikiniz, bizi biraz yalnız bırakın." diye araya girdi. Gelen Oska'ydı.

3

Joo Won ve Ra Im, Seul'e bakmayan Oska ve başını çevirip Oska'ya bakmayan Seul'e sırayla baktılar. Seul, Oska'nın ilk aşkıydı, şimdiye kadar evlilik teklif ettiği tek kadındı. Kendi arkadaşı Joon-hyeok'la birlikte yurt dışına gittiğini öğrenmesi,

ona evlilik teklif edip reddedilmesinden çok sonraydı. Oska'ya göre Seul, onun bütün aşk şarkılarının başrolüydü. fakat artık hayatının da başrolü olmasını istediğinde Seul, *sanatçıların kısa bir süre vakit geçirmek için kullandığı kişiler* olduğunu söylemişti.

“Sen neden buradasın?”

Soruyu soran birdenbire ortaya çıkan Jong Su'ydu. Bir an bile olsa hemen oradan uzaklaşmak isteyen Seul, Jong Su'dan nazikçe izin alarak, Oska'yı alıp restorandan çıktı. Joo Won, yerine oturdu ve Ra Im ve Jong Su'yu meraklı bir şekilde izledi.

“Seul'de olman gerekirken neden buradasın?”

Ra Im başını öne eğdi. “Beni azarlayabilirsiniz. katılmama izin vermeseniz de olur. Sadece sizi izleyeceğim. Lütfen gitmemi istemeyin. Rica ediyorum.”

“Bizi buraya kadar gizlice takip mi ettin?”

“Bedava uçak biletim vardı.”

Kızaran Ra Im başını öne eğdi. *Tüh!* İşin aslını öğrenmelerini istemiyordu ama... Joo Won ile göz göze geldiler. Joo Won'un şaşkınlıktan konuşamıyor gibi bir hâli vardı. Ra Im, yavaş yavaş para biriktirmek istiyor ve zamanı boşa harcamak istemiyordu.

“Nerede kalıyorsun?”

“Endişelenmenize gerek yok. Yakında bir yerde sauna var.”

“Sauna mı? Sen önceden de böyle tedbirsiz miydin? Yoksa biraz tecrübe kazandın diye benim sözlerim komik mi geliyor?”

“Özür dilerim.”

“Gerçekten seni durdurmak mümkün değil! İki saate kadar çekim mekânlarının incelemesi biter. Odaya gidip bekle. Bugün seninle biraz konuşalım.”

Jong Su, Ra Im’e odasının anahtarını uzattı. Baştaki konuşmasına göre yumuşamıştı. Hafiften memnuniyeti de göze çarpıyordu. Jong Su’nun ifadesini kontrol eden Ra Im, restorandan çıkan Jong Su’ya yüksek sesle selam verdi. Joo Won, yüzü gülen Ra Im’in hareketlerini görüp biraz kırıldı. Joo Won da Ra Im’in yüzünü güldüren bir erkek olmak istiyordu.

“Şimdi bu mutlu olunacak bir şey mi? Adamın biri kendi otel odasına gitmeni istedi.”

“Jeju Adası çok sıcak. Odaya gidip duş mu alsam acaba?”

Joo Won anahtarı alıp restorandan çıkan Ra Im’i takip etti.

“Her neyse, bir insan nasıl böyle olabilir? Nasıl olur da 100 milyon Won harcayabilir? Üstelik sadece bir yılda! İlk duyduğumda *demek öyle* deyip geçmiştim ama bugün içime oturdu. Acaba o insanlarla benim aramdaki büyük fark ne?” dedi.

Yürümeyi bırakan Joo Won, Ra Im’in arkasından baktı. “Görüşleriniz farklı. Öyle insanlar bankada ne kadar paraları olduğunu bilmezler. Çünkü her gün bankadaki paraları çoğalır ve hesaptaki para miktarları değişir. Onlar yılda 100 milyon Won para harcarlar ama sadece iki şey isterler: eşitsizlik ve ayrımcılık. Nereye giderlerse gitsinler, kiminle görüşürlerse görüşsünler, ayrımcılık isterler. Bu onların görüşü.”

“Sen de öyle misin?”

“Öyle olmamam için bir sebep yok.”

“Haha, çok komik!”

Ra Im asansöre bindi. Ra Im’in yanında duran Joo Won,

irkildi ve geriye bir adım attı. Nefesi daraldı. Joo Won, *olur da anlarsa* diye hemen derin nefes aldı.

“Binmiyor musun?”

“Hayır, sonra görüşürüz.”

Asansörün kapısı kapandı. Aklına takılmıştı, sormakla hata ettiğini düşünmemişti. Sadece görüşleri farklıydı, hepsi bu. Joo Won, güçsüz bir şekilde merdivenlerden çıktı. Acaba Ra Im, bana da Jong Su’ya davrandığı gibi davranmak istiyor mudur? Lobiye çıktığında, lobinin önünde yönetici ile sohbet eden Sekreter Kim koşup geldi.

“Eşyaları odaya çıkarttınız mı?”

“Şey, sizin kullandığınız odada başka birinin eşyaları vardı.”

“Başka birinin eşyaları mı? Benim odama kim... Yoksa Choi Woo Young?”

Sekreter Kim, onaylamak için başını salladı.

“Hemen eşyalarını başka odaya taşıyıp, bir oda daha hazırlayın. Benim odamı her zaman boş tutun demedim mi ben size?”

“Bu her zaman mümkün olamayabiliyor. Video klibin çekim ekibi ve Oska’nın hayranları geldiği için hiç boş oda kalmadı. Sizin kalacağınız odayı da zar zor ayarladım.”

“Choi Woo Young! Bu herif gerçekten...”

**JEJU ADASI'NIN
MAVİ SİYAH GECESİ**

1

Oska, Joo Won'un kaldığı otelin kapısını kıracakmış gibi çaldı. "Hey, kapıyı aç!"

"Parmağın yok mu? Zili çalmak varken neden kapıyı yumrukluyorsun?"

Oska, kapının arkasından konuştu: "Yapacak işin yoksa gidip biraz ter atalım. Bisiklet yarışına ne dersin? Bütün malzemeler olduğu gibi duruyor."

"Ne yarışı? Beni rahat bırak."

"Sen kazanırsan ben Gangnam'a taşınacağım. Gerçekten. Ichon'daki evi tek başına kullanabilirsin. Aldığım odanı da geri vereceğim."

Joo Won kapıyı açtı.

"Birdenbire ne oldu? Benden ne istiyorsun da bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Gil Ra Im."

"Dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum. Gerçekten ona ihtiyacım var."

İlk defa gördüğü, bu yüzden nedense tehditkâr görünen, içten bir bakıştı. Oska, kadınlarla ilgili ciddi düşündüğünde her şeyi yapabilecek biriydi. Ayrıca Ra Im. Oska'yı tapılacak biri

gibi görüyordu. Oska'nın gerçek yüzünü kesinlikle bilmeyen Ra Im için Oska, gerçekten var olan normal bir insan gibi değildi. Oska'ya göre Ra Im, çok kolay bir kişiydi.

Odadan çıkan Joo Won, "Tamam ama gideceğimiz istikameti ben belirleyeceğim." diye pazarlık yaptı.

"İstediğin gibi olsun. Fakat sen yenilirsen Gil Ra Im ile aramda ne olursa olsun karışmayacaksın."

"Seninle olabilecek bir kız değil."

"Birbirinizi iyi tanıımıyorsunuz. Sen bir kadın için hiçbir şeyinden vazgeçmezsin ama ben her şeyimden vazgeçebilirim. Senin için kadınların geçmişi önemli ama ben her zaman o kadının geçmişi olabilirim. Gil Ra Im, akıllı bir kız. Çoktan bunları anlamamış mıdır?"

Sessizce yürüyerek otelin dışına çıktılar. Önce çıkan Joo Won, otelin önünde park edilmiş büyük spor arabasından bisikletini çıkarttı.

"Kendine güvenmiyorsan şimdi söyle."

Joo Won'a göre bir adım geç gelen Oska, gayretli bir şekilde kendi bisikletini ve malzemelerini arabadan çıkartırken "Kendi düşünceni başkasının düşüncesiymiş gibi söylüyorsun. Neden? Kendine güvenmiyor musun?" diye cevap verdi.

Yarış için giyinmiş, artık hazır olan Joo Won ve Oska tam bisikletlere binecekleri an Ra Im, "Bir dakika." dedi.

"Ben de sizinle gelebilir miyim? Ben de bisiklete binmeyi biliyorum. Bir ricam olduğu için çıkmıştım, bisiklete bineceğinizi görünce arkanızdan geldim."

Tehdit altında hisseden Joo Won, soğuk bir şekilde cevap verdi:

“Bisikletle gezmeye çıktığımızı mı sanıyorsun?”

“Sana mı sordum?”

Oska, sıcak bir bakışla Ra Im’e “Tamam. Bu romantik bir tatil değil ama yine de... Bir şeyler için iddiaya girdik. Sana uyar mı?” diye cevap verdi.

“Gerçekten mi? İyi oldu. Öyleyse kazanmam gerekecek.”

“Senin rican nedir?”

“*Video klibinde bana da rol verir misin, diyecektim.*”

“Hepsi bu mu? Çok kolay.”

“Siz neye iddiaya girdiniz?”

Joo Won, çok rahatsız olmuş bir ses tonuyla konuştu.

“Sen neyi risk ediyorsun?”

2

İlk önce çıkan Ra Im’di. Ra Im, rüzgâr gibi tepeden indi ve arkasından yüzü asık iki adam da yola çıktı. Tepeden Görkemli Halla Dağı ve mavi deniz rahatça görünüyordu.

Joo Won güçlkle ağzını açtı: “Kestirme bir yol olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Bir karış kadar uzakta olan Oska bütün gücü ile cevap verdi: “İniş yolunda görüşelim!”

Ra Im, o sırada tepeden inip orman yoluna doğru girdi. Yol, orman yolunun son noktası olan sahil yoluyla birleşmişti ve sahil yoluna kadar sürekli yokuş aşağıydı. Bitiş çizgisi olan fener, sahil yolunun girişinde görünen dalgakıranın sonundaydı. Tepeden inen Oska, frenin manivelasından elini çekti. Basma-

sına gerek olmayan pedala deli gibi asılarak yolu dörtlüğe indi. Tekerlekler çakıla bir kez yanlışlıkla değse bile ölüm kaçınılmazdı. Joo Won, Oska gibi pervasız değildi. Çünkü Oska'nın sahil yolunun rüzgârına karşı kazanacak kadar kuvveti yoktu ve sahil yolunda Oska'yı yakalayabilirdi.

Çok arkada kalmadığı sürece sorun yoktu. Ayrıca, Oska'nın çok yakınından giderse havanın direncini azaltabilirdi. Önemli olan son noktaydı.

Joo Won güvenli bir şekilde orman yoluna girdi. Zorlukla yokuşu geçen Oska görüldü. Joo Won yavaşça bisikletin hızını artırdı. Oska bisikletin selesinden kalçasını kaldırdı ve dans ederek arkasına baktı. Sabır gereken bir durumdu. Bakınca yokuş aşağı giden bir yoldu ama dikkatle bakıldığı zaman küçük bir tepeyle bağlanan yoldan, sürekli ilerleyen inişli çıkışlı bir yoldu.

“Sen kazansan da olur, fark etmez.” Joo Won, orman yolundan çıkmadan önce Oska'ya yetişmişti. Oska hızlı hızlı nefes alarak cevap verdi. “Gil- Gil Ra Im... Çok mükemmel bir kadın.”

Ra Im ortalıkta görünmüyordu. Ayrılan birkaç tane yolu geçtikten sonra “SAHİL YOLU” tabelası karşılarına çıktı. Oska'yı geçen Joo Won, virajı göstererek sahil yoluna doğru indi. Görüş alanı geniş ve açık olan sahil yolunda bile Ra Im görünmüyordu. Ne kadar hızlı olursa olsun, fener çok uzaktaydı. O kadar kolay bir yol değildi. Sahil yolunda rüzgâr da çok fazlaydı.

Joo Won dişlerini sıkarak pedala bastı. Oska hızla arkasından gidiyordu. Fener görüş açlarına girene kadar ilerledi.

Güneş batıyordu. Akşam karanlığı bastırmak üzereydi. *Yoksa gelirken kaza falan mı yaptı?* diye yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştı. Telsizle Ra Im'e seslendi.

"Gil Ra Im, Gil Ra Im ortaya çık, yarış bitti."

Dalgakıranda kimse yoktu. Joo Won, feneri burnunun dibinde bırakıp bisikletini dikti. Tekrar Ra Im'e seslendi. Oska, "Ne oluyor?" diyerek Joo Won'un önüne geçti. Tam o sırada telsizden sesler duyuldu.

"...Kim Joo Won, benimle... Aa!"

"Gil Ra Im! Gil Ra Im! Neler oluyor? Beni duyuyor musun? *Beni duyuyor musun* diyorum! Cevap ver. Gil Ra Im! Gil Ra Im! Hey! Neredesin? Cevap versene!"

Feneri geçip Joo Won'un yanına gelen Oska "Ne yapıyor-sun?" diye sordu. Telsizden hışır hışır sesler geliyordu.

"Hiç ses duyulmuyor. Boşuna saçma sapan rol yapmayıp, yenilgiyi kabul etmelisin. Her neyse, ben kazandığıma göre bugünden itibaren Gil Ra Im ile çıka..."

"Aaaaa!"

Oska'nın ifadesi ciddileşti.

"O da nesi? Az önceki ses neydi? Çılgılık değil miydi?"

"Kahretsin! Ambulansa kaza ihbarı yap ve sahil tarafına bak!"

Bisiklete binen Joo Won, son süratle geldiği yolu geri döndü. Orman yolunda Gil Ra Im'in saçma bir yere girdiği kesin-di. Feneri yaktı. Orman yolunda ışık yoktu. Gece olduğunda zifiri karanlık oluyordu. Ra Im tehlikedeydi.

Jeju Adası'nın gecesi birdenbire çökmüştü. Joo Won kapkaranlık olan orman yolunu tek bir fenerle koşturdu. Tek bir arabanın bile geçmediği sessiz bir yoldu. Etrafta hiç insan sesi yoktu. Sadece rüzgârın korkunç gürültüsü duyuluyordu.

“Gil Ra Im! Gil Ra Im!”

Yol ikiye ayrılıyordu. Bisikleti durdurup telefonuna baktı. Telefon çekmiyordu.

“Eyvah!”

Joo Won “SAHİL YOLU” tabelasının önüne gitti. Tabela, yokuş aşağı inen yolu değil, yukarı çıkan yolu gösteriyordu. Belki de doğal olarak *aşağı doğru gitmem gerekiyor* diye düşünerek hızlıca geçip gitmişti, bu yüzden burayı geçerken tabelaya dikkat etmemişti. Tümseklerle dolu bir yol olduğu için buraya ilk defa gelen biri tabii ki de yolları karıştırabilirdi.

Tabelayı tekrar aşağı giden yola doğru döndürüp, yokuş yukarı çıkan yoldan gitti. Yol yavaş yavaş daralarak belli bir süre sonra tamamen kayboldu. Çıkmaz yola dönüştü.

Joo Won bisikletinden indi.

“Gil Ra Im! Aptal Kil, neredesin?”

Kuşlar birden yukarı doğru uçtu. “Ay!” Bisiklet geriye doğru yuvarlandı. Joo Won'un korkması kuşlar yüzünden değildi. Birdenbire Joo Won'un önünde bir silüet belirmişti.

“Kim Joo Won? Burada ne yapıyorsun? Aşağıya inmedin mi?”

“Ne? Burada ne mi yapıyorum? Sen delirdin mi? Kendini öldürmek mi istiyorsun? Aklını kaçırmış olmalısın. Madem bi-

siklete binmeyi beceremiyorsun neden yarışa katıldın? Neden ormanın içine girdin?”

Şaşkınlık ve korkudan kalbi hızlı atan Joo Won bağıarak konuşuyordu. Ra Im “Neden yaygara çıkartıyorsun?” diye sakince cevap verdi. Normalden farklı bir tepkiydi.

“Tabelaları takip ederek geldim. Birdenbire yol kayboldu, ne yapabiliirdim? Cep telefonum çekmiyor, telsiz de çalışmıyor. Bisikletim de kırıldı. Pahalı bir bisikletti, değil mi?”

“Şimdi sorunumuz bu mu? Sen iyi misin? Yaralandın mı?”

“Hayallerim suya düştü. Araba dublörü olarak rol almam için bir fırsattı.”

“Ne? *Araba dublörü olarak rol almak* mı? Böyle bir ortamda söylenecek laf mı bu? Az önce neden çılgılık attın?”

“Çılgılık mı? Aa, o mu? Şey...”

Ra Im, cebinden bir kestane çıkardı. Joo Won güçsüzce güldü. “Bu kestane yüzünden mi bağırdığımı söylüyorsun?”

“Gerçekten çok şaşırmıştım. Şuradaki derenin yanında bir sürü var. Yanlışlıkla üstüne bastım, çok kaygan olduğu için neredeyse düşecektim. Peki, sen neden buradasın? Sen de mi yanlış yola girdin?”

“Seni kurtarmaya geldim taş kafa! Kaza geçirdin sandım.”

“Kaza falan geçirmedim. Şu tarafta restoran gibi bir yer olduğu için o tarafa doğru gidiyordum.”

“Delireceğim! Dağın ortasında restoran ne gezer, aptal mısın?”

“Kör müsün? İşte şurada.”

Ra Im, Joo Won’un görüşünü engelleyen büyük bir ağaç

yaprağını yana doğru çekti. Joo Won gözlerine inanamadı. Gördüğü yer, resimdeki siyah evdi. Evin yanındaki büyük ağaç da tablodakiyle aynı yerdeydi. Nedense çok tanıdık olan fakir birinin evi gibi duruyordu.

Ra Im, bisikletini sürükleyerek önden gitti. Korkudan ezip büzülen Joo Won, hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalışırken pür dikkat Ra Im'in arkasından gitti. Çok heyecanlı ve şaşkıındı. Nereden bakarsa baksın, böyle bir yerde restoran olması çok garipti. Lanetli bir yer gibi görünüyordu.

4

“Affedersiniz.”

Joo Won girişte asılı olan “YERLİ TAVUK MÜKEMMEL BİR ŞEKİLDE HAZIRLANIR” ve “SEZON SONU, PİLİÇLERİ BİTİRİYORUZ” yazılı tabelayı görüp bahçeye girdi. Sedirin üstü, sepetlerin içinde adını bilmediği şifalı otlar ve meyveye benzeyen şeylerle doluydu.

“Kimse yok mu?”

Ra Im, sepetteki meyvelerden birini eline aldı. Yerli tavuklar başlarını öne geriye götürerek bahçede aylak aylak dolaşıyorlardı. Joo Won kapıyı açıp restorana girdi.

“Kimse yok mu?”

İçerisi, çeşit çeşit kurutulmuş çiçeklerle, eski lambalarla, büyüleyici mobilyalarla süslenmişti. İçerideki ortam, dışarıdaki görüntüden tamamen farklıydı.

Ra Im, duvardaki rafta dizili duran güzel içki şişelerini meraklı gözlerle inceledi.

Birisi arkalarından “Yemek yemeye mi geldiniz?” diye sordu. Arkasını dönen Joo Won birden irkildi. Arkasında kadın sesiyle konuşan ama kaşlarını çatmış korkunç bir adam vardı.

“Telefonunuzu kullanabilir miyiz? Başımıza kazaya benzer bir olay geldi de...”

“Olur, telefon şu tarafta.” Restoranın sahibi, kalın parmağı ile bir yeri işaret ederek Joo Won’a garip bir bakış attı. Korku ile ürperen Joo Won, üşümüş gibi iki koluyla kendini sarıp restoran sahibinin gösterdiği tarafa baktı. Yapraklarla sarılı rafın üstünde eski zamanlardan kalmış, antika bir telefon vardı. İçeri girerken telefonu görmemişti.

Ra Im, restoran sahibine, “Buradaki içkileri satıyor musunuz?” diye sordu.

“Satılık değiller.” diye cevap veren restoran sahibi sinsi sinsi güldü.

“Aa, demek satmıyorsunuz. Kendiniz için yapıp içtiğiniz, sağlığa faydalı, ilaç olarak kullanılan içkiler gibi mi?”

“İlaç olarak kullanılan içkiler gibi değil de... Her neyse, ertesi gün vücudun değişiyor, vücudun.”

Ahizeyi kaldıran Joo Won, Ra Im ile sohbet eden “Haha” diye gülen kaşlarını çatmış korkunç adamı inceledi. Çok garip bir adamdı. Telefon da çok sinir bozucuydu.

“Bakar mısınız, bu telefon çalışıyor mu? Süs için mi yoksa? Hiç ses gelmiyor.”

“Süs değil de, telefonu hiç kullanmadığım için bilemeyeceğim. Çalışmıyor mu? Restoranın arka tarafına doğru mersenz taksilerin geçtiği büyük bir yol çıkar karşınıza.”

“Efendim? Arka tarafına doğru mu?”

Joo Won, inanmasa da restoranın dışına çıkıp baktı. Bir tane bile ışık olmayan bir yere taksi ne diye gelecekti? Restoran sahibi kapının arasında dikilip, "Yolu tarif edeceğim, endişelenmenize gerek yok. Acaba yemeği nasıl..." derken Joo Won, "Yemeğe gerek yok." diye sözünü kesti.

"İçki alıp gitsek nasıl olur? Şuradaki içkilerden iki şişe satamaz mısınız?" dedi.

"İçkiler satılık değil."

Ra Im, tereddüt eden restoran sahibine fısıldayarak, "Bu adamın çok parası var." dedi.

Joo Won, fısıltıyı duymuş gibi yüksek sesle konuştu: "Haha, genç kız maskesi kullanan bir amcaya benziyorsun. Neden? Vücuduna enerji gelsin diye mi? Bari yılan içkisi falan içseydin. Amca, tavuk haşlaması 30 bin Won yazıyordu. 30 bin Won'a iki şişe içki alalım."

İçki şişelerini alan Ra Im ve Joo Won, "Nefret ettiğiniz kişilerle yemek yemeyin!" diyen restoran sahibinin uyarısını kulak ardı edip restorandan çıkarak binanın arkasına dolandılar. Karanlık iyice bastırmıştı. Joo Won ve Ra Im bisikletlerini sürükleyerek ay ışığı ile aydınlanan keçi yolundan hızlı bir şekilde indiler. Büyük yol düşündüklerinden yakındı.

YEREL SAĞANAK YAĞMUR

1

Otel, huzurlu bir tatil için gidilecek bir yerdeydi. Biraz önceki huzursuzluğu alıp götürmüştü. Çekim ile birebir ilgili olmadıkları için olsa gerek, ikisini de arayan kimse yoktu. O kadar geç bir saat de değildi.

Bisikletinden inen Joo Won, Oska'ya telefon etti. Oska, "Toplanmış hayranlarımdan kurtulmak için otel odasına kaçtım fakat Ra Im için endişelendiğimi ona ilet." dedi. Joo Won, "İkimiz de iyiyiz, endişelenme." diye kestirip telefonu kapattı-verdi.

"Bugün için teşekkür ederim. Beni almaya geldiğin için. Bunu al."

Ra Im içki şişelerinden birini Joo Won'a uzattı.

Joo Won içinden seviniyorsa da, hırçın bir şekilde "Madem minnettarsın, seni almaya geldiğimde teşekkür etmeliydin. Neden şimdi söylüyorsun? Ayrıca, ben nereden geldiği belli olmayan şeyleri içmem." diye cevap verdi.

"Sana veren kim ki? Oska'ya götür diye veriyorum."

"Seni kurtaran benim! Neden alakasız birine veriyorsun?" Joo Won, içki şişesini Ra Im'in elinden kaparcasına çekip aldı.

"Nereden geldiği belli olmayan şeyleri içmediğini söylemiştin." Ra Im, içki şişesini tekrar çekip aldı.

“Bu nasıl bir saçmalıktır? Verilen şeyi geri almak da neyin nesi?” Joo Won, tekrar şişeyi çekip aldı.

“Geri ver şunu. Vermiyor musun?” Ra Im, içki şişesini kaldırıp kaçan Joo Won’u kovaladı. Uzaktan bakıldığında sevgili gibi görünüyorlardı. Tam o sırada arkalarından “Sana odamda beklemeni söylemiştim.” diyen ses Jong Su’nun sesi geldi.

Arkasına dönen Ra Im, ne yapacağını bilemeyen bir ifade ile Jong Su’ya bakarak başını eğdi.

“Özür dilerim.”

“Buraya neden geldin? Sıkıldığın için eğlenmeye mi geldin?”

“O yüzden gelmedim. Bir daha ne zaman karşıma çıkacağını bilmediğim bir fırsattı. Özür dilerim.”

“Ben aptal mıyım? Yoksa senin başarısız olmanı istediğim için bilerek mi seni engelliyorum? *Henüz yetersizsin, şu anda yapamazsın*, demiştim. Bu kadar tehlikeli bir şeyi neden yapmak istiyorsun?”

Ortam ciddileşmişti.

“Korksaydım bu işe başlamazdım. Yeteneğim yüzünden değil, sırf kadın olduğum için bu şekilde zarar görmek istemiyorum.”

“Kadın olduğun için zarar görmek istemiyorsan kendine başka bir iş bul. Ya da başka bir ekip bul. Çünkü ben ölene kadar sana zarar vereceğim.”

“Yönetmenim...”

Ra Im, kin duyarmışçasına Jong Su’ya baktı. Jong Su da aynı durumdaydı. Joo Won ve Ra Im, neresinin benzediği belli olmayan ama birbirine çok yakışan iki kişiydi. Jong Su, ikisini birlikte gördüğünde kendini fazlalık gibi hissediyordu.

“Seni görmek istemiyorum, çocukların odasına git. Saçma sapan bir yere gitme!”

“Bir dakika.”

Ciddi bir şekilde Jong Su ve Ra Im’e bakan Joo Won, hızlıca araya girdi.

“Bir odayı kızlı erkekli beraber kullanmanız, sizin için sorun olmayabilir ama benim için çok tuhaf.”

“O benim ekibimden. İstedğim gibi yaparım.”

“O zaman elemanınızı birkaç günlüğüne ben alıyorum. Benim alışveriş merkezimin çekilişini kazanan talihli olduğu için.”

“Çekiliş mi?”

Ra Im, Jong Su’ya baştan sona olanları açıkladı. Ağzını açmayan Jong Su, karışık bir ruh hâli ile Ra Im’in anlatuklarını dinledi. *Gereksiz bir iş yapmışım* diye düşündü. Çünkü çekiliş kuponuna Ra Im’in adını yazan kişi Jong Su’ydu. Böyle bir şeyi Ra Im’in bilmesine gerek yoktu.

Joo Won, Ra Im ve Jong Su’ya bakarak “Rahatsızlık duyduğun hâlde yine de burada kalmaya gönüllüysen engel olmayacağım ama ben odayı Woo Young hyeong ile beraber kullanacağım için sana boş odayı veriyorum.” dedi.

Ra Im bir karar vermiş gibi Jong Su’ya baktı.

“Sizi ve seonbea’lerimi rahatsız etmektense, onu rahatsız etmeyi tercih ederim. Özür dilerim, ama çekimin olduğu yere mutlaka gitmek istiyorum. Gidip sadece seyredeceğim. Sabah görüşürüz.”

“Nasıl istiyorsan öyle yap!”

Jong Su eğilerek selam veren Ra Im’i yavaşça geçip gitti.

Sonra yaralanmış vahşi bir hayvan gibi sert adımlarla karanlığın içine doğru giderek gözden kayboldu. Ra Im kendini kötü hissetti.

2

Joo Won, "O adamla tam olarak nasıl bir ilişkiniz var? Aynı odada sadece ikiniz kalsanız bile, hiçbir şey olmayacak bir ilişki mi?" diye sordu.

Kanepeye oturan Ra Im, ayakkabısını çıkartıp kaval kemiğini ovuşturdu. Kendini zorlayarak bisiklete bindiği için bacakları ağrıyordu.

"Bana sadece ustayla çıtrak arasındaki bir ilişki gibi saçma bir şey söyleyip geçiştirmeyi aklından bile geçirme. Beni kandıramazsın. Yoksa ikiniz önceden çıktınız mı?"

"Çıktıysak ne olacak? Biriyle çıkıp çıkmamam, bir erkekle aynı odada baş başa kalmam ya da dışarıda olmam seni neden ilgilendirsin?"

"Soramaz mıyım?"

"Hayır, sorma! Soracak yetkin de yok. Buraya neden geldin? Neden beni izleyerek rahatsız ediyorsun? Senin amacın ne? *Odayı boşaltacağım* demiştin. O yüzden hemen eşyalarını alıp çık. beni daha fazla rahatsız etme!"

Bir an sessizlik oldu. Joo Won, ayaklarını ovuşturan Ra Im'in önüne dikildi.

"Biliyorsun!"

"Bilmiyorum. Ben nereden bileyim?"

“Biliyorsun. Hem de çok iyi biliyorsun. Seni görmediğim zaman duygularımın değişip değişmeyeceğini anlamaya çalışıyorsan, yapma. Bir kız yüzünden kaybetmek için çok şeyim var.”

Ra Im sinirli bir ifade ile başını kaldırdı. Zaten Jong Su yüzünden yeterince üzölmüştü.

“O yüzden bir kere sarılalım.”

“Ne?”

“Benim için iki tür kız vardır: Evlenilecek kız ya da senin dediğin gibi *biraz gönöl eğlendirip ayrılınacak kız*. Ama sen bu iki türün tam ortasındasın. Bu yüzden anlamak için bir kere sarılalım.”

“Bana sarıldığında hoşuna giderse, ne yapacaksın?”

Joo Won, kibirli bir şekilde Ra Im’e tepeden baktı.

“Şu anki yaşamından tamamen farklı bir hayat yaşamamı sağlayacağım.”

“Harika! O zaman ben külkedisi mi olacağım?”

“Hayır. Deniz Kızı olacaksın. Aslında var olmayan biri gibi, önce yanımda olup sonra köpüğe dönüşerek kaybol. Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

Ra Im hızlıca yerinden kalktı ve Joo Won’un yanağına bir tokat attı. İsteddiği olmadığı için mızızmlanan çocuklar gibi davranan bir erkekten hakaret duymak için hiçbir sebebi yoktu.

Joo Won, kızaran yanağını okşayarak kanepenin yanındaki çantasını aldı. Ra Im, Joo Won odadan çıkıp kapıyı kapatana kadar şuursuz bir şekilde ayakta önüne bakıp, sonra tekrar kanepeye oturdu. İyi ki odadan ayrılmıştı. Düşüncesiz bir çocuk gibi sürekli orada kalmak istememişti. Onun yerine saunada kalmak daha rahat olacaktı.

Ayakkabısını giydi. Sonuçlarına kendi sebep olduğu için gururlu olmak daha iyiydi. Bu zamana kadar her şeyi tek başına yapmıştı. Araba dublörü olma meselesi de aynı şeydi. Geriye tek bir çözüm kalmıştı.

3

Ra Im, Jung-Hwan'a telefon etti. Video klibin yönetmeni ile buluşup birebir konuşması gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir durumda kendisine Jong Su'nun haberi olmadan yardım edecek tek kişi, Jung-Hwan seonbea'ydi. Jung-Hwan'ın ekip toplantısı vardı ama toplantıdan önce yarım saat kadar vakti olduğu için, "Sorup sonra sana haber vereceğim." dedi.

Otel odasından ayrılan Ra Im, dalga seslerinin duyulduğu bir banka oturup Jung-Hwan'dan haber bekledi.

Telefonu çaldı. Arayan Jung-Hwan'dı.

"Deniz kenarında, boylu boyunca plaj şemsiyeleri açık olan bir kafe var. Büyük ihtimalle yönetmen orada tek başına olacaktır. Dış görünüşü çok fazla göze çarptığı için hemen göreceksin fakat... Her neyse, ben Jong Su hyeong'u oyalayacağım, sen git rahatça görüş."

"Teşekkür ederim, Jung-Hwan seonbea."

"Önemli değil. Ona işinde iyi olduğunu söylediğim için, elinden geleni yap."

Ra Im, derin bir nefes alıp ayağa kalktı. *Şansımı deneyeceğim. Yapabildiğimin en iyisini yapmalıyım.* Otelden çıkıp deniz kenarına doğru inen yolu buldu. Kafe, kumsala çıkan sokağın oradaydı. Bulunması kolay bir yerdeydi.

Sokağa en yakın olan yere oturmuş, metne göz gezdiren bir

kadın göründü. Ra Im, denize doğru oturmuş olan yönetmenin arkasından sessizce yaklaşıp geldiğini belli etmek için yalandan öksürdü.

“Merhaba, adım Gil Ra...”

Hayat gerçekten çok zor diye düşündü.

“Senin dediğin gibi, dünya gerçekten çok küçük.” Karşı-sındaki kadın, alışveriş merkezinin salonunun o kibirli şımarığı, Ah Young’ın deyişiyle *salatalığa henzeyen o kadını*. Video klibin yönetmeniydi. Aralarında geçen o olayı olmamış saymak için çok geçti. Ra Im, güçlkle konuştu.

“Az önce için özür dilerim.”

“İlk tanıştığımız gün çok samimi konuşuyordun. Tanıdıkça kibarlaşan bir tarzın var sanırım. Ne işle uğraştığını merak ediyordum, demek dublörün. Benimle konuşmak istediğini söylemişsin.”

“Araba dublörlüğü yapmak istiyorum.”

Seul alaycı bir tavırla “63 katlı bir binadan atlayabilir misin?” diye sordu.

“Atlayabilirim ama ölürüm.”

“Öyle mi? *Ne kadar harika biri acaba* diye merak etmiş-tim. Anladım, tamam. Dövüş sanatları yönetmeninin seni düşünmesinin sebebinin anladım.”

Seul alaycı bir şekilde gülüyordu. Woo Young ile gerçekten de nereye kadar ilerleyeceklerdi acaba? Ra Im sinirli biriydi.

Seul, metni toparlayıp otele doğru gitti. Ay ışığı parlarken Ra Im sahil boyunca yürüdü. Boş boş kumlara bakarak yürürken başını kaldırdığı anda “SAUNA” tabelasını gördü. O tarafa doğru yürümeye başladı. Nedendir bilinmez ama kesinlikle uzun bir gece olacağı benziyordu.

Joo Won, Oska'nın kız hayranlarının doldurduğu koridordan geçip Oska'nın hapsediği ama aslında kendi odası olan otel odasına girdi. Joo Won'un Oska ile alakası olduğunu bilmeyen Oska'nın hayranları, günleri boşa gittiği için bağırışmaya başladılar. Oska kocaman, rahat yatağa boylu boyunca uzanmış, horlayarak uyuyordu. Joo Won, Oska'dan gözünü alamadan dik dik baktı. Aslında Oska'yı gidip hayranlarını memnun etmesi için çoktan kovmuştu ama Oska'da o kadar potansiyel yoktu.

Bir duş alıp terasa çıktı. Önceden görmüş olduğu gibi ay ışığı parlıyordu. Dalga seslerini duyunca keyfi yerine geldi. Bir anda, Ra Im'den aldığı içki şişesini hatırladı. Odaya girip çantasına koyduğu içki şişesini çıkarttı. Büyücülerin kullandıkları gibi gizemli bir şişeydi. Tıpasını açıp kokusuna baktı. Kötü kokmuyordu.

Joo Won şarap bardağı ve içki şişesini alıp tekrar terasa çıktı. Nedense biraz ürpertici duruyordu. Rüzgâr da az önceye göre biraz daha soğuk esmeye başlamıştı, dalgalar daha sertleşmişti. Şarap bardağına çiçek içkisini koyup içti ve gökyüzüne baktı. Kocaman yağmur bulutları, tek başına duran Ay'a doğru hızlıca ilerliyorlardı. Ay bir anda kayboldu.

Sauna kıyafetini giyen Ra Im, sauna odasında köşe bir yere gitti. Çiçek içkisi, haşlanmış yumurta ve sikhye'yi⁽¹³⁾ yan yana koyup oturdu. Oska'nın şarkısını mırıldanarak içkisini içti.

Hayat, her zaman böyle. Lanet olası alışveriş merkezinin

13 Sikhye: Kore'nin pirinçten yapılmış geleneksel bir içeceği.

patronu olacak adamı da aynı. Havalı, salatalığa benzeyen o kadın da! Yine de... Oska ile beraber vakit geçiriyorum. O yüzden sorun yok, değil mi?

Çiçek içkisinin alkol seviyesi yüksek olduğundan mıdır, meze kötü olduğundan mıdır, düşündüğünden daha hızlı sarhoş oldu. İçki şişesini salladı. İçkinin dibi görünüyordu. Haşlanmış yumurtayı büyükçe ısırdı ve şişenin dibini içti. Geğirdi, ağzından tavuk pisliğine benzeyen bir koku yayıldı. Tepside yumurta kabukları yığılmıştı.

Orada çalışıyormuş gibi görünen bir adam, bir şeyler söyleyecekmiş gibi yaklaşıyordu ki birden sessizce yönünü değiştirdi. Başını bir tarafa eğen Ra Im etrafına, gözlerini açarak şaşkın şaşkın baktı ve kısa kollu kıyafetinin altından çıkan ejderha dövmesi yüzünden olduğunu anladı. Şöyle bir güldü. Sikhye'yle ağzını çalkaladı ve olduğu gibi yan tarafa doğru bayılıp kalmışçasına uzandı.

Resmî duyuruyla uyarısı yapılmış olan yerel sağanak yağmur o anda başlamıştı. Biri televizyonun sesini açtı. İnsanlar *planlarda aksama olur mu* ki diye endişelenerek birbirleri ile konuşuyorlardı. *Jeju Adası'nda çok nadir görülen bir olay, sabah olduğunda sanki hiçbir şey olmamışçasına güneşli bir hava olacağı için endişelenmeyin*, diyenler de vardı.

Joo Won hızlıca odaya döndü ve ikili pencereyi kapattı. Saçındaki yağmur damlalarını silkti. Aşırı sağanak yağış, dehşet verici bir hızla başladı. Kanepeye oturan Joo Won, yağmur damlalarının pencereye hızla vuruşunu dinleyerek kalan içkiyi içti.

Şarap bardağı halının üstüne döküldü.

3부

YENİ BİR SABAH

1

Otel çatısının saçağına asılı kalan yağmur damlası, su birikintisinin üzerine düştü. Dalgası kaybolan su birikintisinde bir tane bile bulut olmayan, masmavi bir gökyüzü görünüyordu. Gece hiçbir şey olmamış gibi, güneşli bir gündü.

Ra Im, sağa sola yuvarlanarak hafifçe gözlerini araladı. Güneşi ağzında tutan perde gökyüzünü kaplıyordu. *Rüya mı bu?* Yer, yatak kadar yumuşacıktı. Saunanın sert zemini değildi. Oska yanında mışıl mışıl uyuyordu. Ra Im elini uzatıp kımıldamadan duran Oska'nın elini tuttu. Elleri çok güzeldi. Oska, Ra Im'e doğru döndü. "Hım..."

Ra Im kendini biraz garip hissetti. Rüya olmak için çok gerçekçiydi. Vücudunun aşağı tarafında garip, yabancı bir cisim hissetti. Ra Im elini nazikçe vücudunun alt kısmına götürdü. "Bu da ne?" Yoksa..." Başını kaldırıp aşağıya baktı. Bacaklarının arasındaki şey tepecik gibi aniden yükselmişti. Saçmalıktı bu!

Yataktan kalkıp ayna aradı. Banyoya doğru koştu. "Aa!" Aynadaki kişi Joo Won'du. "Bu da nesi? Neler oluyor?" İç çamaşırıyla fırlayıp gelen Oska, "Hisselerin düştüğü bir rüya mı gördün?" diye sordu.

Joo Won havluyu kaptığı gibi otelin dışına fırladı. Oska'nın

hayranları coşkulu bir şekilde Ra Im'i çevrelediler ve "Oska ile aynı odayı kullanan biri!" diye bağıştılar. Kameranın flaşı patladı. "Oska ne yapıyor?" Havluyu kafasına geçiren Joo Won, Oska'nın hayranlarıyla itişip zorlukla otelden kurtuldu. Joo Won'u bulmalıydı. Hayır, kendi vücudunu bulmalıydı.

Joo Won gözlerini kırıştırarak yanına baktı. Orta yaşlı teyzelerin yaptırdığı permadan yaptırmış olan gerçek bir teyze gözünün önünde horul horul horluyordu. *Acaba bu nasıl bir bilinçsizlik! Ben neden böyle bir rüya görüyorum?* diye söylendi içinden. Zemin daha fazla uyuyamayacak kadar sertti. İçi de sıkılmıştı. Bir de elinin içinde yumuşak bir şeyler sıkıyordu. Baktığında, bunun haşlanmış yumurta olduğunu gördü.

"Bu da ne? Yoksa rüya değil mi?" Rahatsızlık duyan Joo Won hızlıca kalkıp teyzeye "Sen kimsin?" diye bağırdı. Teyze kaşlarını çatarak uykulu bir şekilde, "Ne güzel uyuyordum, neden bağıırıyorsun küçük hanım?" diye konuştu.

"Küçük hanım mı? Bana mı söylüyorsun? Doğru düzgün bakıp da konuş!" diyen Joo Won pat pat göğsüne vurdu, fakat göğsünde yumuşak yastık gibi bir şeyler vardı. Tişörtünün yakasını tutup, içine baktı. "Ben neden böyleyim? Neler oluyor?" diye şaşırdı.

Teyze yattığı yerden kalktı ve oturarak "Kaybolan bir şey mi var?" diye sordu.

"Ben kayboldum, ben! Düne kadar kesinlikle vardım ama... Bu, ben değilim. Olmayan şeyler çıkmış." diyen Joo Won sürekli tişörtünün içine bakıyordu.

"Gencecik kız... Cık cık cık!" diyen teyze üzgün bir ifadeyle başını sağa sola salladı. Joo Won hızla yerinden kalktı ve

pencerenin önüne koştu. Pencerede Gil Ra Im göründü. “Gil Ra Im’in hayali tekrar çıkmaya mı başladı?” diye düşünerek hafifçe yanağına vurdu. Cama yansıyan Ra Im de aynı şekilde yanağına vurdu. Burnunu sıktı. Cama yansıyan Ra Im de aynı şekilde burnunu sıktı. “Yoksa ben Gil Ra Im mi oldum? İmkânsız!”

Girişte duran bir terliği ayağına geçiren Ra Im koşarak saunadan çıktı. Ra Im’i bulmalıydı. Hayır, kendi vücudunu bulmalıydı. “Genç hanım!” Kasadaki sauna sahibi kadın, kasaya vurarak Ra Im’in arkasından bağırdı ve alelacele koşarak çıktı. “Giderken üstündekileri çıkartmalısın! Başkasının terliklerini neden giyip gidiyorsun?”

2

Ra Im, koşmayı bıraktı ve durup etrafına bakınarak *Acaba burası neresi?* diye düşündü. Sağ tarafında zümrüt gibi parlayan deniz vardı, sol tarafıysa geniş bir alana yayılmış çimenli yol olan merkezdi. Jeju Adası’na benziyordu. Etrafına bakındığı tam o sırada karşı taraftan birisi “Hey!” diye bağırarak koşup geldi. Çok tanıdık olan, kesinlikle yabancı olmadığı bu kişi, Joo Won’un kendisiydi.

Joo Won, “Nasıl yani? Biz... Değiştik mi şimdi?” diye soluk soluğa sordu. Nutku tutulan Ra Im aptallaşarak Joo Won’a baktı:

“Bu ne hâl böyle! Nasıl yani? Nasıl olur da... Ne zamandan beri böylesin?”

“Sabah gözlerimi açtığımdan beri böyleydim. Ne yaptın bana böyle?”

“Ben ne yapayım sana? Bir şey olunca hep beni suçluyorsun. Sence bu, mantıklı bir durum mu?”

“Mantıklı gelmiyor. Mantıklı değil ama nasıl oldu da böyle bir şey oldu?”

“Ben nereden bileyim?”

Joo Won yolun kenarına çöktü. Hâlâ ne yapacağını bilemiyordu, sersemleşmişti. *Acaba uyanamadım mı?* diye düşünmek için her şey çok gerçekçiydi. Oysa gerçek olması imkânsız bir durumdu. Ra Im sinirli bir şekilde “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Çıldıracağım! Otel buraya yakın mı?”

“Bilmiyorum. Senin düşük kaliteli bedenle beş dakika kadar koşarak geldim sanırım.”

“Güzel. O zaman, ilk olarak otele gidelim. Bu şekilde benimle gezemezsin. O otel benim. Gidince benmişsin gibi davran. Başını kaldır ve herkese tepeden bak. Sabah yürüyüşüne çıkmışsın gibi, doğal. Anladın mı?”

“Nereye gitsek senin olduğunu söylüyorsun.”

Joo Won yola çıkıp pat pat kalçasını çırttı. Sevimli bir kalçası vardı.

“Ver şunu.” diyen Ra Im, Joo Won’un boynuna dolanmış olan havluyu çekip aldı.

Otele vardıklarında Joo Won ne tarafa doğru gideceğini bilemedi. Oska’nın uyuduğu odaya gidemezdi. Oska’nın odasına gidemiyor diye sürekli yürüyüş de yapamazdı. *Uğursuz Joo Won gibi davranmak da kolay değil*, diye düşünürken sürekli çevreye bakınıyordu. O sırada biri Joo Won’un omzuna pıt pıt

vurdu. Şaşkınlıktan birden zıplayarak arkasına döndü ve havluyu kafasına geçirmiş olan Ra Im'i gördü. "Orada ne yapıyorsun? Böyle davrandığında daha tuhaf görünüyorsun." dedi.

Cevap veren kişi Ra Im'in arkasındaki Jong Su olmuştu: "Asıl sen burada ne yapıyorsun? Ne bu hâlin?"

Kendinin kim olduğunu unutan Ra Im, sert bakışlarla Jong Su'ya dönüp baktı.

"Sen!" Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Joo Won, Ra Im'i durdurdu.

"Gil Ra Im Hanım, yönetmeninle nasıl konuşuyorsun öyle? Özür dilerim, yönetmenim. Ben kötü şeyler söylediğim için Gil Ra Im sanırım biraz dengesizleşti. Gil Ra Im! Hemen özür dile."

"Birdenbire önüme çıkıp beni korkuttuğu için öyle söyledim."

Biraz geç de olsa kim olduğunu fark eden Ra Im, "Sorry" dedi ve geri çekildi.

Jong Su, "Böyle olmayacak. Gel benimle." diyerek sinirli bir şekilde Ra Im'in kolundan tuttu. Birden şaşırان Joo Won, kendi de farkında olmadan Jong Su'nun kolunu tuttu.

"Yönetmenim, lütfen..."

"Sen karışma. Seni ilgilendiren bir mesele değil."

Yavaşça Joo Won'un elini itekleyen Jong Su, direnen Ra Im'i zorla çekti. Ra Im, panikle Joo Won'a işaret etti. "Ne yapıyorsun? Bu adamın peşinden mi gideceğimi?" Joo Won, huzursuz bir şekilde ne yapacağını bilemeyip en sonunda Jong Su'ya bağırdı.

"El-elini bırakın."

Jong Su durdu ve “Az önce ne dedin sen?” diye sordu şaşkınca.

“Flini bırakmanızı söyledim. Daha önce söylemiştim, Gil Ra Im’e bir süre ben göz kulak olacağım.” Joo Won aşırı derecede heyecanlı bir ses tonuyla konuştu. Jong Su, Joo Won’a dönerek konuştu.

“Ben de Gil Ra Im’in benim ekibimden biri olduğunu söylememiş miydin?”

“Biliyorum. Bu yüzden size hep minnettarım, fakat bu seferliğine onu bana vermenizi istiyorum. Onunla ilgilenip daha sonra çekim alanına göndereceğim.”

Jong Su’dan Ra Im’i çekip alan Joo Won, zorla Ra Im’in başını öne eğdi. “Saygılı bir şekilde eğil.” diye emir verdi. “Öyleyse biz gidiyoruz.”

Jong Su, el ele tutuşup oradan ayrılmalarına şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. Bir an, *Belki de Joo Won düşündüğümden daha nazik ve iyi biridir,* diye düşündü. *Gururlu ve kendine güveni çok fazla, ortama kolay ayak uydurabiliyor.* Kızların kolaylıkla âşık olabileceği bir erkekti. İlk başlarda kıskançlığa benzer duygular hissetmişti. Bir bakıma Ra Im’e karşı kinlenmişti. Ra Im ne derse desin, ne yaparsa yapsın, Jong Su’nun nefret edemeyeceği biriydi. Ama bugünlerde davranışları değiştiği için *acaba uzaklaşıyor muyuz* diye düşünüp, biraz rahatsız oldu.

3

Ra Im sinirli bir şekilde önünde yürüyen Joo Won’u hızlı hızlı takip ederken konuştu: “Ne cesaretle benim başımı o şe-

kilde eğersin? Ben kendi patronuma bile başımı böyle eğerek selam vermiyorum.”

“O senin başın mı? Benim başım!”

“Benim ruhum onun içinde olduğu sürece benim başım da benim başım, senin başın da benim başım. Anladın mı?”

Sessizlik oldu, cevap yoktu.

Ra Im, “Nereye gidiyorsun? Burada konuşalım! Ortalıkta kimse yok.” diye Joo Won’a seslenip durdu. Joo Won cevap vermeye gerek yok dercesine ağzını bile açmayıp sürekli önüne bakarak yürümeye devam etti. Ra Im koşarak Joo Won’u yakaladı. “Hey, nereye gidiyorsun?” Joo Won, Ra Im’e dik dik bakarak cevap verdi:

“Dün çok su içtin değil mi?”

“Ne?”

“Aa, çatlayacağım.” Joo Won tuvalet ihtiyacı duyuyormuş gibi bacaklarını büzüştürdü.

“Yo-yoksa?”

Acele ederek deniz kenarına inip sahildeki kafenin dışarıdaki tuvaletine gittiler. Ra Im, *katiyen bu tuvalete giremeyeceğim* diyerek duvarlara tutunan Joo Won’u güçlükle itekleyerek erkek tuvaletine soktu. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Saçağın altına kadar giremeyen Ra Im, penceresi alçak olan tarafa doğru gidip kısık sesle konuştu:

“İyi misin? Şimdilik normal bildiğin gibi yapmaya...”

İçeriden ölecekmiş gibi acı çeken birinin çılgık sesi duyuldu. “Aa!” Ra Im gözlerini sıkıca kapattı. Daha fazla düşünmek istemiyordu. Doğduğundan beri kendi vücudundan bir kere

bile utanç duymamıştı. Bu ilkti. Joo Won, neyi hayal ederse etsin hep ondan azı oluyordu. Ya da hiç olmuyordu...

Joo Won başı eğik bir şekilde tuvaletten çıktı. Utanıp kendini tuhaf hisseden Ra Im yakındaki bir masaya oturdu. Bu sorunu nereden başlayıp nasıl çözmeleri gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimseye danışamazlardı. Joo Won ümitsiz bir şekilde masaya kapandı. Ra Im kollarını bağlayıp etrafına bakındı. İnsanlar garip bakışlarla ikisine bakıyorlardı. Kim bakarsa baksın, garip bir görüntüydü. Sabahın erken saatinde zengin bir ailenin çocuğu olan bir erkeği ağlatan sauna kıyafeti giymiş bir kız!

“Aa... Gerçekten, başını kaldırmayacak mısın? İnsanlar garip garip bakıyor.” Ra Im, kahve bardağını kaldırıp konuştu.

“Olmaz!” Bardağın tabağı düştüğünde çıkan sesi duyan Joo Won, hızlıca kalkıp Ra Im’in kahve bardağını aldı. “Hiçbir şey yeme! Hiçbir şey içme! Tamam mı?”

Dökülen kahve, masanın altına doğru akıp gitti. Peçeteyi alan Joo Won, hıçkıra hıçkıra ağlayarak iki elini kaldırıp baktı ve masayı değil, ellerini iyice sildi.

Ra Im, “Ağlama! Benim yüzümle hele bir ağla!” diye bağırdı.

“Ağlanmayacak hâlde miyim? Ben ne hata işledim? Neden başıma böyle bir iş geldi? Madem vücudum değişiyor, o zaman Kim Tae-Hee ya da Jeon Do-Yeon ile değişseydi. Bu işi nasıl çözeceğimize çabuk bir çözüm bul!”

“Düşünüyorum. Düşünüyorum ama beyinlerimizi değiştirdiğimiz için midir nedir, aklıma bir şey gelmiyor. Senin IQ’n kaç? Üç haneye kadar çıkıyor mu?”

Kızgın gözlerle bakan Joo Won, yumruğunu gösterdi ve “Yumruğumun hızı üç haneliyi geçiyor. Görmek ister misin?”

“Bu kadın şimdi! Bu durumu tıpla mı yoksa bilimle mi çözeceğimizi düşünüp ne yapacağımıza karar vermek yerine, kavga mı etmek istiyorsun? Of, bu da neden sürekli düşüp duruyor?” dedi Ra Im.

“Askısında ayarı var. Oradan kısalt.”

Ra Im sinirlenerek sütyenin askısını tuttu, uğraşırken tişörtünün omuzu aşağı düştü.

“Delirdin mi? Buraya gel.” diyen Joo Won, hızlıca Ra Im’in tişörtünün yakasını düzeltti. Sonra tişörtünden içeri elini sokarak sütyenin ayarını kısalttı.

Yan masada oturan kadınlar, “Aa!” diyerek şaşırılmış gözlerle ikisine baktılar. Birden herkesin dikkatinin odağı olmuşlardı. Yavaşça elini tişörtten çıkartan Joo Won, yalandan öksürerek tişörtün yakasını hızlıca tuttu. “Burada duramayız. Başka bir yere gidelim.” dedi.

Yerinden kalkan Ra Im ve Joo Won yavaşça sahildeki kafe- den çıktılar. İkisi de aynı aşk gemisine binip yola çıkmışlardı, fakat bu ilişkinin nasıl biteceğini bilmemek huzursuzluk vericiydi.

BANA BİR ÖPÜCÜK

1

Toplantı odasına son giren Oska'ydı. Herkesin bakışları aynı anda ona odaklanınca "Sanırım herkes geldi, toplantıya başlayalım mı?" dedi. Seul'ün, metni eline alıp ayağa kalktığını gören Oska, dün geceki olayı hatırladı ve gözü döndü. Joo Won ile evlilik görüşmesi yapan Seul, Oska'yı deniz kenarına götürüp "Yakında bir aile olacağımız için geçmişte hissettiğimiz duyguları unutalım. Ayrılmamız normal bir ayrılma olmadı ama üzülecek kadar da birbirimize bağlı değildik, öyle değil mi?" demişti.

"Senin ne işin var burada?"

"Hâlâ duymadın sanırım. Ben bu video klibin yönetmeni Yoon Seul'üm. Sağ taraftaki çekim yönetmeni Kim Donghun, onun yanındaki aksiyon yönetmeni Im Jong Su..."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Seul sakince, "Hâlâ olanlardan haberin yok sanırım. Bu işte çok yetenekliyim." diye cevap verdi.

Oska aniden sinirlenerek "Yeteneğin sadece iyi değil, olağanüstü olsa da seninle çalışmayacağım!" diyerek toplantı odasından çıktı. Seul hafifçe gülerek Jong Su ile konuştu.

"Hazırlansak iyi olur. Kalbimizi kıracağa benziyor, değil mi?"

Jong Su, sadece Seul'e bakarak konuştu: "Bizim kalbimiz-dense, onun kalbi kırılmışı benziyor."

"Sadece vücudunuzu iyi kullandığınızı düşünüyordum ama hisleriniz de kuvvetliymiş. Yurt dışından geldiğiniz için mi acaba?"

Duygularını ele verdiği için ne yapacağını bilemeyen Seul, boş bakışlarla metne göz attı. Jong Su acı bir şekilde güldü. Ne sebepten dolayı ayrıldıklarını bilmiyordu ama ikisinin de hâlâ hislerinden tamamen kurtulamadıkları gerçeğini anlayabiliyordu.

Odasına geri dönen Oska, Dong Kyu'ya telefon ederek "Bana tek bir kelime bile sormadan, nasıl olur da böyle bir şey yapabilirsin?" diye çıkıştı.

Dong Kyu, geri adım atmıyarak, "Sana danışmayı istedim! Fakat telefonlarıma asla cevap vermedin. Bizimle çalışmak isteyen yönetmen yok, ne yapabilirdim? Bunu severek yaptığımı mı sanıyorsun? Bu duruma gelmemize sen sebep oldun, programı altüst ettin." diye yanıtladı.

"Peki, o zaman programı nasıl istiyorsan öyle yap. Ben yapmayacağım. Bırakıyorum. Bu işi para kazanmak için yapmıyorum. Albümün acelesi de yok. Her şeyi bırakalım. Nasıl olsa şarkıyı da beğenmemiştim."

"Delirdin mi?"

"Bu, beni tanımamanın cezası."

Telefonu kapatan Oska, olduğu gibi yatağa uzandı. Kendini yalnız hissetti. Etrafı her zaman kızlar ve insanlarla doluydu ama şu anda ölmek isteyecek kadar yalnız hissediyordu.

Dong Kyu, hemen uçağa binerek Jeju Adası'na gelip uyu-

yakalmış olan Oska'yı uyandırdı. Saçı başı darmadağın hâlde olan Oska'yı teselli etti.

“Böyle yaparsan hakkında tekrar haberler çıkar. Çekimi reddettiğin haberlerinden sıkılmadın mı?”

“Bugünlerde nadir olduğu için sorun yok.”

“Tam dayaklıksın. Şimdi böyle davranacak zaman değil. Ne zamana kadar Asya'nın Yıldızı olarak kalacağını sanıyorsun? Şu an büyük bir iniştesin. Yedinci albüm altüst olursa, unutulman an meselesi. Hallyu yıldızısın diye çekimi kafana göre erteleme devri çoktan geçti.”

Oska esnedi ve “Benim her haberime *saygınlığımı yitirdi* diye kötü yorumlar bırakan sen misin?” diye sordu.

Dong Kyu, “Hey! Bunları söylemek istemiyordum ama dürüst olmak gerekirse, zaten Seul'ü görmek istemiyor muydun? Seni tanımıyor muyum? Seul ile olanları bilmiyor muyum? Neden bilmiyormuşum gibi davranıyorsun? Ya geçmişte yaşananlara rağmen tekrar başlayın ya da soğukkanlılıkla çekimi yapın ve temiz bir şekilde bitirin.”

Oska sessizce yataktan kalkıp pencereye doğru gitti. Bir tane bile bulut yoktu. Mavi gökyüzüyle zümrüt gibi parlayan sakin denizi uzun bir süre seyretti.

“Benim hakkımda bilmediğin bir şey var: Ben cesareti olmayan biriyim. Tekrar başlamak için de, hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlılıkla çekim yapabilecek cesaretim de yok. Sence beni daha da korkak biri olmakla yargılıyorsun!”

“Ben de üzülüyorum. Özür dilerim ama... Aşk aşktır, iş iştir. Senin sayende para kazanıp geçinen insanları hiç düşünmedin mi? Size şaka gibi geliyor ama...” diyerek Oska'nın omzuna hafifçe vurdu.

“Üzgünüm. Sonuçta ben de insanım...” diye Oska kederli bir şekilde gülümsedi. Her şeyden bıkmıştı. Şarkılardan da, Seul’den de, diğer herkesten de...

2

Ra Im “Ne kadar düşünürsem düşüneyim, bu sorun tıpla ya da bilimsel yollarla çözülebilecek bir şey değil.” dedi.

Uçurumda, denizi tepeden gören, sessiz ve göze çarpmayan bir bankın üstünde dizlerini toplayarak oturan Joo Won, bacaklarını ayırarak oturan Ra Im’in dizine pat diye vurdu. Ra Im, hemen bacaklarını büzdü.

“Bunu şimdi mi anladın?”

“Alay etmeye devam mı edeceksin? Bu sadece benim sorunum mu?”

Joo Won, “Bu şekilde cezalandırılmayı hak edecek bir şey yaptım mı? Hayır, yapmadım. Neyse. Aklına bir şey gelmiyor mu? Filmlerde ya yıldırım çarpar, ya beraber garip büyümlü kelimeleri ezberlerler ya da dokunulmaması gereken değerli bir taşı alırlar.”

“Yıldırımın çarptığını hatırlamıyorum, büyümlü kelimeleri de ezberlemedim. Değerli taş dersin, evde bol bol var.”

Banka sırtını dayayan Ra Im tekrar bacaklarını açtı. Joo Won, Ra Im’in dizine vurarak “Peki, tamam. Öyleyse olaya tıbbi olarak yaklaşalım mı? Hastaneye gidelim mi?” diye sordu.

Ra Im homurdanarak:

“Hastane mi? Hastaneye gidip, *bizim ruhlarımız yer değiş-*

tirdi, dersek, *mevsim değişikliğindendir, giriş yapıp bekleyin, diyeceklerdir.*”

“O zaman bir falcıya gidip fal mı baktırsak? İçimizdeki cinleri ve kötü ruhları göndermek için tören mi yaptırırsak?”

“Delirdin mi? Kim Joo Won’un falcıya gittiği duyulursa, o gün ben biterim.”

“Öyleyse kilise ya da tapınağa gidelim?”

“Kiliseye gidersek bizden bağış isteyeceklerdir, tapınağa gidersek *hayırlı biri ol* diyeceklerdir.”

Banktan kalkan Joo Won, aşağıyı göstererek:

“O zaman buradan kendimizi atalım mı? Anlık şok yöntemi deneyelim.”

“Böyle bir şeyi düşünüyor olman anlık şok zaten!”

“O zaman öpüşmeye ne dersin?”

Birden şaşırان Ra Im, dönüp Joo Won’a baktı:

“Masallarda hep öyle oluyor. Tabii, senin bildiğin tek masal Deniz Kızı. Güzel ve Çirkin’deki Çirkin ve Kurbağa Prenses de öpüşerek insana dönüşüyorlardı. Başımıza saçma sapan bir olay geldiği için tersine çevirmekte de saçma sapan bir yöntem denemeliyiz.”

Göz göze geldiler. Ra Im “Elinden gelenin en iyisi bu mu? Emin misin?” diye sordu.

“Başka bir yol var mı?”

“Yok. Peki, tamam. Önce nasıl yapacağımıza karar verip başlayalım. Hafif bir buse mi, yoksa daha büyüğü mü?”

Joo Won, Ra Im’e yaklaştı, “Deneyerek öğreneceğiz. Gözlerini kapat.” dedi. Joo Won’un dudakları gözlerini kapatan

Ra Im'in dudaklarına hafifçe değip ayrıldı. Dalgalar yükseldi, huysuzca uçuşuma çarpıp tekrar alçaldı.

“Ne yapacağız? İşe yaramadı.” diyen Joo Won ağlamaya başladı.

“Böyle değer değmez çekildiğin için olmadı. Kıpırdama!”

Ra Im, Joo Won'u tutup kendine doğru çekti. Dudakları birleşti. Ra Im tamamen Joo Won'un dudaklarına yapıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Ra Im dudaklarını çektiğinde bu sefer Joo Won, Ra Im'in dudaklarına yapıştı.

Ra Im geriye çekilirken “Vay canına.” dedi, “Dü-dürüstçe söyle. Benimle öpüşmek istediğin için bilerek yaptın, değil mi?”

“Delirdin mi? Ne hastaneye ne de falcıya gitmek istemeyen sendin. Bir şeyleri denememiz gerekmiyor mu? Sürekli böyle yaşamak ister misin?”

“Senin kaybedecek bir şeyin yok tabii.”

Joo Won ciddi bir yüz ifadesiyle, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi.

“Evet.”

“Öyle mi? Nasılsa olaylar böyle geliştiğine göre, artık zengin biri olarak yaşayayım mı? Öyleyse sen de fakir ve bakımsız bir komşu olarak yaşayacaksın. Hahaha!”

“Gülüyor musun? Bu durumda gülebiliyor musun?”

“Nasıl olsa benim kaybedecek bir şeyim yok. Doğum tarihin ne?”

“Doğum tarihim ne? Neden soruyorsun?”

“Şifrelerini bilmeliyim. Bankada çok paran olmalı. Dub-

lörlük okulundaki arkadaşlarımın hepsine birer araba alıp bir de aksiyon filmi çekeceğim. Ah Young’a bir stüdyo daire alıp hazır başlamışken bir de seni çıldırtacak birini bulup evleneceğim.” diyerek sessizce kahkaha atan Joo Won, dönüp dik dik Ra Im’in yüzüne baktı. Başkaları gibi lüks makyaj malzemeleri ile bir kere bile makyaj yapılmamış bir yüzdü.

Ra Im gözlerini kocaman açarak “Ne oldu?” diye sordu.

“Çok tuhaf. Demek ben böyle gözükiyorum. Aynada bakmakla, böyle bakmak biraz farklı. Düşündüğümde güzelmişim.”

“Vay, ben de yakışıklı olduğumu söyleyecektim ama kendimi tuttum. İşte, böyle mütevazıyım ben, o yüzden bir şey söylemedim. Karakterim bıçak kadar keskindir.”

Ra Im’in cebinden çok alışılmış bir mesaj sesi duyuldu. Joo Won alışkanlık olarak kendi ceplerine bakındı, cep telefonunu kaybetmiş olduğu korkusuna kapıldı. Ra Im, cebinden cep telefonunu çıkarttı.

“Bizim ekip çoktan çekim alanına doğru yola çıkmış. Hadi, çekim alanına gidelim.”

“Nereye gittiğini sanıyorsun? Ben neden geliyormuşum?”

“Benim bedenimde olduğun için. Gitmezsen işten kovulurum. Ben de gidip Yoon Seul mü, Mun Seul mü, her neyse onunla konuşurum. *Biliyor musun? Aslında din sana yalan söyledim. Sanırım senin büiün altındayım. Sihirli bir şekilde karşılaştığımız o ilk andan beri...* derim. Nasıl? Harika, değil mi?”

Ra Im birdenbire sıçradı:

“Delirdin mi? Tamam. İyi de bu şekilde mi gidiyorsun?”

“Ne? Çantamı getirmedin mi?”

“Bedenlerimiz değiştiği sırada *Gil Ra Im Hanım* endişelenmesin, *aman dert etmesin*, diye senin çanta, ayakkabı ve kıyafetlerini düşünecektim, öyle mi?”

“Çıldıracağım. O zaman önce saunaya gidelim.”

3

Saunaya terlikleri iade eden Ra Im, üzerinde sauna kıyafetleriyle çantayı alıp çıktı. “Vücudumu bu şekilde gösteremem.” diyerek kesinlikle kıyafetleri değiştirmeyen Joo Won yüzünden sauna kıyafetleriyle durmak zorundaydı. Sonuç olarak sauna kıyafetinin ücretini iki katı ödeyerek saunadan çıktılar. Çoktan alıştıkları yollardan homurdanarak geçip otele vardılar.

Sekreter Kim, otelin girişinde Joo Won’a seslendi: “Müdürüm!”

“Ne var?” cevap veren kişi Joo Won değil, Ra Im’di.

“Efendim?” Sekreter Kim Ra Im’e dik dik baktı.

“Sekreter Kim, ben buradayım.” Joo Won tuhaf bir şekilde gülerek elini salladı. Sekreter Kim şaşırmış bir şekilde Joo Won’a baktı. Joo Won, Ra Im’in gözünün içine baktı ve yüz ifadesini değiştirerek Joo Won gibi cevap verdi.

“Ne var, ne oldu?”

Başını yana doğru eğen Sekreter Kim cevap verdi:

“Bir şey söyleyecektim de... *Oska ile Romantik Tatil* için anlaştığımız sanatçı programı vardı ya, fikir değiştirmişler. Kazanan talihlinin bir kadın dublör olması çok hoşlarına gitmiş.

Oska'nın video klibinde görevli olan dublör ekibinden biri olduğu için, konu içeriğini değiştirmişler ve Oska'nın video klibi çekimine eşlik ederek orada çekim yapmak istiyorlar.”

“Buna neden kendi kafalarına göre karar verdiler? Hemen iptal et.”

Sekreter Kim ve Joo Won dönüp aynı anda Ra Im'e baktılar. Ra Im garip bir şekilde gülerek Joo Won'u dürttü.

“...diye düşünüyorsunuz, değil mi, Kim Joo Won Bey?”

Joo Won alelacele başını sallayarak “Ev-etet. Hemen iptal et.” dedi.

Tam o sırada sanatçı programı ekibine refakat eden Oska ile karşılaştılar. Tanımadığı kişiler, kameralar, ışıklar birdenbire etraflarını sarmıştı.

“Ra Im Hanım, iyi misin?”

Oska, kameraya bakarak konuştu: “Beraber bisiklete binerken başımıza kaza gibi bir olay geldi de...” dedikten sonra endişeli bir ifade ile Ra Im'e doğru kollarını açtı. “Yaralanmadın, değil mi? Sağ sağlim döndün.”

Ra Im, “Ölmek mi istiyorsun?” diyerek sinirli bir şekilde Oska'yı itekledi. Oska, ne yapacağını bilemeyip Ra Im ve kameranın yerini değiştirdi.

“Ra Im Hanım...”

O anda hatasını anlayan Ra Im, hiçbir şey olmamış gibi Oska'nın elini tuttu. “A-az önce eliniz neredeydi? Buradaydı, değil mi? Yönetmenim, üçe kadar sayıp sarılalım mı?”

Ra Im'i çekip sarılan Oska, arkada dikilen Joo Won'a kısık sesle sordu: “Ne oldu, başına bir şey mi geldi?”

Joo Won, “Evet, açıklaması biraz uzun.

Her neyse, gerçekten özür dilerim.” diye fısıldayarak cevap verdi.

“Ne? Senin neyin var yine? Hâlâ ayılamadın mı?”
Ra Im, Oska’yı itekleyerek Joo Won’a, “Müdürüm, benim kıyafetimi değiştirmem gerekiyor. Çekimi sonra yapsak da olur, değil mi?” dedi.

Joo Won başını eğerek hafıflemişçesine bir nefes aldı.

“Hım... Herkes duydu, değil mi? Gil Ra Im Hanım, öyleyse sonra görüşürüz.”

Ra Im, Joo Won’a *beni takip et* bakışı attı. Joo Won, beklenmedik bir şekilde güven veren bir erkekti. Toplanmış insanlara başını önüne eğerek selam verdi ve oradan ayrıldı. “Bunların nesi var? İlaç falan mı içtiler?” diyen Oska, şüpheli gözlerle ikisine baktı ve başını salladı. Çekime on dakika vardı.

SAKLAYAMAM

1

İlk çekim yeri yıkık dökük bir depoydu. Jong Su, beyzbol sopası, demir çubuklar, keresteler gibi malzemelerle dolu kutuları taşıyan ekip elemanlarıyla, çekim alanının bir köşesindeki gangster makyajı yapmış aksiyon ekibi çalışanlarına pürüzsüz bir çekim olması için ayrıntılı bilgi veriyordu. Çekim alanını yeniden gözden geçiren Seul, “Hayal kırıklığına uğradım. Yönetmen, çekimlerin heyecanlı olacağını söylediği için gösterişli bir aksiyon beklemiştim ama hepsi daha önce gördüğüm şeyler.” diyerek laf çarptı.

Jong Su etkilenmedi. Tam tersine, Seul’ün alaycı sözlerine aynı şekilde yanıt verdi.

“Evet, haklısınız. Yönetmenler her zaman *Yeni bir şeyler yapalım!* diye beyzbol sopası, demir çubuklar, kereste gibi malzemeler getirip *gece kulübü olmazsa hurdalık, hurdalık olmazsa depoda dövüşün*, derler. Dedektif, her zaman gangsterle 17 kişiye karşı tek başına dövüşür ve polis arabaları her zaman dövüş bittikten sonra gelir. Her şeyden önce, senaryoyu baştan mı yazmalıyız acaba?” dedi.

Jong Su’nun söylediklerine söyleyecek bir söz bulamayan Seul, duymamış gibi yaparak Jong Su’nun arkasına bakıp yönetmeni arıyormuş gibi yaptı.

“Başrol oyuncusu hâlâ gelmedi mi?”

Gözlerini kocaman açarak sağa sola bakınan yardımcı yönetmen, “İşte geliyor!” diyerek bağırdı.

Oska, metne göz gezdirerek depoya girdi. Seul, elemanlara işaret ederek “Çok zaman kaybettik, hemen başlayalım.” dedi.

Oska, “Burayı özellikle benim çekmeme gerek yok. Dublör kullanıp yüzümü ayrıca çekelim. Jong Heon, yüzümü çekeceğimiz zaman çağır beni.” diyerek depodan ayrıldı.

Arkasından giden Jong Heon, şaşkın bir yüz ifadesiyle Oska’ya dik dik baktı. Yönünü değiştiren Oska, kendi arabasına geri döndü.

Seul derin bir nefes alarak döndü ve Jong Su’ya baktı. “İm yönetmenim, size biraz zahmet olacak. Yardımcı yönetmenim! Aksiyon yönetmeninin kıyafetlerini hazırlayın.”

Jong Su, Oska’nın arabasına binişini seyretti. Hiçbir şey yapmayı canının istemediği bir çekimdi. Hiç kimse çekim alanına adapte olmuyor, herkes ayrı ayrı duruyordu. Ayrıca, ortamı gerginleştiren yönetmen Yoon Seul ve başrol oyuncusu Oska’ydı. Ekibin enerjisini toplamasını sağlayıp herkesi tek bir güç yapabilecek kimse yoktu.

Birdenbire Ra Im’in yokluğu çok fazla hissedildi. Çekim alanında Ra Im, ne olursa olsun, her zaman enerji dolu olurdu. Hem aksiyon yeteneği vardı hem de havalıydı. Temelini kendisi öğretmişti ama temelin üstüne eksikliğini koyup ortaya olması gerekenden daha fazlasını çıkarmayı tek başına başarmıştı. Ra Im’in sahnesi bittiğinde herkes, “Vay!” diyerek alkışlıyordu. Bunun gibi tepkiler çekim alanını diri tutup enerji oluşturan etkenlerdi. Kıyafetlerini değiştiren Jong Su, gizlice girişe bir göz

attı. “İzlemeye geleceğim.” diyen Ra Im hâlâ görünmüyordu. Ra Im’i beklemeye başladı.

2

İkinci çekim alanı sahil yoluydu. Yolun karşısından süratlice gelen araba, zıplama tahtasının önünde aniden durdu. Jong Su, araba dublörü elemanları ile birlikte zıplama tahtasını kontrol etti. Kadın başrolün dublörü olarak Jung-Hwan. başında perukla arabadan indi. Jong Su. “Hız kaçıyor?” diye sordu.

“40’a çıktı. 40 km hızla gitsek sanırım yeterli olur.”

“Tamam. Araba ters dönse bile KES işareti verilmeden önce çekim alanına girmeyin.”

Ekip elemanları, kendi rollerini kontrol edip dağıldıktan sonra Jung-Hwan, Jong Su’ya, “Acaba Ra Im’i mi arıyorsun?” diye sordu.

Kendi de farkında olmadan Ra Im’i ararken birden irkilen Jong Su, eğilerek zıplama tahtasını kontrol eder gibi yaptı.

“Hayır.”

“Yönetmenim, *bir kez olsun araba dublörlüğü yapmak istiyorum*, diye bizi takip edip Jeju Adası’na kadar gelen birine karşı çok ağır konuştun. Burası dört tarafı denizle çevrili bir yer. *Acaba gidip denize atlanmış mıdır?* diye düşünüyordum ki, işte, Ra Im geliyor.”

Jong Su’nun memnuniyeti kısa sürdü. Yokuştan aşağıya inen Ra Im’in arkasından zıplayarak gelen Joo Won görüldü. Gerçekten görmek bile istemeyeceği biri varsa o da bu adamdı.

Joo Won, derse geç kalmış bir öğrencinin bahanesini anlat-

ması gibi, “Gil Ra Im Hanım, çekim alanını mutlaka görmek istiyorum dediği için geldik.” dedi. Jong Su, “Yardım etmek istediğini söyleyen kişi şimdi mi gelir? Böyle aklın bir karış havadayken ne yapabilirsin? Kendine bir şans verilmesini isteyen biri böyle mi davranır?” diyerek Ra Im’i azarladı.

“Gerçekten çok özür dilerim. Aslında başımıza bir şey geldi.” diye cevap veren kişi Joo Won’du.

Jong Su, “Sen neden özür diliyorsun? Ra Im yerine senin özür dilemeni gerektirecek bir durum mu var?” diyerek Joo Won’a dik dik baktı.

Ra Im, “Ne demek istediğinizi anladım. Önce şu tarafa gidip birer sigara içerken konuşalım.” diye araya girdi. Şaşırان Jong Su, “Sen... Sen sigara da mı içiyorsun?” diye sordu.

“Aa, doğru. Ben sigara içmiyorum. O zaman kahve içeriz. Hadi, gidelim.”

Ra Im *haha* diyerek güldü ve sahil yolunun karşısındaki küçük markete doğru yürüdüler. Jong Su çok şaşırmış bir yüz ifadesi ile Ra Im’in arkasında yürüdü. Huzursuz olan Joo Won, Ra Im’in ne diyeceğini bilmediği için Jung-Hwan’ın kullandığı peruğu çekip aldı. Peruğu takıp gizlice arkalarından gitti. Arkasından Jung-Hwan, “Hey, sen! Birazdan çekim başlayacak! Hey...” diye bağırdı.

Ra Im ve Jong Su, küçük marketin dışındaki masada karşılıklı oturarak kahvelerini önlerine koydular. Bulundukları yer açıklıktı. Joo Won mecburen oradan biraz uzakta duran bir ağacın arkasına sinip oturdu ve onları gözetledi.

Konuşmayı başlatan Jong Su’ydu.

“Hayal kırıklığına uğrayıp çok üzüldüğünü biliyorum. İster

inan ister inanma ama sana bir şans verecektim. Bunu yapmayı çok istiyordun ve senin için yapabileceğim tek şey olduğu için, sana bu şans verecektim. Fakat sen bu şans kaçırdın. Buraya *Oska ile Romantik Tatil* için geldiğini söyledin, değil mi? O yüzden git, tatilini yap.”

Ra Im, “Yönetmenim!” dedi ve Jong Su’ya bakarken gözlerinin içi güldü.

Ra Im tekrar, “Yönetmenim, az önce bana yakalandın.” dedi.

“Yakalandın derken?”

“Benden hoşlanıyorsun.”

Ne yapacağını bilemeyen Jong Su, kahveyi kafasına dikti.

“Ama sanırım bunu bana hâlâ itiraf edemiyorsun.”

Ra Im yandan güldü. Jong Su masanın üzerine kahvesini *pat* diye koydu ve ayağa kalktı. Hiç beklenmedik bir anda olduğu için aynı anda ayağa kalkan ve ayağı boşa gelen Joo Won, Jong Su ile dip dibe girdi. Jong Su’nun ifadesi ciddileşti.

“Gil Ra Im, sakın çekim alanına gelme!”

Fakat Ra Im’in de keyfi aynı şekilde kaçmıştı. Jong Su’nun Ra Im’den hoşlandığını öğrendiği için içten içe çok sinirlenmişti. *Bir de neymiş, hepsi bir aileymiş, erkek kız ayrımı yapmıyorlarmış... Oska yetmiyormuş gibi bir de şimdi Jong Su’yu mu düşünmek zorundayım?* Ra Im yorgunca, yavaş yavaş kahvesini yudumladı. Soğuk bir ifade ile birden Joo Won’a bakan Jong Su, dosdoğru çekim alanına gitti.

Joo Won koşarak geldi. “Kim Joo Won! Yönetmenimle ne konuştun? Yönetmenimin yüzü neden öyleydi? Ona ne dedin?” diye hesap sordu. Ra Im, Joo Won’un peruğunu çekip çıkarttı.

“Bunu kafamın üstüne koyabileceğini kim söyledi? Of, gerçekten çok yorgunum. Ben önden otele gideceğim. Sen işlerini halledip sonra gel. Bu durumu nasıl çözeceğimizi düşünmeliyiz.”

“Yönetmenimle ne konuştun dedim!”

Joo Won, hâlsiz bir şekilde otele doğru giden Ra Im’e baktı. Küçük markete girip bir kutu kahveyi olduğu gibi satın aldı ve çekim alanına giderek kahveleri sağa sola koşturan elemanlara teker teker dağıttı. “Biraz kahve için.” derken çaktırmadan Jong Su’nun gözüne baktı fakat Jong Su, Joo Won sanki görünmezmiş gibi ona göz ucuyla bile bakmadı. “Bip bip” diyerek kapısı açılan arabadan inen Oska, “Senin burada ne işin var?” diye sordu.

“Merhaba.”

Joo Won, Oska’ya kutu kahve uzattı.

Oska, “Sen gerçekten hastasın, değil mi? Gerçekten çok hasta olmalısın. Ateşin var mı, bir bakalım.” dedi ve elini Joo Won’un alnına koydu. Kendinin Joo Won olduğunu unutan Joo Won’un yüzü kızardı, ayakkabısının burnunu pıt pıt yere vurdu.

“Ateşin yok.” Oska şüpheli gözlerle Joo Won’a baktı.

Tam o sırada, “Oppa!” diye seslenerek Chae Rin geldi. “Çok uzun zaman oldu, nasılsın?”

Oska isteksiz, keyfi kaçmış bir şekilde “Senin ne işin var burada?” dedi.

“Seni şakacı! Beni sen tavsiye etmişsin. Her şeyi duydum. Kadın başrol ben olmazsam başka bir kadınla oynamayacağını söylemişsin.”

Oska, “Ben mi?” diyerek Seul’e baktı. Seul, *benim işim*, der gibi bir tebessümle cevap verdi. Oska sinirlendi. “İntikam almaya mı çalışıyorsun?” Dong Kyu olmasaydı, çoktan herke-se tekme-yi basacağı bir çekimdi. Çekim alanında sevebileceği veya içine sinen tek bir şey bile yoktu.

3

Seul sahneye, “Kes!” diyerek müdahale etti.

“Senaryonun içeriğinde *ağlıyormuş gibi değil, soğukkanlı fakat kalbi kırılmış* bir ifade var. Choi Woo Young Bey, hiç kalbiniz kırılmadı mı? Genelde kalp kırdığınız için bilmiyor musunuz yoksa?”

Dokuzuncu çekimi yapıyorlardı.

“Bu adam terk edilmiş. Choi Woo Young Bey, bir kadın yüzünden hiç ölmek istediğiniz olmadı mı?”

Oska, sinirlerine çok zor hâkim olarak, “Olmadı.” diye cevap verdi.

“O zaman nasıl olduğunu ben anlatayım. Uyuyamazsın ve yemek yiyemezsin. Uyursan, uyandığın an cehennem gibidir. Âşık olduğun kişinin bir anda nasıl olur da hiç tanımadığın birine dönüştüğünü anlayamazsın. Sevdiğin kişi hakkında kötü düşünürler diye hiç kimseye bir şey söyleyemezsin. Sadece yalnız başına ağlarsın.”

Oska sessizce denize baktı. Seul devam etti:

“Asıl canını yakan şey, o kişinin umurunda bile olmamandır. *Ben bu kadar üzüliyorum, o benim varlığımı bile unutup mutlu mesut yaşıyor*. Bu yüzden, ölmeyi istersin ama *onu tek-*

rar göremem diye korktuğundan ölmeye cesaret edemezsin. Birinden ayrıldığında işte böyle hissedersin kendini.” Duygularını kontrol altına alan Seul, konuşmaya devam etti.

“Ona neden bu kadar bağlandığını, neler hissettiğini, ne kadar acı çektiğini anladın mı?”

“Burada bırakalım.” Oska, hızlıca yürüyerek arabasına bindi. Onları izleyen Dong Kyu alelacele Oska’yı yakaladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Çekimi yapmayacağım.”

“Hergele!”

“Senin istediğin gibi olmadı mı?”

“Yine çekimi reddettin diye haberlere çıkacaksın!”

Dong Kyu da arabaya bindi ve Oska’nın arabası tozu dumana katarak çekim alanından uzaklaştı. Sonuç olarak çekime ara verildi. Seul, *her şey nafîle* der gibi omuzlarını sarkıtarak ayakta duruyordu.

Joo Won yalandan öksürdü. Seul dönüp arkasına baktı.

Joo Won “İyi misin?” dedi ve Seul’e bir bardak kahve uzattı. Joo Won’dan hiç beklenmedik bir hareketti.

“Efendim? Aa... Çekim alanında sık sık olur böyle şeyler. Kişisel bir şey değil, yanlış anlama.”

“Hemen anladım, senin hikâyen olduğunu!”

Kahveyi alan Seul tedbir olarak, “Evlilik için görüşme yaptığımızda Choi Woo Young ile çıktığımızı söylemediğim için özür dilerim. Eğer bu senin için sorun olacaksa...”

“Aa. ikiniz evlilik için görüşmüş müydünüz?”

“Ne?”

“Şey, yok bir şey.” Joo Won elini sıkı. “Yani şimdi o hikâ-yedeki adam Choi Woo Young mu?”

“Sormadan önce bilmiyor muydun?”

“Hayır, ben sadece... Herkesin böyle bir yarası vardır.”

Seul, “Adı Gil Ra Im, değil mi?” diye sordu.

“Ne?” Joo Won birden şaşırdı.

“Beni dövmeye kalkan kız. Choi Woo Young ile çıkan fakat yemeği seninle yiyen kız. Ben sana o kız hakkında hiçbir şey sormadım. Peki, bir sonuca varalım. Az önce duyduğun gibi, yeterince aşk yaşadım ve bitti. Bu yüzden sen de yaşayacağını yaşa ve bitir. Sonra bana gel. Ben şimdilik gidiyorum.”

Seul duraksamadan yerinden ayrıldı. Ne cevabı bekledi, ne de Joo Won’un tepkisine baktı. Gerçekten ikisinin yaşam tarz-ları çok farklıydı.

4

Joo Won çekim tamamen bitene kadar sessizce yerinde dur-du ve akşam geç bir saatte otele gitti. Ra Im ıslak çamaşırlar gibi kanepeye yayılmış oturuyordu ki kapının açılma sesini du-yup toparlanarak ayağa kalktı.

“Neden telefonlarıma cevap vermedin? Ben sana *işlerini hallet de gel*, demedim mi? Bu saate kadar ne yaptın?”

“Çekimi izledim ve senin görüştüğün kadınla konuştum. Yoon Seul ile evlilik için görüştüğünüzü öğrendim. O kadın senden hoşlandığını mı söyledi?”

Sinirlenen Ra Im, “Görüştüük, ne olmuş? O kadın kendi kendine beni seviyor. Benden hoşlanmayan kadın var mı?” diye daha yüksek sesle bağırdı.

“Kendini bu kadar beğenmek de bir yetenek! Ama o kadın senden hoşlanmıyor. Kadınlar böyle şeyleri anlar.”

Ra Im, hâlâ kapı aralığında dikilerek “Öyle mi? Peki buna ne diyeceksin: Yönetmenin senden hoşlanıyor!” dedi. Başkasının huzursuzluğundan zevk alıyormuş gibi bir ifade ile başını kaldırdı.

Joo Won “Bilip bilmeden konuşma. Yönetmenim normalde de ekibine sahip çıkan birisidir. Her neyse, ben gidiyorum. Vücudunu sağlam olarak geri getirdiğime dair raporumu ilet-tiğime göre gidebilirim. Odamda Oska beni bekliyor.” diyerek kıkırdadı ve geri döndü.

“Nereye gidiyorsun? Delirdin mi? Erkeklerle aynı odada kalmak senin hobin mi? Yoksa Oska da aileden biri mi?”

“O zaman burada mı yatayım? Dışarıdan bakıldığında biz daha garibiz. Senin kasların bile yok.”

Ra Im dalga geçerek odadan çıkan Joo Won’un arkasından gidiyordu ki birden durdu. Sütyeninin ipi kolunun yarısına kadar inmişti. *Tamam! Ben de bakarım o zaman. Sadece bir kere!* Kapıyı kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra iki eliyle tişörtün altından tutup hafifçe kaldırdı ama hemen tişörtü tekrar indirdi. Kesinlikle uzun süre bakamadı. Bütün vücudu yara izleriyle doluydu. Kolundaki yara, diğer yara izleriyle karşılaştırıldığında çok önemsizdi. Yatağa oturup Ra Im’in yüzüne dokundu. *Bu yüz, çok büyük zorluklarla bugüne gelmiş. Neden o kadar dayanıklı bir yüreğe sahip olduğunu sanırım artık anlıyorum.* Ra Im yatağa uzanarak gözlerini kapattı.

Joo Won amaçsızca otelin etrafında dolanarak sahile indi. *Sadece bu gecenin geçmesini bekleyelim. Yarın sabah olduğunda yine eski hâlime dönebilirim belki.* Sahildeki kafede eğlence sezonuydu. Havai fişekler patladı. İnsanlar aynı anda gökyüzüne baktılar. Joo Won kuytu bir köşeye çömelerek oturdu ve dizlerini kendine doğru çekti. Bir zamanlar onu heyecanlandıran bu bacakları kendine doğru çekip oturduğu için yüreğinde bir sızı hissetti. Gökyüzünde çiçek gibi açan havai fişekler, yıldız taneleri gibi denizin üzerine doğru döküldüler. Nedense, bunların altında duruyor olsaydı normal vücuduna dönebilecekmiş gibi hissetti.

GARİP BİR ÜLKEDE İKİ KİŞİ

1

Ra Im, Oska'nın otel odasının kapısını kıracakmış gibi çaldı. Joo Won esneyerek kapıyı açtı. Azarlarmışçasına odaya hızlıca giren Ra Im, "Burada mı uyudun?" diye sordu.

"Bilmene gerek yok. Gün aydınlandı ama hâlâ aynıyız. Ne yapsak ki?"

Erkenden uyanıp beklenti, şaşkınlık, ümitsizlik ve pes etme arasında gidip geldikten sonra *bari bir şeyler yiyeyim* diye odaya çıkmıştı. Şanstan mıdır yoksa şanssızlıktan mı. Oska odada yoktu.

Ra Im kanepeyi tekmeleyerek, "Peri masallarındaki gibi bir şey olsaydı, zorlu bir gün geçirdikten sonra uyuyup uyandığımızda mutlu sonla biterdi."

"Bu zalim bir peri masalı olmalı."

"Aman, neyse! Woo Young hyeong nerede?"

Joo Won üstünde Woo Young'ın yazdığı bir not olan kâğıdı uzattı: İLK UÇAKLA ÖNDEN GİDİYORUM, SEUL'DE GÖRÜŞELİM.

"Alışveriş merkezinin programı ne olacak? Aa, nasıl bir adam bu? Önce bir duş alıp restoranda buluşalım."

Joo Won, "Neden yıkanıyormuşsun?" diye bağırdı.

Ra Im, “Ne zamana kadar yıkanmayacağız? Sanki görülecek bir şeyin var? Bu, bir kadın vücudu mu? Her yerinde yara izi var!” diyerek tişörtünü kaldırdı.

“Ne yapıyorsun? Delirdin mi?” Joo Won tişörtü indirmeye çalışırken, otel odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Gelen Yoon Seul’dü. Durumu bilmeyen biri gördüğünde Joo Won’un Ra Im’in kıyafetini çıkarttığını düşünürdü. Seul umursamaz bir tavırla, “Demek ikinizin böyle bir ilişkisi var. Ne olursa olsun, başka birinin odasında böyle davranarak biraz ileri gitmediniz mi?” diye sordu.

Ra Im kızarak Joo Won’un önüne geçti. “Bana bak, şimdi ne düşündüğünü biliyorum ama...”

“Ben seni yanlış tanımışım. Aile, eğitim ve yeteneğin hepsini göz ardı edebilecek; iletişim bile sağlayamadığın, standartları tamamen farklı biriyle yatabilmek için bütün bunları hiçe sayabilecek biri olduğunu anlayamamışım.”

Joo Won ne yapacağını bilemez bir şekilde Seul’e baktı. Seul rahatça gülümseyerek Joo Won’a, “Şaşıрма. Ne de olsa bu hormon meselesi. Hâlâ yeterince şansın olduğu için endişelenmene gerek yok.” dedi.

Ra Im sinirlenerek “Anahtarları nereden aldın?” diye sordu.

“Çekimimiz yarım kaldı. Böyle durumlarda bir yönetmenin yapamayacağı şey var mı? Choi Woo Young Bey nerede?”

Joo Won, “Gitti, Seul’de.” diye cevap verdi.

“Ne?”

Joo Won garip bir rüya gördü. Arabayı Joo Won kullanıyordu, yan koltukta oturan kendisiydi. Gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Joo Won çığlık atar gibi, yüksek sesle ağlıyordu. Kendisi başını yana eğmiş ölü gibi uyuyordu. Fakat uzaklarda elinde kıpkırmızı gül tutan ve onları izleyen biri vardı. Yüzü belirgin değildi ama kim olduğunu hissetmişti. Ra Im'in babasıydı.

“Nasıl oluyor da oturur oturmaz uyuyabiliyorsun?”

Ra Im emniyet kemerini çözdü. Uyanan Joo Won genişçe gerindi. Göz açıp kapatıncaya kadar Jeju Adası'ndan Gimpo'ya uçup gelmiş gibilerdi. Otoparka park ettikleri üstü açık arabaya binip havaalanından çıktılar.

Joo Won ciddi bir şekilde, “Nereye?” diye sordu.

“Eve. Orası en güvenli yer. Öncelikle kimseye yakalanmadan dikkatli bir şekilde yaşamaktan başka çaremiz yok. Sonuçta ikimizin de kişisel yaşantısı var. O zaman, en temel bilgileri paylaşarak başlayalım mı?”

“Önce sen başla.”

Ra Im telefonunu çıkarttı. “*Loel Grup Aile Soy Ağacını* arat. Resimler çıkacak. Bugün sadece yüzlere aşına ol. En üstteki kişi...”

“Ailen böyle internette aratınca çıkıyor mu?”

“Bizim ailemiz biraz farklı. İşte, dikkatini buraya ver. En üstteki kişi bizim grubun sahibi ve benim annemin babası. Tabii ki benim alışveriş merkezim, Duk Dağı, Jechcon'daki din-

lenme tesisi ve vergisiz mağazalar, ayrıca ülkenin her yerindeki otelleri inşa eden Loel Grup'un sahibi. Daha yeni dördüncü evliliğini yaptı ama ne kadar süreceği herkesin merak konusu. Bir sonraki..."

Joo Won eliyle telefonun ekranını aşağı yukarı oynatarak devam etti:

"Bu teyzem. Woo Young hyeong'un annesi. Dedemin uçarı yaşam tarzından dolayı teyzem, dedemin ikinci eşinden, anemse üçüncü eşinden olmuş. Bu yüzden araları hiç iyi değil."

"Çok güzelmiş."

"Annem çirkin mi? Neyse, annem ve teyzemi de gördün. Bir sonraki, bizim şirketin yönetim kurulu üyesi Park Bongho. Hem benim elemanım hem de annearne tarafından büyük dayım. Çok karışık bir durum değil mi?"

"Anneanne tarafından neyin?"

"Anneanne tarafından büyük dayım! En çok dikkat etmen gereken kişi bu. Çünkü dedemin dördüncü eşi, Yönetici Park'ın ablası. Bu yüzden sana özel izin vereceğim. Onu istediğin kadar ezebilirsin."

İkisi rüzgâr gibi olimpik yolundan geçtiler.

"Telefonları açma, kimseye telefon da etme. Çalışanlarla da hiçbir şey konuşma. Herkes, *niye böyle davranıyor*, diyecektir. Aile ağacımız yüzeysel olarak bu kadar. Şimdi sıra sende, başla."

"Ben mi? Ah Young'ı tanıyorsun. İm yönetmeni de tanıyorsun. Dublörlük okulundan arkadaşlarımı da tanıyorsun."

Sürekli başını evet anlamında sallayan Ra Im, "Peki ya ailen?" diye sordu.

“Ailem yok.”

“Ailen yok mu?”

“Yok dedim ya! Ailesi olmayan birini ilk defa mı görüyorsunuz? Telefonları ne yapacağız?”

Ra Im biraz mahcup oldu.

“Herkes kendi telefonunu alsın. Sadece birbirimizle konuşalım. Diğer kişilerle sadece mesajlaşırsak çok fazla sorun çıkmaz.”

Ra Im’in uzun süredir merak ettiği çok fazla şey vardı ama birdenbire ne soracağını bilemedi. Ailesi de parası da yoktu. Bunlar, onun için en önemli iki şeydi. Bu, tamamen değişmesi gereken bir kızdı.

Acaba bu kızda onu çeken şey neydi? Şimdiye kadar karşılaşmadığım bir dünyanın kızı diye açıklamaya kalksa, yetersiz olacaktı. Ayrıca vücutları değiştiği için birbirlerini daha iyi tanımaları gerekiyordu. Ra Im, şimdiye kadar karşılaştığı sorunlar içinden en zorunu çözmesi gerektiğini hissediyordu. İlk engel, tabii ki Mun Bunhong Hanımefendi’ydi.

3

Ra Im, Water House’ta görünen bir yere üstü açık arabasını park etti. Arabadan inen Joo Won şaşırarak etrafa göz attı.

“Burada mı yaşıyorsun? Nasıl olur da bir ev kartpostala bu kadar benzer! Kesinlikle masalların içinden bir sahne gibi.”

Ra Im arabaya sırtını yasladı. “Benim buraya gelmem aslında en basiti.”

“Birlikte mi yaşayacağız?”

“Delirdin mi? Burada eleman olarak çalışırım.”

Joo Won sinirlenerek sırtını döndü ve “Dublörlük okulu ne olacak?”

“Tabii ki bırakacaksın. Alışveriş merkezi ne olacak?”

“Sadece senin işin mi önemli? Benim işim iş değil mi?”

“Karşılaştırmayı iyi yap. Eğer ben işimi bırakırsam Kore’nin ekonomisi ölümcül bir darbe... Aa! Ne zaman geldin anne?”

Ra Im sırtını arabadan çekti. Evin giriş kapısında Mun Bunhong Hanımefendi duruyordu.

“Ne zamandan beri ben senin annenim?” Mun Bunhong Hanımefendi baştan ayağa Ra Im’i süzdü. “Bu kaçınıcı? Para da alıyor musun?”

Joo Won, “An-anne önce biraz sakinleş.” diyerek alalecele Mun Bunhong Hanımefendi’ye cevap verdi.

“Çok iyi marifet yapmışsın gibi bir de onu mu savunuyorsun? Zaten öyle olmasa bile senin yüzünden Başkan Yun’a bakacak yüzüm yok. Bu kadın neden senin arabandan iniyor? Jeju Adası’na da yoksa bu serseri kızla mı gittin?”

Daha fazla dayanamayan Ra Im öne çıktı:

“An... Hayır, hanımefendi. Ne olursa olsun, şu serseri demek biraz...”

“Sen şimdi bana öğüt mü veriyorsun?”

Joo Won şoför koltuğunun yanındaki koltuğun kapısını açtı. “Onu göndereceğim, şimdi gönderiyorum. Bin çabuk.”

Ra Im şoför koltuğunun kapısını açtı. “Buraya gelip arabayı kullanmalısın. Bu araba, senin araban ya. Bu arabayı kesinlikle bana vermedin.”

Joo Won, “Evet.” diyerek şoför tarafına gitti. Mun Bunhong Hanımefendi şüphe ile ikisine baktı.

“Dalga mı geçiyorsunuz?”

Ra Im, arabayı ne taraftan döndüreceğini bilemeyip, acemi gibi sürekli ileri geri giden Joo Won’a *dümdüz git* diye komut verdi. İçi ezildi ama yine de başka bir çaresi yoktu. Yol geniş çimlerle kaplanmıştı. Giriş kapısından çıktılar.

Birden, ay ışığıyla parlayan bir gecede Ra Im’in umursamazlığına ilgisiz kalan çimenlerin ortasında hoplaya zıplaya koştuğu gün gözünün önüne geldi. O gün ilk kez telefonda konuşmuşlardı. Bunu düşünürken, o günün ayrıca Ra Im’in hayaletinin habersizce ortaya çıkıp kendisini rahatsız etmeye başladığı gün olduğunu fark etti.

“Yollara iyi bakarak git. Çünkü tekrar dönmemiz gerekecek.”

“Senden daha iyi araba kullanıyorum.”

“Annemin adına özür dilerim. Normalde de konuşması çok iğnelidir, beni de bazen çok kırıyor.”

“Annenin söylediklerine kıyasla senin söylediklerin beni çok daha fazla yaralıyor. Sen işine bak.” Joo Won gaza bastı. Yolda neredeyse hiç araba yoktu. Yol ayrımı da yok denecek kadar azdı. Tekrar bulması kolay olacaktı.

Ra Im pencereden bakarak, “Neyse ki çok ciddiye almadın. İlk defa, *iyi ki vücutlarımız değişti* diye sevindim.” dedi.

Küçük bir yolu geçip Joo Won'un evine varan Ra Im, dünyası başına yıkılmışçasına derinden bir iç çekti. Ağzına kadar dolu çöp poşetleri, giriş kapısının önünde yığılmıştı.

“Kira ne kadar?”

“Üç yüz.”

“Taşınmaya niyetin yok mu?”

Joo Won arabaya bindi. “Yok. Sakın Ah Young’a saçma sapan gereksiz şeyler söyleme, anladın mı?”

Ra Im arabanın kapısının üzerine elini koydu. “Bu kadın beni ne zannediyor? Asıl sen Choi Woo Young’a şirinlik yapma.”

Joo Won arabayı çalıştırdı. Az önce şaşkınlıktan hissetmemişti ama arabadan keyfini yerine getiren yumuşak bir motor sesi geliyordu.

“Bu arabanın ne kadar pahalı olduğunu umarım her zaman hatırlarsın.”

“Hafızam çok kötüdür.”

“Bu, en sevdiğim arabam.”

“Bu arabayı ben de seviyorum. Hadi, ben gittim.”

Joo Won, araba aksiyonunu hatırlatan havalı bir hareketle dar sokağa girmişti. Arkada kalan Ra Im, arabanın peşinden koşarak, “Hey, dikkat et!” diye bağırıyordu.

O KADININ GİZLİ BAHÇESİ

1

Bir kereliğine bile olsa başka biri gibi yaşamak istediği zamanlar olmuştu, fakat istediği şey kesinlikle bu değildi. Ayrıca ruhlarının normale dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu ve bunu düşündükçe dehşete düşüyordu. Kurbağa Prens'e dönüşmemiş olması büyük şansı.

Ra Im mahalleyi dolaşırken bir oyun parkı buldu. Salıncağa oturdu ve eğer gerçekten böyle kalırlarsa, neye tutunup yaşamını devam ettireceğini düşündü.

Dublörlük mü?

Cep telefonu çaldı. Ra Im arıyordu. Evin kapısının şifresini vermediği yeni aklına gelmişti.

"Aa, unutmuşum. Bu arada, senin de anahtarın yok bende. Bu dilenci gibi kıyafetimle sabaha kadar mahallede dönüp dolaşayım mı istiyorsun? Bilerek yaptın, değil mi?"

"Boş boş konuşma. Birazdan Ah Young gelir. Beklemek istemiyorsan, alışveriş merkezinin salonuna git. Ayrıca ben normalde de anahtar taşımam. Genelde Ah Young benden önce gelir. Eğer ben önce gelirim, alışveriş merkezine gidip Ah Young'dan anahtarı alırım."

"Ne? Şuncacık anahtar ne kadar ki sanki? Şifreyi mi merak

ediyorsun? Yeteneklerini kullan da kendin bul. Telefon numarası, doğum tarihi, araba plakası olmadığı için onlarla zamanını boşa harcama. Bir ipucu da vereyim: Altı haneli. Hava karar-maya başladı. Serinledi zaten, sana kolay gelsin, kapatıyorum.”

“A-alo? Alo? Bu adam...”

Joo Won kapı kilidi paneline dik dik baktı. Önce herhangi bir 6 haneyi tuşladı. *Bip!* Tekrar tuşladı. *Bip!* Tam o sırada tatlı bir piyano sesi duyuldu. Joo Won, kendi de farkında olmadan piyano sesinin geldiği tarafa doğru yürüdü. Adını bile bilmediği çeşit çeşit çiçeklerle süslü ağaçların arasından küçük bir yol geçiyordu. Ses yavaş yavaş yaklaşıyordu ki, önünde taş duvarlı bir ev görüldü. Yavaşça başını kaldırdı ve piyanonun önünde oturmuş olan Oska’yı gördü.

Oska, Joo Won’a gizlice baktı. Joo Won, onun olduğu yere doğru garip bir şekilde el salladı ve taş duvarlı eve girdi. Neyse ki kapı açıktı. Oska piyano çalmaya devam etti.

“Ne zaman döndün?”

“Öğlen.”

“Jeju Adası birbirine girdi, değil mi? Dong Kyu hyeong bu işi çözemezse, Oska Entertainment şirketini satın benimle çalışmayı bırakacakmış. Başım büyük dertte, değil mi? Pasaportumu ve arabanın anahtarını da aldı.”

Joo Won rüya görüyormuş gibi bir yüz ifadesiyle başını salladı. Oska piyano çalmayı bıraktı.

“Neyin var senin?”

“Üçüncü albüm, dördüncü parça. Benim en sevdiğim şarkı.”

“Senin mi? Gerçekten mi? İmza da vereyim mi?”

“İmzan C'D albümünde var.”

“Ne?”

Joo Won o sırada kendine geldi. “Şey, karnın aç. değil mi? Yemek yedin mi?”

2

Joo Won buzdolabını açıp içindekilere baktı. Oska telefonu kaldırıp, “Akşam yemeğini hazırlayın.” dedi. Fakat Joo Won çoktan buzdolabından yemek malzemeleri çıkartmıştı. Oska, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Akşam yemeği yiyelim. Ben hazırlayacağım.”

Mutfak önlüğünü takan Joo Won, malzemeleri aşçıymışçasına marifetli bir şekilde kullanıyordu. Sadece bir iki kez yemek yapmış biri gibi değildi. Oska buzdolabına sırtını yaslayarak Joo Won'un yemek yapışını izledi. “Kardeş gibi davranmayalı çok uzun zaman oldu. O kazadan sonra sen...”

“Ne? Kaza mı?”

Masaya tencereyi koyan Joo Won ile göz göze geldi.

“Dilim sürçtü. Kaza değil ortaokul, ortaokul. Sen ortaokuldan beri ilk defa böylesin diyorum. Vay, ne pişiriyorsun?”

Lezzetli görünen kimchi çorbası¹⁴⁾ tencerenin içinde fokur fokur kaynıyordu. Gelişigüzel karıştırıldığında üstünden buharlar çıkan sebze kavurması, düzenli bir şekilde tabağa yerleştirilmiş balık kızartması ve sarı yumurta rulosuna kadar, tertemiz ve iştah açıcı bir sofraydı.

14: Kimchi: Kore'nin geleneksel lahana turşusudur.

Joo Won mutfak önlüğünü çıkarttı ve “Hadi yiyelim, damak tadına uyacak mı bilmiyorum ama...”

Yemek masasına oturan Oska şüpheli bakışlarla Joo Won’a gözlerini dikip baktı.

“Önce sen ye. İçine zehir koydun, değil mi? Dong Kyu hyeong beni zehirlemeni mi söyledi?”

“Dong Kyu hyeong mu? Böyle önemli bir şeyi neden benden...” Joo Won elini uzattı.

“Öyleyse *son akşam yemeği* gibi bir şey mi? Önce afiyetle yedirip, sonra dava mı açacaksın?”

“Dava mı?”

“Aktör olmalıydın. Romantik tatil midir nedir, yapamadığımı için gerçekten üzgünüm. Aslında ben de yapmak istiyordum. Çekilişi kazanan kişinin Gil Ra Im olması iyiydi ama...”

Joo Won’un gözleri parladı. Oska’nın kendi adını söylemesi bile Ra Im’i mutlu eden bir olaydı.

“Gerçekten mi?”

“Ne?”

“Çekilişi kazanan kişi Gil Ra Im olduğu için sevinmiş miydin?”

“Sevinmeyecek ne var? Zeki, hoş ve iyi bir vücudu var. Beni de seviyor.”

“Evet, doğru.”

Joo Won çok mutlu bir şekilde güldü. Oska da şaşırıp arkasından güldü.

“Ne? Ondan bıktın mı? Her neyse, iddia iddiadır. Ben Ra Im ile ne yaparsam yapayım karışmayacaksın.”

“İddia mı?”

“Bugünlerde çok tuhafsin. Hey, neyse boş ver onu. Hadi yiyelim artık.”

Joo Won başını eğerek sebze kavurmasına yemek çubuklarını uzattı. “İddia mı?” Tam o sırada, Oska yumurta rulosunun olduğu tabağı Joo Won’un önüne koydu.

“Önce bunu ye.”

3

Yemeği bitiren Joo Won ve Oska biralarını alıp piyanonun olduğu salona geçtiler.

“Hiç beklenmedik bir durum ama madem müziğime ilgin varmış, şunu bir dinle bakalım.”

Oska bilgisayarın önüne gidip bir müzik dosyasını tekrar başlattı ve biraz sonra, bilgisayara bağlı olan kulaklıktan, güzel romantik bir şarkının melodisi duyuldu. Gerçekten rüya gibi bir olaydı. Oska’nın henüz duyurulmamış şarkısını, Oska ile birlikte dinliyordu. Oska, “Nasıl?” diye sordu.

“Güzel, rüya gibi.”

“Ne?”

Joo Won şaşırıp irkilerek, “Şar-şarkı. Bu şarkı çok güzel.”

“Sevdin, değil mi? Güzel, güzel. Yeni çıkacak olan yedinci albümümün giriş şarkısı ile hemen hemen aynı. Üç yıl önce yazılmış olan bir şarkı. Şarkıyı yazan kişi Amerika’da. Haber alamıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Hadi git artık. Bunu dinlediğim için birdenbire başım ağrıdı. Bir şey içesim de yok.”

Oska şarkıyı kapattı. Joo Won endişelenerek Oska’ya baktı. Oska piyanonun başına geçerek tekrar çalmaya başladı ama nedense az öncekinden daha farklı hissetti.

Joo Won, Oska’nın şarkısını dinleyerek taş duvarlı evden çıkıp Water Housa’a gitti.

Giriş kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Farkında olmadan derin bir nefes aldı. *Rüya rüyadır, gerçekse gerçek. Garip bir gerçek ama...* Göletin karşısına geçen köprüye oturdu. Yorulmuştu. Vücudu değiştikten sonra bir kere bile doğru düzgün uyku uyumamıştı.

Joo Won, bir şeyler düşünerek boş boş nilüfer çiçeğine bakarken Oska büyük valizini çekerek ortaya çıktı.

“Arabanın anahtarı nerede? Yanında mı?”

Joo Won köprüünün üstünde ayakta duruyordu.

“Hadi çabuk, vaktim yok. Yönetmen ile Dong Kyu hyeong bana saldırmaya geliyorlarmış.”

Oska Joo Won’un uzattığı araba anahtarını kaptı.

“Birkaç günlüğüne ödünç alıyorum.”

“Bekle biraz. Giriş kapısının şifresi ne? Son günlerde çok stresli olduğumdan mıdır nedir, şifreyi hatırlayamıyorum. Sen biliyor musun?”

Oska’nın bakışları ciddileşti. “Ne zamandır böylesin? Sık sık oluyor mu? Ji-Hyun’a söyledin mi?”

“Ji-Hyun mu?”

“Şifre haricinde hatırlayamadığın şeyler ya da birden hatırladığın bir şeyler var mı?”

“Bir düşüneyim...”

“Yine de ne olur ne olmaz Ji-Hyun’la konuş. Neyse ben gitmeliyim.”

“Şifre ne?”

“0707”

Joo Won’un ağzından küfür çıkacaktı ama zor sabretti. *Altı haneliymiş...* Joo Won’un üstü açık arabasına binen Oska, arabayı çalıştırır çalıştırmaz Gizli Bahçe’den dışarıya jet gibi fırladı gitti.

Joo Won, Oska’nın söylediği kapı kilidinin şifresini tuşladı. Kapı açıldı. İğrenç herif! Dikkatli bir şekilde, yavaşça eve girdi. Işıkların otomatik olarak açılmasını garipsedi. *Böyle bir ev ne kadardır?* Koltuğa oturdu. Masada çeşitli kitaplar karışık bir şekilde duruyordu. Şaşırtıcı derecede çok kitap vardı.

Masayı toparlayıp ayaklarını uzattı. *Bugün rahatça uyuyabilir miyim acaba?* Giriş kapısından kolayca geçmesinin Ra Im’i ne kadar sinirlendireceğini düşünürken, ona yarın gelip kendisini almasını söyleyen bir mesaj gönderdi. Henüz Oska’nın arabasını almış olduğunu söylememeliydi.

VAZGEÇMEYECEĞİM

1

Joo Won, sabah sabah motosiklete binip gelen Ra Im'in üzerindeki görüncü çok şaşırdı ve çığlık attı.

“Çıldırдың mı? Buraya kadar bu şekilde mi geldin? Böyle bir kıyafetle nasıl spor yapacaksın?”

Ah Young'ın kıyafetlerini güzelce giyinip el çantasına kadar alan Ra Im, Joo Won'a kaskını fırlattı.

“Spor yapmam, olur biter. Ben böyle giyinmeyi seviyorum. İyi de, senin bu hâlin ne? Kravat ile gömlek hiç uymuyor. Neden saat takmadın? Erkek dediğin saat...”

“Tek bir kelime daha edersen, yarın çıplak giderim. Etekle motosiklete nasıl binmeyi düşünüyorsun?”

“İçime tayt giydim.”

Motosikletin arka tarafına giden Ra Im ata biner gibi bacaklarını açıp tam binecekken hafifçe eğilerek yan oturdu. Joo Won aldığı başlığı takıp motosiklete bindi ve motoru çalıştırdı.

“Sıkı tutun.”

Hareketsizlik onları güçlü bir şekilde geriye çekti. Ra Im, Joo Won'un beline sıkıca sarıldı. Motosiklet son sürat yolun diğer tarafına gitti. Ra Im bağırdı.

“Hey, iyi de biz neden motosikletle gidiyoruz? Benzin alacak param var!”

“Ne? Duyulmuyor.”

Joo Won direksiyonun kolunu sonuna kadar çevirdi. Yolun kenarındaki sıralı ağaçların olduğu, düz bir çizgi gibi uzanan anayolu son sürat geçip gittiler. Egzozdan çıkan duman ve çok gürültülü olan ses, geçtikleri yerde arkalarından iz bırakmıştı.

Ra Im’i dublörlik okuluna bırakan Joo Won, motosiklete binip alışveriş merkezine gitti.

Sekreter Kim şaşkınlıkla Joo Won’un arkasından gitti. Çalışanlarının hayrete düştükleri şey sadece Joo Won’un giyimi değildi. Yürüyen merdivene değil, asansöre binip ofisine çıkmış; personel yemekhanesinde çalışanların gözü önünde sundae⁽¹⁵⁾ ve tteokbokki⁽¹⁶⁾ yemiş, onay imzasını da bizzat kendisi atmıştı.

Birikmiş onay belgelerini alıp ofisine gittiği haberini duyan Yönetici Park, boynunu tutup düşüp bayıldı.

“Ne? Kapalı alan korkusu olan bir hasta nasıl olur da asansöre binebilir? İmzaları da kendisi mi atmış? Şimdi biraz müdüre benziyor. Öyleyse şimdiye kadar benim nabzımı mı ölçmüş? *Artık işi adam akıllı yapacağım*, diyerek savaş mı ilan ediyor? Birdenbire ne oldu böyle?”

Joo Won’un Ra Im’in mesajını alması Yönetici Park’ın onay belgelerini alıp ofise girdiği andaydı. Mesajda Dong Kyu hyeong’un, Joo Won’u aradığı yazıyordu.

15: Sundae (순대): Şişirilip kurutulmuş bağırsak içine pilav ve kıyma doldurularak yapılan bir tür yiyecek.

16: Tteokbokki (떡볶이): Kore’nin geleneksel pirinç keki olan “tteok”un uzun ince bir silindir şekline getirilip küçük küçük kesilerek çeşitli sebzeler ve baharatlarla, bazen soya sosu bazen de biber salçası ile hazırlanan bir tür yemek.

Joo Won yerinden hızlıca kalkıp 90 derece eğilerek selam verdi. “Merhaba, yemek yediniz mi?” Heyecanlanan Yönetici Park Joo Won’un gözünün içine baktı ve elindeki ödeme belgelerini uzattı.

“Şimdiye kadar yerinizi boş bıraktığınız için mecburiyetten benim verdiğim kararlarla yapılan işler.”

“Bunların hepsini yaptınız mı?”

Joo Won formaliteden belgelere baktı. Sonra Yönetici Park sert bir ses tonu ile cevap verdi.

“Müdürümüz zamanında işe gelse böyle bir şey yapmak zorunda kalmayız.”

“Aa! Özür dilerim, bundan sonra vaktinde geleceğim.”

Beklenmedik bir şekilde değişen Joo Won’un hareketlerini görüp biraz şaşırان Yönetici Park’ın yüz ifadesi değişti.

“Suçlar gibi söylemiyorum. Bu anlamda, kalan işleri de zahmet olmuşken ben...”

“Hayır!” Joo Won, Yönetici Park’ın geri götürmeye çalıştığı belgeleri çekip aldı. Kalem elinde evirip çevirerek biraz düşündükten sonra onay belgesine güzel bir el yazısı ile *Kim Joo Won* yazdı. *Won* yazarken “o” yerine özellikle “♡” yaptı. Onayları bitiren Joo Won yumuşak bir gülümsemeyle Yönetici Park’a belgeleri uzattı. “Söylemediğim bir şey var.”

“Nedir o?”

“Sesiniz çok havalı. İyi günler.”

Şok geçiren Yönetici Park, belgeleri alıp yavaşça müdür odasından çıktı. Eski Kim Joo Won değildi. Hayır, kesinlikle başka biriydi. Müdür Mun’un dördüncü eşi olan ablası sayesinde, Joo Won’un küçük dedesi olup, açıkçası güvenilmez

olan Joo Won'un yerine şirketi işletme yetkisine sahip olma hayali ile tutuşuyordu. Önce emek verip şimdiye kadar yaptığı her şey, bir günde yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

2

Motosiklete binip Gizli Bahçe'ye dönen Joo Won ve Ra Im, hızlıca Oska'nın taş duvarlı evine gittiler. Dong Kyu süzgün hâliyle karşılarına çıktı. Oska'nın yüzünden çektiği eziyet artık fazla geliyor gibiydi. Gözlerinin altı morarmıştı.

"Ben gerçekten artık buna dayanamıyorum. Woo Young yine kayboldu."

Joo Won hemen dün geceki olayı hatırladı. Ra Im cevap verdi: "Filipinler'de bir adaya gitmiştir. Ortadan kaybolmak istediğinde her zaman oraya gidiyor."

"Ben de bu yüzden Seul'e gelir gelmez pasaportunu aldım."

"O zaman Duk Dağı'na gitmiştir. Orada spa merkezi var ya!"

"Gitmemiş. Çoktan araştırdım. İyi de sen bunları nereden biliyorsun?" Dong Kyu dönüp Ra Im'e baktı.

"Çünkü... Onun hayranıyım."

"Her neyse. Müdür Kim, artık buna dayanamıyorum. Artık onu görmek bile istemiyorum."

Joo Won, Dong Kyu'yu durdurdu.

"Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz? İlk andan itibaren sürekli Oska'nın yanındaydınız."

"Bu yüzden daha çok sinirleniyorum. Artık ne yapacağımı

ben de bilmiyorum. Alışveriş merkezi programı için dava aç. Ben de sözleşme ihlali için dava açıp kurtulacağım.”

“Olmaz. Ben onu ararım. Benim tanıdığım Oska aşırı isteklidir. Böyle birinin yaptığı şarkı taklit edilirse ne kadar çok üzülür kim bilir.”

Dong Kyu şaşkın gözlerle Joo Won’a bakarak, “Ne? Taklit mi? O ne demek?” dedi.

Joo Won geçen geceki olayı kısaca anlatıp Oska’nın yeni şarkısının taklit edildiğini ima ettiğini anlattı. Dong Kyu başını iki elinin arasına aldı. “Olay düşündüğümünden daha karmaşık bir hâl alıyor, dava olayını sonra konuşalım.” diyerek aceleyle taş duvarlı evden ayrıldı.

Ra Im, “Yönetmeni de nerede olduğunu bilmiyor, boşuna uğraşma.” diyerek Joo Won’u uyardı.

“Endişelenmiyor musun?”

“Evet, endişelenmiyorum. Kendi bedenimi bulamazken, şimdi başkasını arayacak zamanım mı var? Arabayı nereye park ettin? Benzin alıp gidelim.”

Joo Won bunun üzerine arabayı Oska’nın aldığını söyledi. “Bunu neden şimdi söylüyorsun?” diye kızan Ra Im bir yere telefon etti.

“Polis, değil mi? Çalıntı araç ihbarı yapmak istiyorum.”

“Hey!”

“Plaka...”

“Böyle davranmak zorunda mısın? O senin hem kuzenin hem ailen değil mi?”

İhbarı yapan Ra Im cevap verdi:

“Bizim kardeş sevgimizi küçümseme. Ben de böyle bir durumla karşılaştığımda aynı muameleyi görüyorum ve sadece arabayı aldı diye böyle davranıyor değilim. Düşündüm de, bulmamız gereken bir şey daha var.”

“Neymiş?”

Ra Im, gözlerini dikip Joo Won’a baktı.

“Önce çıkalım.”

3

Sahildeki karakoldan haber geldi. Oska’dan önce varan Ra Im ve Joo Won karakolun uzun sandalyesinde yan yana oturup Oska’yı beklediler. Ne kadar düşünürlerse düşünsünler, sahil Oska’nın yarasına özellikle merhem olacak bir yer değildi.

Karakolun kapısı açıldı.

“Beni gerçekten tanımıyor musunuz? Televizyonda görmediniz mi? Neden bir arabayı çalayım? Kardeşimin arabasını kısa bir süreliğine ödünç aldım. Hey! Sen!” Joo Won’a sinirlenen Oska, öne atıldı. Polisler, Oska’nın iki kolunu birden tuttular.

“Beni durduracak bir şeyin olmadığı için polislerle alakalı bir konu mu bulmaya çalışıyorsun? Bu yüzden mi bana yemek pişirdin?”

Karakolun kapısı aniden tekrar açılınca Yoon Seul göründü. Ra Im, “Bu kadın buraya nasıl geldi?” diye sordu.

Boş yere daha fazla mahcup olan Joo Won sessizce Seul’ün bakışlarından kaçındı. Kaçacak delik aradı. Oska da aynı şekilde düşünüyordu. Seul ile göz göze gelen Oska, tamamen arka-

sını dönüverdi. Oska'yı sıkıca tutan polisler *Bütün bu insanlar da neyin nesi?* der gibi onlara baktılar. Polislerden biri, "Orada öylece duracak mısın? Duyduğuma göre hırsızlığa maruz kalan kişiyle kuzenmişsiniz. Aynı ailedensiniz, kavga etmeyip anlaşmaya varsanız olmaz mı?"

Bunun üzerine Ra Im, "Olmaz, onu içeri atın." diye çıktı.

Herkes Ra Im'e baktı. Joo Won, Ra Im'in gözüne baktı ve mecburen onaylayarak kafasını salladı.

"Tamam o zaman, peki." Polisler Oska'yı nezarethaneye aldılar. Oska "Delirdin mi, Kim Joo Won! Biraz konuşalım, olmaz mı?" diye bağırdı.

Oska parmaklıkların ardından Ra Im ile göz göze geldi.

"Ne bu şimdi?"

"Benimle konuşmanı istedi."

Bu konu Joo Won'a bırakılabilecek bir iş değildi. Ra Im dönüp biraz uzakta duran Joo Won'a baktı. Sebebini bilmeyen Joo Won tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Kim Joo Won'dan duydum. Jeju Adası'nda girdiğiniz iddiayı diyorum. Benden vazgeçmeni söylüyor. Eğer vazgeçersen şikâyetini geri çekecekmiş."

"Joo Won sana böyle mi söyledi?"

"Verilen sözden ne olursa olsun dönülmemesi gerektiğinin ikinizin arasında uzun zamandan beri var olan bir kural olduğundan da bahsetti."

Oska derin bir nefes aldı.

"Kim Joo Won bencil olmasına rağmen, hain biri değildir ama sözünden döndüğüne bakılırsa Joo Won için çok önemli biri olmalısın. Ama ne yapabilirim ki?"

Oska'nın sürekli Joo Won'a takılıp kalan gözleri, Seul'e geçti. Seul başını hafifçe yana eğdiği anda Oska ona duyurmak için Ra Im'e, "Ben de senden vazgeçemem! Joo Won'a aynen böyle ilet: *Ben senden vazgeçmeyeceğim*. Şikâyetini geri çekip çekmemesi umurumda bile değil." diye seslendi.

Joo Won gözlerini kocaman açtı ve Seul ile Oska'ya sırayla baktı. Seul çok ciddi bir ifadeyle yavaşça karakoldan çıktı.

Ra Im, "Böyle davranmanın sebebi ne?" diye sordu.

"Sence üzülmüş müdür? Keşke üzülse... Umarım ağlamaktan gözleri şişer, üzüntüden yıkanamayıp uyuyamadığı için de çirkinleşir."

Oska'nın içi sıkıldığı için olsa gerek, göğsüne dokundu.

"Demek beni kullandın."

"Belki bunu birkaç kere daha yapabilirim. Bu yüzden, lütfen bana yardım et."

"Neden sana..."

"Beni kötü bir şekilde terk ettikten sonra birdenbire ortaya çıkıp beni kızdırmaya çalıştı. Ben de bu çekişmeyi olabildiğince uzatmak istiyorum. Tekrar bir yere gidemesin diye."

Ra Im, *bu adam gerçekten ciddi*, diye düşündü.

"Kim Joo Won! Beni buradan çıkartmayacak mısın? Ölmek mi istiyorsun?" Oska demirleri tutup salladı. "Ra Im Hanım, sen bana yardım edersen ben de sana yardım edeceğim. Çünkü Joo Won'un içini çok iyi biliyorum. Joo Won, Deniz Kızı hikâyesinden bahsetti, değil mi? O üzücü hikâyenin insanlığın en iyi ikinci hikâyesi olduğunu düşünen bir adam bu. Eğer senden ayrılırsa, intikam almana yardım edeceğim."

Joo Won utanmış bir ifade ile ona dönen Ra Im'e sertçe

baktı. *Aslında var olmayan biri gibi, önce yanımda olup sonra köpüğe dönüşerek kaybol*, sözü çoktan Ra Im'in yüreğine diken gibi batıyordu. "Tamam, mutlaka yardım et."

Oska, Joo Won'un alay ettiğini düşündü ancak Ra Im onun ciddi olduğunu biliyordu.

4

Karakoldan çıkan Ra Im, Joo Won ve Oska garip bir şekilde birbirlerine baktılar. Tabii ki Oska'nın içinin rahatlamasının sebebi farklıydı. Oska'nın sahile inmesinin sebebi, sadece oradaki bir hatırasını tekrar canlandırmaktı. Kim olursa olsun, bazen hatırlamak istediği özel bir anısı mutlaka vardır. Artık kaçma düşüncesi de, kaçacak yeri de yoktu.

"Deniz kenarında bir golf sahası var. Orada biraz eşyam var, beni oraya kadar bırakır mısın?"

"Kendin git." Soğuk bir şekilde Oska'nın yanından geçen Ra Im, Joo Won'un üstü açık arabasına doğru yürüdü.

Oska şaşırarak Ra Im'e döndü. "Efendim?"

Joo Won koşarak gitti ve Ra Im'i bir köşeye çekti.

"Biraz konuşalım."

"Ne konuşacağız?"

"Tamam. Sen önce çık. Ben gidip oppa'mı getireceğim. Choi Yönetmen'e de sözüm var."

"Gerçekten çok garip bir kızsın. O sözü neden sen tutuyorsun? Yoksa Choi Woo Young'dan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanıyorsam ne yapacaksın? Kıskanıyor musun?"

Ra Im birden sıçradı.

“Kıskanmak mı? Deli olacağım. Nasıl olur da benim böyle biri olduğumu düşünürsün? Açık olmak gerekirse, seni kıskanmamı istiyorsun, değil mi? Kızlar neden böyle? Elbette kadınlar benim gibi bir adam onları kıskanınca mutlu olurlar. Peki, seni kıskanacağım için Choi Woo Young’ı unut. Ailenden biri değil, eski sevgilin de değil. Ne sebeple onu bu kadar önemsiyorsun?”

“Ben onun hayranıyım.”

“Hepsi bu mu?”

Joo Won ciddi bir şekilde, “Ne demek *hepsi bu mu*? Çekim bittikten sonra, bandaj ve ağrı kesicilerle eve geldiğimde; dublör olduğum için, lise mezunu olduğum için, ailem olmadan büyüdüğüm için, her zaman ‘Özür dilerim.’ demekten başka yapacak bir şeyim olmadığı zaman, daha düne kadar yanımda hayat dolu gülen iş arkadaşımın tekrar yürüyemeyeceği haberini aldığımda ve babam öldüğünde... Böyle durumlarda Ooska’nın şarkıları benim için ilaçtan farksızdı. Herkesin başına mutlaka bu gibi durumlar gelir. Bu yüzden, sana önemsiz görünüyor diye bilip bilmeden konuşma. İlk defa bedenlerimiz değişti diye seviniyorum. Çünkü Ooska’ya yardım edebilirim.”

“Sebeup ne olursa olsun böyle davranamazsın. Bedenlerimiz değişti diye sevindiğine seni pişman edeceğim. Bekle de gör.”

Sessizce Joo Won’un söylediklerini dinleyen Ra Im, hemen Ooska’nın önüne gidip “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı.

Ooska şaşırarak Joo Won’a baktı.

Ra Im, “Yıldız olduğunu mu sanıyorsun? Yıldız olabilmek

için çok yaşlısın. Yıldız olsan olgun olurdun, sen gidip kardeşinin arabasını çalmışsın. Özellikle şu saç modelinle... Annem bile yapmaz o saç. Bir de Park Chae Rin ile tuhaf fotoğraflar çektiğimizi duydum. Edepsiz!”

“Seni aşağılık herif. Ona sen mi anlattın?”

Oska, Joo Won’a doğru kavga edecekmişçesine yürüdü. Arkalarından klasik bir korna sesi duyuldu. Konuşmayı bırakıp hepsi aynı anda sesin geldiği tarafa baktılar. Beyaz renkli, son model bir arabaydı. Arabanın penceresi kendiliğinden açıldı. Gelen Seul’dü.

“Bir araya gelmek çok zor oluyor. Hazır toplanmışken birlikte zaman geçirmeye ne dersiniz? Sizi ben davet ediyorum. Ailemin golf kulübü buraya yakın.”

Ra Im istemeyerek, “Özür dilerim ama bizim biraz işimiz var.” diye cevap verdi.

Bunun üzerine Joo Won, Seul’ün arabasına doğru yönelip “O zaman sen önce git. Benim hiç işim yok, biraz kalacağım.” dedi.

Oska birden çıldırdı. İsteddiği şey böyle bir ilişki değildi.

“Hey! Şimdi sadece ikinizin burada kalacağını mı söylüyorsun? Sen ve Seul!”

Joo Won arabaya bindiğinde Seul, “Çok iyi oldu. O zaman kendinize dikkat edin.” diyerek tereddüt etmeden arabayı yola çevirdi ve çok doğal bir şekilde yolun diğer tarafına doğru bastı gitti. Oska üstü açık arabaya havalı bir şekilde binip şoför koltuğuna oturdu.

Şov yapmadan duramıyor, diye düşünen Ra Im *cık cık cık*

yaparak arabanın kapısını açtı ve şoför koltuğunun yanına oturdu. Her ne olursa olsun, işler buraya geldiği için öylece her şeyi bırakıp gidemezdi. Ne zaman normal hâline döneceğini bilmediği için Joo Won'u izlemesi gerekiyordu. Seul ile karmaşık bir ilişkinin oluşmasını kesinlikle istemiyordu.

KORKAKLAR

1

Arabayı durduran Seul, dikiz aynasını kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, Oska onları takip ediyordu. Joo Won da arkaya baktı. Neyse ki Ra Im de geliyordu.

Golf sahası, otelinin önündeydi. Çok önceden bu otelde, “Seul ile gerçekten evlenecek misin?” diye soran Joon-hyeok’a, “Seul sadece benim eğlencem.” diye geçiştirircesine cevap vermişti. Seul’ün orada olduğunu bilmiyordu. Joon-hyeok’un düşüncesini bildiği için, bilerek ortaya attığı bir sözün Seul’de bu kadar büyük bir yara açacağını düşünememişti. Sırf bu yüzden Seul, Joon-hyeok ile birlikte yurt dışına gitmişti. Oska, aşkın bütün beceriksizlikleri örtebileceğine inanıyordu.

Seul’ün arabasının yanına üstü açık arabayı çeken Oska, Seul’e yaklaştı.

“Benim burada olduğumu nereden bildin?”

Arabadan inen Seul güldü. “*Acaba* diyerek geldim ama gerçekten buradaymışsın. Burası sana çok uzak bir yer olmalı. Burada çok mu anın var?”

“Yanlış anlama. Benim öyle anılarım yok. Joo Won ile ne yaptığın beni ilgilendirmiyor, fakat bunu bana zorla göstermeye çalışmanın sebebi ne?”

“Bundan sonra daha çok göreceksin. Her gördüğünde beni böyle çağırıp vaaz mı vereceksin?”

“Joo Won benim kuzenim.”

“*Gil Ra Im*’den vazgeçmeyeceğim diyen birinin bunları söylemesi ne garip.”

“*Joo Won* benim kardeşim diyorum.”

“*Gil Ra Im* de muhtemelen kuzeninin sevgilisi.”

“O zaman benim dediklerimi unutalım. Sevgilisi olan bir adamla ne işin var?”

“Sorun değil. Sevgilisi çok olan adamlarla yeterince deneyimim oldu.”

Arabanın içine gizlice bakan Oska, golf otelinin lobisine Seul’ü getirdi. “Neden böyle davranıyorsun? İlişkimizi ben mi bitirdim? Sen bitirdin!”

Seul soğuk bir ifadeyle Oska’ya dik dik baktı. “Benim bitirdiğimden emin misin? Birdenbire çok merak ettim. O zamanlar senin için ne ifade ediyordum?”

“Benim için ne ifade ettiğini bilmiyor musun?”

“Neydim? Erkeklerle yatıp kalkan biri mi? Yoksa Oska’nın eğlencesi mi?”

Oska’nın hatırlaması gereken o konuşma, aklına bile gelmemişti. Seul’ün konuşmayı duyduğundan haberi yoktu.

“Sana evlenme teklif ettiğimde dediklerimi hatırlamıyor musun?”

“Bilmem, pek gerçekçi gelmemişti. Ben insanların yüzüne söylediklerindense, arkamdan söylediklerine daha çok inanırım. Gitsem iyi olacak. Joo Won beni bekliyor. Video klibe gelince...”

“Ondan bahsetmeyelim bile. Bu albümü çıkartmayacağım.”

“İyi düşünmüşsün. Ben de bırakmayı düşünüyordum. Senin etrafında dolanarak Joo Won’u görmeyi planlıyordum ama bugün bakıyorum da, pıspışlanmak istediğine göre, video klibe tekrar başlamak yerine Joo Won ile evlenmem daha hızlı olacak.”

“Ne?”

Oska binadan çıkan Seul’ün arkasından öylece bakakaldı. Kıpırmızı gün batımı, binanın içine kadar giriyordu. Gerçekten mükemmel bir yerdi.

2

Barbekünün ateşi çıtır çıtır çıtırdıyordu. Oska ve Joo Won kaşlarını çatmış, yukarı doğru yükselen dumandan kaçmaya çalışarak ızgaraya koydukları etleri pişirdiler. Çiçeklerle ve mumlarla süslenmiş masa, çeşit çeşit şaraplarla ve mumların yansıdığı şarap bardaklarıyla doluydu. Masada herkes için hazırlanmış lüks birer menü vardı. Gece olduğu için olsa gerek, yansıyan mum ışıklarıyla çok romantik bir ortam oluşmuştu.

Seul şarap bardağını masaya koyarken, “Yemek yapan erkekleri çok etkileyici bulurum.” dedi.

Joo Won cevap verdi: “Benim pişirdiğim yemeği atıyetle yiyen kadınlar da bana güzel görünürler.”

“O zaman bugün dünyadaki en güzel kadını görebilirsin.”

Oska ve Ra Im gece boyunca, rahatsız olduklarını belli ederek ikisine baktılar. Ra Im kadehteki şarabı tek seferde içti. Joo Won, bu manzarayı görüp konuşmaya devam etti.

“Sadece bugün görmemeliyim. Bir ara evime gel, sana yemek pişireyim. Kesinlikle zifiri karanlık olan bir gece gel. Bende kalırsın.”

Ra Im içtiği şarabı ağzından püskürttü. Seul eliyle ağzını kapatarak güldü.

“Öyleyse mecburen sana biraz zahmet vereceğim. Karanlıkta iyi göremediğim için evimin yolunu da iyi bulamam.”

Bu durumun her anına sinir olan Oska, bağırarak alelacele etleri çevirdi. Dumanlar Oska’nın olduğu tarafa doğru geliyor-du.

“Aa, bütün koku üstüme sindi! Saunaya gidip yatmalıyım. Ben gidiyorum, siz kafanıza göre pişirip yiyin.”

Kalan şarabı bir yudumda içen Oska yamuk yumuk yürüyerek ortamdan ayrıldı. Çok fazla içmişti. Seul, sarhoşluktan gözleri kapanan Oska’ya bakarak yerinden kalktı.

“Ben de gitsem iyi olacak. Bugün çok yorulдум. Daha çok şarap var. İçmek istiyorsan götürüp içebilirsin. Ra Im Hanım, kadınlar saunası karşı tarafta, gelmek istersen sen de gel. Buranın saunası iyidir. Sadece saunayı kullanmak için gelenler bile var.”

Seul kadınlar saunasına doğru gitti. Ra Im boş bardağına şarap koydu.

“Yine ikimiz baş başa kaldık.”

Joo Won konuşmadan, yeni bir şarabın mantar tıpasını açıp şişeyi tepesine dikti.

“Şu kadına bak! Bardak mı yok?”

“Bardaktan da içsen, şişeden de içsen aynı şekilde sarhoş oluyorsun. Eğer dırdır edeceksen sen de gidip yat.”

Öfkeyle şarap şişesini tutan Ra Im tereddüt ederek meyve suyu dolu olan bardaktaki pipeti şarap şişesine koydu.

“Sana bir şey sorabilir miyim? Kişisel bir soru. Normalde başkasının neyi var neyi yok pek ilgilenmem ama *herkeste varken sende neden yok* diye merak ettim.”

“Şu anda sahip olmadığım birçok şey var. hangisini soruyorsun? Para mı, ev mi?”

“Aile!”

Joo Won hiçbir şey olmamış gibi cevap verdi.

“Annem ben doğduktan sonra ölmüş. Babamın dediğine göre gözleri ve gülüşü benimkiyle aynıymış. Babam itfaiyeciydi. Ben 17 yaşımıdayken yangından birini kurtarmaya çalışırken başına bir kaza geldi ve öldü.”

“O zaman seni kim büyüttü?”

“Tek başıma büyüdüm. Fakir ve dışlanan bir komşu olarak...”

Ra Im başını kaşıyarak, “Geçimini nasıl sağladın?” diye sordu.

“Devletin verdiği parayla.”

“Demek verdiğim bütün vergiler sana gitmiş.”

Joo Won şişeyi dikerek Ra Im’e yan yan baktı.

“Yazık mı olmuş?”

“Keşke daha fazla verseydim. Seni büyüttüğümü bilseydim...”

Kendini tuhaf hisseden Ra Im şarap şişesindeki pipetten bir yudum çekti.

“Çok da kötü biri değilmişsin.”

Joo Won şışeyi tepesine dikti. Ra Im kısık sesle Joo Won'a, "Kötü olmadığımı söylemiştim." diye cevap verdi.

3

Sabah güneşi Seul'ün yüzüne gelmişti. Gözlerini aralayan Seul, kollarını kaldırarak esnedi. Saunaya gittikten sonra uyuduğundan olsa gerek, çok fazla şarap içmesine rağmen çok dinç uyanmıştı. Tam yataktan kalkacakken yanında biri arkasını döndü. Tam, *Gil Ra Im mi bu?* diye düşünürken dönen Seul çığlık atarak yorganı çekip aldı ve başını duvara vurdu. Yanındaki Joo Won'du.

"Ne oldu?" Yorgan üstünden çekilen Joo Won gözlerini ovuşturarak oturdu. "Kâbus mu gördün?" diye sordu.

"Ha-hayır."

Aynı saatte, Oska telefonunun titreşim sesi ile uyandı. Arayan Dong Kyu'ydu. Tam telefonu fırlatacağı ki, yanında biri hafifçe inleyerek yorganı kendine çekti. "Eyvah!" Oska süratle yataktan kalktı. Yanındaki Ra Im'di.

Ra Im gerindi ve kalkıp oturdu. "Saat kaç?" Sadece iç çamaşırı ile duran Oska alelacele pantolonunu giymeye çalışırken paçasına takıldı ve geriye doğru düştü. Ra Im yerdeki Oska'ya bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

Oska ve Seul hemen hemen aynı anda koşarak salona geldiler. Odaları karşılıklıydı. Oska rahatsız bir ifadeyle kendine bakan Seul'e doğru tuhaf bir şekilde el salladı.

"İyi-iyi uyudun mu?"

Tam o sırada Joo Won, esneyerek Seul'ün odasından çıktı.

“O da ne? Sen neden o odadan çıktın?”

Bir anda bütün siniri tepesine çıkan Oska, Joo Won'u yakasından tuttu.

Tam o anda “Sabah sabah bu ne gürültü?” diyerek Ra Im, uykulu uykulu Oska'nın odasından çıktı. Seul, Oska'ya baktı. Sinirli Oska Joo Won'un yakasını bıraktı.

“Ben de bilmiyordum. Yeni fark ettim. Az önce!”

Sonra durumu anlayan Joo Won ve Ra Im saçma sapan gülererek arkalarını döndüler. Sarhoş oldukları için kimin kim olduğunu unutmuş gibiydiler.

Oska'nın telefonu çaldı. Oska koşarak odaya girdi ve telefonunun bataryasını çıkarttı. “Sabah sabah gerçekten...” Ardından Seul'ün telefonu çaldı.

“Alo?”

“Benim. Woo Young yanında mı?” arayan Dong Kyu'ydü.

“Evet, birlikteyiz.”

“Telefonunu açmasını söyler misin? Çıkış şarkısı sızdırılmış. Acil durum! Çoktan haberlere çıktı bile.”

“Ne? Çıkış şarkısı mı çalındı?”

“Çoktan haberlere çıktı.”

Oska, şimşek gibi bir hızla Seul'ün elinden telefonu aldı.

“Benim, Woo Young. Neler oluyor?”

“Seni serseri herif! Böyle acil bir durumda nerede, ne yapıyorsun? İnternet ayağa kalktı!”

“Çıldıracağım! Beni iyi dinle. Avukatımı ara ve ilk kimin sızdığını bul. Müziği yükleyen, herkese toplu mesaj gönde-

rip şarkıyı nereden aldığını söylerse cezasını en aza indireceğini mizi söyle. Portal siteleri ara, blog ve kafelere yüklenmiş bütün müzikleri kaldırmalarını söyle. Yasal işlem başlatıp dava açacağımı söyle. Ben hemen geliyorum. Ne yaparsan yap, haberin daha fazla yayılmasını önle. O şarkı benim değil!”

“Ne?”

“Yüz yüze konuşalım. Jong Heon orada, değil mi? Hemen şimdi Han Tae-sun’un nerede olduğunu bulsun ve beni arasın.”

“Han Tae-sun mu?”

Telefonu kapatan Oska, telaşlı bir şekilde eşyalarını topladı.

“Ben önden gidiyorum.”

Seul, Oska’nın kolunu tutup ciddi bir şekilde, “Senin şarkın değil de ne demek? Bunu bile bile video klibini mi çekecektin?”

Oska, Seul’ün kolunu itekledi.

“O zaman ben de bilmiyordum.”

“Ben de seninle geliyorum.”

Seul eşyalarını toplamak için odaya gitti. Ra Im kendinde değilmiş gibi başını sallayarak Joo Won’a, “Biz de yemeğe gidelim mi?” diye sordu.

Joo Won bir adım bile atmadı. Hayallerini yıkan hayatın soğuk gerçeğine şahit olması, her zaman kederliydi. Kederli olması, olayın kendisinden daha üzücüydü.

O anda Ra Im’in telefonuna Jong Su’dan mesaj geldi. “Senaryonun hepsine baktın mı? Başvurunu teslim ettim. Deneme videosunu hazırlamak için hemen gel.” yazıyordu.

“Ne? Hey, *Siyah Kan* başvuru duyurusu mu yapıldı? Yönetmenimden senaryoyu aldın mı?”

“Hızla giden bir arabanın kapısını açıp atladığın ve karşıdan gelen bir kamyonu çarpacağın o saçma senaryodan mı bahsediyorsun? Dün dolabındaydı. Çok zor bulunan bir senaryoya benziyordu!”

“Öyle bir sahne mi var? Çok eğlenceli olacak. Hep yapmak istediğim bir şey!”

Joo Won’un yüzü güldü.

“Bazen bakıyorum da gerçekten akıllı olmadığın için vücudunu kullandığın bir iş yaptığını düşünüyorum. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? Sen şimdi alışveriş merkezinin müdürüsün.”
Ra Im böyle konuştuğu için birden huzursuzlaştı.

“Sen de kadın dublörün!”

“Bir buçuk yıldır beklediğim bir senaryo. Kolay kolay gelen bir fırsat değil. Belki de ömrüm boyunca böyle bir fırsat, bir daha hiç gelmeyecek.”

“Ne yani? Seçmelere katılmamı mı söylüyorsun?”

“Evet!”

“Şuna bak! Ben şimdiye kadar senin vücudunu kullandığın kadar, sadece kafamı kullandım. Seçmelere nasıl katılabilirim?”

“O vücut benim. Öğrenebilirsin. Ben sana öğreteceğim.”

“Lütfen mantıklı bir şey söyle. Başka fırsatlar da çıkacaktır. Hayat çok uzun. Önce yemek yiyelim.”

Ra Im ellerini cebine koyup arkasını döndü. Joo Won *nasıl yapsam ki* diye düşünürken arabanın anahtarını çıkarttı.

Kang Yi-eul

“Anahtarın bende olduğunu biliyorsun, değil mi? Bildiğin gibi yap. Ben de alışveriş merkezini kafama göre yöneteceğim!”

Ra Im hayatı yıkılmışçasına derin bir nefes aldı. “Of!”

TEKRAR YAĞAN YAĞMUR

1

Alışveriş merkezine gelen Ra Im, Joo Won'u çekip lüks eşyaların olduğu dükkâna doğru devam etti. Her çeşit lüks kıyafetten seçip Joo Won'un kucağına bıraktı. Joo Won dağ gibi taşıdığı kıyafetleri kasanın üstüne koyup sızlandı. “Ne yapıyorsun? Yönetmen Im bizi bekliyor.”

“Beklemiyor. Ona yarın gideceğimizi söyledim.”

“Ne zaman? Bunu yapmanı kim söyledi? Hemen gidip seçmelere hazırlanmalıyız. Burada harcayacak vaktim yok. Ayrıca dedikodu çıkarsa ne yapacaksın? Kendi alışveriş merkezinden kadın kıyafetleri alıyorsun!”

“Benim ne kadar harcayacağımı nereden biliyorsun da konuşuyorsun, bu kadar parayı neden başkasının alışveriş merkezinde harcayayım? Ölsem de senin giyindiğin tarzda giyinmeyeceğim için boşuna uğraşma.”

Joo Won ciddi bir ifade ile elbisenin birini aldı. “Bu yüzden şimdi bunları mı giyeceğini söylüyorsun?”

Ra Im, elbiseyi çekip aldı. “Ben bu tarz kıyafetleri seviyorum. Böyle delikli ve püsküllü, vücudun görüldüğü kıyafetleri.”

Hesabı bitiren kasiyer Joo Won'a baktı. “9 milyon 700 bin Won.”

Joo Won'un ağızı açık kaldı. Ra Im kasiyere çıkartıp kredi kartını verdi.

“Dokuz milyon yedi yüz bin mi? Delirdin mi? Bu kadar parayla insanlar tek göz olsa bile bir ev alabilirler. Bir ev parasını şimdi elbise almak için mi vereceksin?”

“Abartma. Vücutlarımız değiştiğinde hepsini geri alacağım. Hadi imzala.”

Kasiyer slipi uzattı. Küskün Joo Won kollarını bağlayıp arkasını döndü. “Ölsem de imzalamam.”

“Ee, sen de!”

Ra Im homurdanarak Kim Joo Won'un imzasını attı. Kasiyer şüpheli gözlerle sürekli ikisini izledi ve ikisi mağazadan çıkar çıkmaz bir yere telefon etti. “Alışverişten sonra imzayı dublörlük yapan kadın attı.”

“Ne?” diye cevap veren kişi Yönetici Park'tı.

“Evet, bu olaya şahit olanlar sadece bir iki kişi değil, herkes gördü. Bu mağazanın her yerini gezmişler.”

“O kadına imzasını attırdı demek! Müdür Kim, neden böyle bir şey yapsın ki? Yoksa o kadınla ilgili zayıf bir noktası mı var? Tabii ya, bir kadının erkeğin karşısında güçlü olup söz geçirebilmesinin tek bir sebebi olabilir!”

“Efendim?”

“Hamile kalmıştır ve bununla tehdit ediyordur.”

“Aaa...”

Ra Im, her zaman severek giydiği parlak eşofmanın aynısından olan kadın eşofmanını giyip deneme odasından çıktı. Joo Won üzgün bir yüz ifadesi ile elini alına koydu.

“Gerçekten dublörlük okuluna bunları giyip mi gideceksin?”

“Elbette. Kaplan derisi daha güzel ama bedeni yok.”

“Çok utanç verici! Neden böyle yapıyorsun? Bu akli başında bir insanın giyeceği bir eşofman mı?”

Ra Im’in telefonu çaldı. Joo Won düşünmeden telefona cevap verdi.

“Alo?”

Cevap yoktu. Joo Won tam telefonu kapatacakken telefonun diğer ucundan alışkın olduğu bir kadın sesi geldi.

“Alo? Gil Ra Im Hanım’ın telefonu değil mi?”

“Evet doğru. Siz kimsiniz?”

“Joo Won sen misin?” Arayan kişi Mun Bunhong Hanımefendi’ydi. “Gerçekten delirdin demek. Artık o kızın telefonlarına bile sen mi cevap veriyorsun? Telefonu çabuk o kıza ver.”

Joo Won alalecele telefonu Ra Im’e uzattı, “Sanırım annen. Annen benimle konuşmak istiyor.”

Ra Im “Ne?” diyerek telefonu aldı.

“Alo?”

“Yaşı büyük birini nasıl bu kadar çok bekletirsin! Çok uzun konuşmayacağım, yüz yüze görüşelim. Beni tanıyorsun, değil mi? Alışveriş merkezinin karşısındaki kafenin ikinci katındayım. Hemen gel.”

“Peki, anladım.”

Joo Won korkarak “Ne diyor?” diye sordu.

“Sen işe git. Ofiste yarım saat kadar oturduktan sonra çık ”

“Annen ne dedi? Ne yapacaksın?”

“Bilmene gerek yok.”

Ra Im, endişelenerek kendine bakan Joo Won’u arkasında bırakarak alışveriş merkezinden çıktı.

2

Birdenbire başlayıp, birdenbire biten bir hayattı. Bu yeni hayatın ne zaman biteceği bilinmiyordu. Bu sebeple bu iki yaşam tarzı arasında bir seçim yapmak zorundaydı. *Değişen beni, ben olarak kabul edip yeni benle yaşamaya devam mı edeceğim? Yoksa zamanı gelince normale döneceğim gün için, önceki benden vazgeçip karşı taraf için mi yaşayacağım?*

Mun Bunhong Hanımefendi, ikinci katta güneş gören bir pencerenin kenarında oturuyordu. Ayaklarını pat pat vurarak merdivenleri çıkan Ra Im, kendine güvenen bir şekilde Mun Bunhong Hanımefendi’nin karşısına geçti.

Mun Bunhong Hanımefendi kocaman açılan gözlerle, “Yoksa ikiniz İtalya’ya mı gittiniz?” diye sordu.

Ra Im parmaklarıyla eşofmanı tutup çekti ve “Geçen sene Kore’de de satışa sürüldü.”

“Çiftlere özel mi? Senin gibi biri bu eşofmanın fiyatını dahi biliyor mu acaba? Her neyse, lafı dolandırmadan, direkt konuya gireceğim. Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim.”

“Beni arayan sizsiniz.”

Ra Im, Mun Bunhong Hanımefendi’nin karşısına oturdu. Mun Bunhong Hanımefendi, nutku tutulmuşçasına şaşkınlık içinde Ra Im’e baktı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Arabayı ve kıyafetleri aldığına göre, artık son olarak sana istediğin şeyi vereceğim. Al bakalım!”

Mun Bunhong Hanımefendi Ra Im’in önüne beyaz bir zarf uzattı. Ra Im derin bir nefes alıp pencereden dışarı baktı.

“Lise mezunu olmana rağmen sanırım bunun ne demek olduğunu anlayabilirsin. Bu işi kısa keselim. Burada uyarı yazısı ve mürekkep var. Parmak izini bas. Yoksa...”

“Yoksa yüzüme su mu atacaksın?”

“Yapamam mı sanıyorsun?”

Ra Im, “Tamam, önce bir bakayım.” diyerek zarfı aldı ve içine baktı.

“Düşündüğümden daha azmış! Aa, yoksa bana aylık olarak mı bu kadar ödeyeceksin?”

“Ne dedin?”

Mun Bunhong Hanımefendi, boynunu tutup sandalyeye yaslandı. Ra Im, Mun Bunhong Hanımefendi’nin su bardağını hızla kendi önüne doğru çekti. Mun Bunhong Hanımefendi olayı fark edip su bardağını almaya çalıştığında su bardağı çoktan elinin yetişemeyeceği bir yerdeydi.

“Acaba benden başka birine de bu şekilde davrandın mı?”

“Senin gibilerini az mı sanıyorsun?”

Ra Im başını sallayarak ayağa kalktı ve “Anladım, para kal-sın. Diyecek bir şeyim yok. Ben gidiyorum.”

Mun Bunhong Hanımefendi’nin gözleri döndü. Kafeden çıkan Ra Im geçidin önünde durup boş boş alışveriş merkezine baktı.

Siyah Kan mı? Hahaha. Peki, yapmaya karar verirsem, tabii ki yapabileceğim bir şey, sadece karar vermem yeterli. Vü-

çudum nasıl olsa beni takip edecektir. Ellerini cebine koyan Ra Im, dublörlük okuluna doğru yürümeye başladı. Duyguları karışmıştı.

Joo Won, “Ben nasıl bir müdürdüm?” diye Sekreter Kim’e sordu.

“Efendim?”

Sekreter Kim, yavaşça yürüyen Joo Won yüzünden her zaman adımlarını yavaşlatıyordu.

“Çalışanlara kızıp, başkalarını hiçe sayıp, kibirli ve arsızca mı davranıyordum? Davranışlarım bozuk olduğu için yani.”

Ardından Sekreter Kim’in yüzünün rengi attı. “Ben masumum. Ben tek bir kelime bile etmedim.”

Birden bir kadın sesi duyuldu. Bir tezgâhtar ile müşteri arasında bir tartışma vardı.

Joo Won ve Sekreter Kim hızla o tarafa gittiler. Erkek kıyafeti satan bir dükkândı.

“Az önce bana dokundunuz!”

Mezurayı tutan tezgâhtarın elleri sinirden titriyordu. Karşı taraftaki adam temiz giyimli bir müşteriydi.

“Ben mi? Benim yaptığımı mı söylüyorsun? Bana bak! Aksine sürekli dikkat çekmek için vücudunu bana yaslayan sendin!”

“Kim size yaslanmış? Ben sadece ölçü alıyordum.”

“Ölçümü alıyormuş gibi yapıp bana yaslandın.”

Sonunda tezgâhtar sinirlerine hâkim olamadı ve “Seni sapık herif! Asıl bana yaslanan sendin. Senin yüzünden göğüs ölçünü kaç kere almak zorunda kaldım. Onunla da yetinmeyip az önce kalçama dokundun.”

Adam sakın bir şekilde, “10 yıldır buranın VVIP müşterisiyim. Kovulmak mı istiyorsun?”

“Beni tehdit mi ediyorsun? Bir değil, iki değil bu. Geçen ay geldiğinde de aynısını yaptın. Tamam, o zaman kovulmamak için katlandım, fakat iki yaşındaki kızımın yüzüne bakamaz oldum senin yüzünden. Seni pislik herif!” diyen tezgâhtarın gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Ne? Hahaha. Sana diyecek bir şeyim yok. Müdürünü çağır, hemen!” İki yaşındaki bebeğe yoğunlaşan Joo Won sinirinden kızarıp yumruğunu sıktı.

“Buradayım.”

Şaşırان Sekreter Kim, Joo Won’u durdurdu.

“Müdürüm, ben hallederim.”

“Beni çağırdı. Sanırım diyecekleriniz var, dinliyorum.”

Joo Won ateş püsküren gözlerle adama baktı. Adam, küçümser bir ses tonuyla öğüt verdi.

“Çok gençmişsin. Genç olduğun için olsa gerek, çalışanların eğitimini iyi verememişsin. Bu seferlik görmezden geleceğim ama bir dahaki sefere dikkatli olun. Adımı duymuş olmalısın...” Adam gülümseyerek kartvizitini uzattı. Ardından Joo Won, “Affedersin ama ağzını kapatıp dişini sıkar mısın? Yoksa çenen kırılacak!” diye uyarıda bulunarak yumruğu adamın suratına ustalıkla savruldu. Çılgık atacak vakit bile yoktu.

3

Ra Im, Joo Won’un olayını öğrendiğinde Ra Im’in evindeydi. Evin önüne çıkıp Ra Im ile karşılaşan Ah Young telaşla elini kolunu sallayarak anlatmaya başladı.

“Şaşıрма ve iyi dinle! Bugün bizim iş yerine bir sapık geldi ama müdürümüz o sapığın yüzüne önce bir yumruk atıp sonra bir sol bir sağ ve aparkat ile işini sonlandırdığında sapığın bur-nundan kanlar fışkırdı ve yere düştü. Müdürümüz gerçekten çok havalıydı!”

“Ne? Delirdi mi bu?”

Ra Im, Sekreter Kim’e “Hemen Avukat Park’ı ara.” diye mesaj gönderdi. Joo Won’un mesajını geç gören Sekreter Kim “Avukat Park’ı çoktan aradım!” diye bağırdı. Nezarete atılan Joo Won, demir parmaklıkların arkasından güçsüz bir şekilde mırıldandı. “Gerek yoktu ama sonunda avukatın yüzünü görebileceğim.”

Ra Im karakola vardığında Joo Won, seolleongtang’ın⁽¹⁷⁾ suyuna kkagdugi⁽¹⁸⁾ batırıp tabağı tepesine dikiyordu.

“Lezzetli mi? Büyük bir iş çıkardığına göre, daha lezzetli şeyler yemelisin.”

Yavaşça tabağı indiren Joo Won sessizce, “Normalde seolleongtang’ın en lezzetlisi karakolda yenendir.” dedi.

Ra Im’in gözleri ateş topu gibiydi.

“Sen delirdin mi? Benim başımı belaya sokmak için bilerek yapıyorsun, değil mi? Ne yaptığının farkında mısın?”

“O durumda sen olsaydın...”

“Polisi çağırıp, müşterinin kimliğini tespit edip, kamera

17: Seolleongtang (설렁탕): İneğin kafası, bağırsakları, kemikleri, ayakları gibi parçalarının kaynatılması ile yapılan çorba.

18: Kkagdugi (각두기): Küçük kareler şeklinde dilimlenmiş turpın önce tuzda bekletilip sonra kırmızı biberle bulanarak hazırlandığı bir çeşit turşu.

kayıtlarına bakar ve sonra dava açardım. Nasıl olur da azıcık bile değişmezsin? Poşetten farksız çantanla karşıma çıktığın o günden beri beni beş dakikalığına bile düşünmedin. Daha neyi göstermeye çalışıyorsun? Ne? Seni buradan kesinlikle çıkartmayacağım. Anlaşmaya varmak istiyorsan kendi paranla yap. Anladın mı? Avukata da *gelme* dedim, kendi başının çaresine bak.”

Ra Im bütün gün düşünüp üzülüyordu. Joo Won’un ileride annesi ile uğraşması gerektiğini düşündükçe bir yandan endişelenip bir yandan da *dayanmam gerek* diyordu. Ancak Joo Won’un yüzünü gördüğünde çok sinirlendiği için dayanamadı. Arkasını çoktan dönmüş olan Ra Im’e seslendi: “Şey, bir dakika bekle. Hata yaptığımı biliyorum ama bu vücut senin Kim Joo Won Bey.”

Ra Im, burnunda peçeteyle oturan sorgudaki adama doğru sert adımlarla yürüdü. “Hey, sapık adam. Şuradaki haydut kıklıklı adamla, kesinlikle anlaşmaya varma. Ona gününü göster. Sakın yenilme, ha gayret!”

Adam boş boş Ra Im’e baktı. Yumruğunu kaldıran Ra Im teşvik eder gibi adamın omzuna pat pat vurdu. Joo Won hayal kırıklığı ile demir parmaklıkları tutup bağırdı: “Hey! Beni bırakıp nereye gidiyorsun?”

Ancak o sırada yüksek sesle çakan şimşek, eksenini döndürdü. “Of!” Karakolun kapısını açtığında birden şaşırان Ra Im omzunu içeri çekerek geriye çekildi.

Birdenbire yağmur bastırdı. Sığınacak bir yer arayan insanlar koşuşturarak karakolun içine toplandılar. Ra Im’in görüşü beyaza büründü. Bir an için önünü göremedi ve şaşırarak yarı

oturur gibi durup etrafa baktı. Çok kısa bir süre içinde görüşü düzeldi fakat garip bir şeyler vardı.

O sırada Joo Won kendi vücuduna dokundu. “Benim bu!” Kafasını kaldırdığında bu sefer demir parmaklıklar gözünün önündeydi. “Ne!”

Ra lm karakolun girişinde geriye dönüp Joo Won’a baktı. “Geri döndüm, geri!”

İkisi aynı anda çığlık attılar.